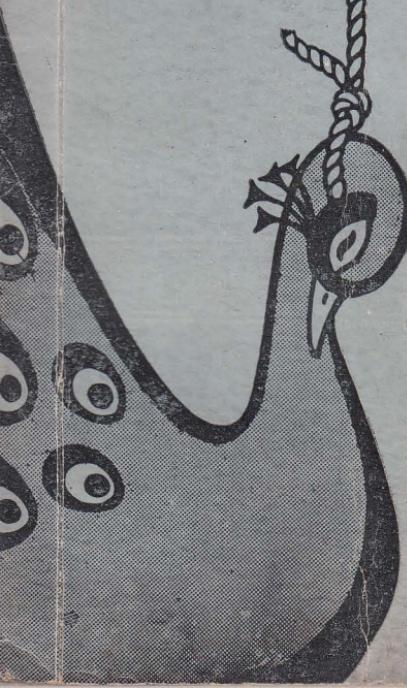

உடல்வான்றி பந்தங்களை

மு.கணகராசன்

கதைகள்

குத்துமார்
குத்துக் குத்துவாய்
குத்து
16 x 180

மு. கனகராசன்

பகவானின்
பாதங்களில்
(1962 - 1978)

“அருளாகம்,” ஆஸ்பத்திரி ஒழுங்கை, மாணிப்பாய், இலங்கை.

'BAGAWANIN PADANGALIL'

M. KANAGARASAN

"Bagawanin Padangalil," A Collection of Short Stories in Tamil. Author: M. Kanagarasan, 'Arulagam,' Hospital Lane, Manipay. Sri Lanka. Printers: Vat Print, 96, Justice Akbar Mawatte, Colombo 2. First Edition: August 1980.

பகவானின் பாதங்களில்

மு. கணகராசன் ©

கதைகள்: பகவானின் பாதங்களில் ஓ நிவேதனம் ஓ
தீபத்தை நோக்கி ஓ உயிர்ப்பு ஓ புடம் ஓ சாளரங்
கள் ஓ சண்டுவிரல் மெட்டி ஓ தீ ஓ கல்யாணிகள் ஓ
நாய்கள் ஓ முழுவியளம்.

நன்றி

இளங்கிரன்
நீண்கரை நம்பி
தெளிவத்தை ஜோசப்
சபா ஜெயராசா
கே. எஸ். சிவகுமாரன்
சில்லையூர் செல்வராசன்
ச. வே.
சிவா சுப்பிரமணியம்
எம். எச். எம். ஷம்ஸ்
லெ. முருகபுதி
எஸ். பொன்னுத்துரை

கலைச்செல்வி
வீரகேசரி
விவேகி
ஈழநாடு
சுதந்திரன்
அஞ்சலி
மஸ்லிகை
தேசபக்தன்

இப்படி ஒரு முன்னீடு

“குதிரை திருடுவது தீமையானது எனக் கூறுவது எனது வேலையல்ல; அது எல்லோருக்குமே தெரிந்தது தான். குதிரை திருடுபவர்கள் எப்படியானவர்கள் எனக் காட்டுவதே எனது பணியாகும்”

—அன்டன் செகாவ்

“தனது சொந்தமாக இலக்கியத்திற்கு ஏதோ செய்வதன் மூலம் ஆற்றல்மிக்க எழுத்தாளன் எமது பொதுப் பிதுரார்ஜிதத்திற்கும், தன் தேசத்தால் ஆக் கப்பெற்ற ஆன்ம கருவுலத்திற்குமே பங்களிப்புச் செய்கிறேன்”

—எம். கிராப்சென்கோ

“ஆப்படி, மாபெரும் எழுத்தாளர்கள் செய்ததைப் போல எமது காலத்திற்காக நாம் எழுத வேண்டும். ஆனால் காலத்திற்குள்ளேயே நம் மை அடைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென இதற்குப் பொருள்ளல். எமது காலத்திற்காக எழுதவேண்டும் எனும்போது மிக மந்த மாக அதைப் பிரதிபலிப்பதென்றும் அர்த்தமல்ல. காலத்தைப் பேண அல்லது மாற்ற துணிவுகொள்ள வேண்டும் என்பதே இதன் தாற்பரியமாகும். எனவே, காலத்திற்குமப்பால் எதிர்காலத்தை நோக்கிச் செல்லுங்கள். ஜீவனற்ற கருவிகளாகவோ, பழக்க வழக்கங்களாகவோ என்றுமே குன்றிப்போக முடியாது என்பதால் அதை மாற்றி அமைக்கும் இந்த முனைப்புதான் அதில் மிக ஆழமாக எம்மை ஸ்தாபிதம் கொள்ளச் செய்கிறது. தங்கு தடையின்றி ஓடுகின்ற அது தனக்கு மப்பால் சாஸ்வதமாகச் செல்வதாகும். அதில்தான் அதைப் படைப்பாக்கம் செய்கின்ற மனிதர்களின் ஸ்தாலமான நிகழ்காலமும், நிதர்சன எதிர்காலமும் நுட்பமாக இனைகின்றன”

—ஜீன் பால் சாத்ரே

‘பகவானின் பாதங்களில்’ கொழும்பு மாநகரின் ஒரு காட்சியைத் தனது எழுத்தால் படமாக்கியிருக்கிறார் மு. கனகராசன். அவரின் பேரே எனும் கெமரா புதிய கோணத்தில் நுணுக்கமான கலைத்துவத்துடன் அதைச் செய்திருக்கிறது. அக் காட்சி, வாழ்வின் வண்ணக் கோலங்களை மட்டுமல்ல அலங்கோலங்களையும் பளிச்செனக் காட்டி மனதில் பதிய வைக்கிறது; உள்ளத்தையும் உணர்வையும் ‘சரீர்’ என்று தாக்கி உலுக்கவும் செய்கிறது.

கொழும்பு மாநகரைச் சுத்தப்படுத்த வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. அந்த வேலைகளும் நடக்கின்றன. நல்லது. ஆனால் சமுதாயத்தைச் சுத்தப்படுத்த வேண்டாமா? குப்பைகளும், அழுக்குகளும், விகாரங்களும் இல்லாததாய் அதை மாற்ற வேண்டாமா? அதுதானே பிரதானம்? அதைச் செய்துவிட்டால் நகரமென்ன, முழு நாடுமே சுத்தமாயும் அழகாயும் ஆகி விடுமே! பெரிதால் நகரமென்ன, முழு நாடுமே சுத்தமாயும் அழகாயும் ஆகி விடுமே!

இந்தக் கேள்விகளையும் கேட்காமலே நம்முள் எழுப்பி விடுகிறது இந்த இலக்கியம்.

“.....பாவம். அந்தப் பாழ்ப்பட்ட காசு சொர்க்கத்திலோ நரகத்திலோ கிடைக்குமாயிருந்தால் அதைக் கொண்டுவர அவள் என்றால் போயிருப்பாள்”

ஓ...கனகராசன்!

அவளை - அவனுடைய முழுமையை எப்படிச் சொல்லிவிட்டார்கள்!

கீழே தெருவில் நடக்கும் அந்த அவலத்தை உங்களுடைய பேஞக் கெமரா துலாம்பரமாகக் காட்டிவிட்டு, அதே வேளையில் அருகில் எழுந்து நிற்கும்...பிளட்டின் மூன்றாவது மாடியின் ஜன்னலுக்கூடாகவும் திருஷ்டி யைச் செலுத்தி, அங்கே இபங்கிய, மனிதாபிமானம் நிறைந்த, மென்மையான உணர்வுகளையும் நுணுக்கத்துடன் படமாக்கிவிட்டதே!

புத்த பகவானுக்குரிய அந்த அரச மரத்தின் இலைகள் மட்டும்தானு அர்த்த புஷ்டியோடு சிரிக்கும்? ‘பகவானின் பாதங்களில்’ படித்த வாசகர் களும் அர்த்தபுஷ்டியோடு சிரிப்பார்கள்.

‘பகவானின் பாதங்களில்’ நீளமில்லாத ஒரு சிறுக்கைத்தான். ஆனால் இந்த இலக்கியப் படைப்பு எவ்வளவு ஆழமானது! எத்தனை அர்த்தங்கள் தான் இதற்குள் புதைந்து கிடக்கின்றன!

இளங்கிரென்

பகவானின் பாதங்களில்

கொழும்பின் ஹிருதயப் பகுதியில் அந்தப் பல மாடிக் கட்டிடம் நிற்கிறது. அது ஒரு ஃப்ளாட். அதன் மேல்மாடியிலிருந்து பார்த்தால் தொலைதூரம் வரை எல்லாம் தெரியும். கட்டிடத்திற்கு முன்னால் விசாலமான தார் ரோட்டு. அதன் வலப்புறமாக-மேற்கில் நாற்சந்தி. சந்தியின் ஒரு மூலையில் ஓர் அரச மரம். அதன் நிழலில் புத்தர். அவர் சம்மணம் கட்டி மோனத்தில் வீற்றிருக்கிறார். அவரின் முன்னால் ஒரு சிறு மேடை. அதில் வாடிய அலரிப் பூக்கள்; எப் போதோ எரிந்த அகல் விளக்குகள். அரசைச் சுற்றி இரண்டடி உயரத்திற்குச் சிறுமதில். மதிலின் பல இடங்களிற் காரை பெயர்ந்திருக்கிறது. மேற்கு நோக்கி ஓடும் ரோட்டு, கடலையொட்டி மல்லாந்து கிடக்கும் இன்னேரு ரோட்டுன் முதுகிற்குள் மறைகிறது.

அந்த இடத்தில் பஸ்கள் வந்து நின்று, திரும்பும் ‘டோர்மினஸ்’ இருக்கிறது. அதையொட்டி ‘பேவ்மன்ற’. அதில் ‘கார்ட் போர்ட்’ மட்டைகள், பழைய சீமெந்து

உறைகள், ‘பொலித்தீன்’ கிழிசல்கள், மண்ணெண்ணெய் ‘ரின்’களை நீட்டிவிட்ட தகரங்கள், பீத்தல் ‘கான்வாஸ்கள்’, பொத்தல் படங்குகள் இத்தியாதிகளிலான ‘குடிசைகள்’. வாழ்க்கை அங்கேயும் இருக்கிறது. அந்த இடத்தைப் பார்த்து உலக வங்கி கண்ணடிக்கும், மனமதனும் களை எறிவான். நிச்சயமாக, தங்களின் ஆசைகளை, பிக்கல் பிடுங்கல்களையாரும் பார்த்துவிடக் கூடாதே என்ற நினை விலான இல்லறங்களின் மறைப்புகள். அங்கே உள்ள ‘அது’ களுக்கும் ஐனநாயகத்தின் பாதுகாவலர்களை நாடாரஞ்சமன் றத்திற்கு அனுப்பும் ‘உரிமை’ இருக்கிறது. ‘கொடுத்து வைத்த’ ஆத்மாக்கள். ஏனெனில் ‘அது’ களுக்கு ஜாதி, மத பேதமில்லை; அதற்கு நேரமுமில்லை. ‘அது’களின் ‘பேவ்மன்றி’ ஸண்டல், வறுவல், வடை, முறுக்கு, ‘ரேஸ்ற்’, தாழித்த மரவள்ளி.....உப்புக்கரிக்கும் கமகமப்பு.....தவறனை! அந்தப் பிராந்தியமே ஒரு தனிச் சாம்ராஜ்யம்தான்.

புனிதாவின் வீடு ஃப்ளட்டின் மூன்றாம் மாடியிலிருக் கிறது. அவள் யன்னலோரத்திலிருக்கிறார்கள்.

அவள் அந்தத் தெருக் குடும்பத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அங்கே தினமும் இப்படித்தான் நடக்கிறது.

புனிதாவின் கண்கள் பனிக்கின்றன.

அந்தத் தெருக் குடும்பத்துக்கு ஒரு ‘தலைவன்’. அவன் தன் மனைவியைக் கொச்சையான பாஷையில், கீழ்த்தரமாக வைதுகொண்டிருக்கிறார்கள். கடைசிக் குழந்தைகளிரண்டும் இரு பக்கங்களிலும் நின்று அழுகின்றன. அவற்றின் மூக்கு களின் சளி, உப்பிய வயிறுகளில் சொட்டிக்கொண்டிருக்கின்றது. மற்ற மூன்று பிளைகளும் அப்பாவின் காட்டுக் கத்தலைக் கேட்டு நடுங்குகின்றன. மனைவி முசித் தேம்புகிறார்கள்.

இதற்கான பரிகாரத்தை நினைந்து நினைந்தே சமூக வியல் மாணவியான புனிதாவின் மூலை சோர்ந்துவிட்டது.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எந்தப் புரட்சிக் கருத்துக்கள், துடிப்பான் கவிதைகள்தான் ஓடி வந்து கைகொடுக்கின்றன?

“ எடு! தா.....ஒ.....! எடியே தரமாட்டியா.....? ”
அவன் மனைவியைப் பயமுறுத்துகிறான்.

அவனுக்குக் காசு வேண்டுமாம். பாவம் அந்தப் பாழ் பட்ட காசு சொர்க்கத்திலோ, நரகத்திலோ கிடைக்குமா யிருந்தால் அதைக் கொண்டுவர அவள் என்றே போயிருப்பாள்.

புனிதாவின் மனம் புழங்குகிறது: ‘சே! என்ன உலகம். அந்த ‘ஆருவ’தின் ஒரு துளியாவது இவர்களுக்கு இருக்கக் கூடாதா...?’

மாடி யன்னலினாடாக அந்தக் கள்ளுக் கடை தெளிவாகத் தெரிகிறது. அங்கே மொய்த்திருக்கும் பெரும்பாலான வர்கள் அந்த தெருக் குடும்பத்தைப் போன்றவர்களே. மலையைக் கெல்லி எலியைப் பிடிக்கும் அவர்களுக்குக் கள்ளுக்கு மட்டும் காசு எங்கிருந்து மிஞ்சுகிறது?

அதோ, பெண்களும் சிரட்டைகளில் ஏந்தி ‘மடம்ட’ வெனக் குடிக்கிறார்கள்.

தான் பார்த்த ஒரு மேற்கத்தைய சினிமாப் படம் புனிதாவின் மனதில் தோன்றுகிறது. அதிலும் பெண்கள் குடித்தார்கள். ஆனால் இப்படியல்ல, நாகரீக உடையில், கிளப்புகளில்.

அதற்கும் இதற்கும் என்ன வித்தியாசம்...?

இந்தப் பஞ்சைகள் மீது அருவருப்புத் தோன்றி ‘இது களுக்கு ஏன்தான் இரக்கப்பட வேண்டும்’ என்றெழுந்த என்னம் கரைகிறது. ‘இல்லை, அப்படி நினைப்பது தவறு...

இவர்களின் நிம்மதியை மட்டுமல்ல வாழ்க்கையையேகூட அத்தக் 'கிளப்'புகள்லவா உறிஞ்சுகின்றன.....!

புனிதாவினால் அந்த ஏழைக் குடும்பத்தைக் கண்டு வாளாவிருக்கமுடியவில்லை. 'அந்த ஏழைத் தாயிடம் ஒரு பத்து ரூபாயாவது கொடுத்தால், கணவனுக்கும் தந்து, குழந்தைகளுக்கும் ஏதாவது வாங்கிக் கொடுப்பாள்லவா...!'

கையிலெடுத்துக்கொண்ட ஒரு 'பச்சை' நோட்டுடன் புனிதா தெருவிலிறங்கி நடக்கிறார்கள்.

தெருவில்தான் எவ்வளவு சன நெரிசல்! ஆட்களின் மீது முட்டுப்பட்டுக்கொண்டுதான் நடக்க வேண்டியிருக்கிறது. யாரோ ஒருவன் அவளை உரசிக் கொண்டு போகிறார்கள்; அவளைப் புரட்டித் தள்ளிவிடுவதைப்போல இடித்துக்கொண்டு எங்கோ விரைந்து போகிறார்கள்.

'அவனுக்கும் என்னென்ன கஷ்டங்களோ.....' - அவள் மனம் சொல்கிறது.

'ஆ! என் கையிலிருந்த பத்து ரூபா எங்கே? எங்கே போயிற்று? எப்படிப் போயிற்று.....'

அவளைக் காணவில்லை.

'அட மனிதர்களே'.

அவளை உரசிக் கொண்டு போன அவன், எங்கிருந்தோ வந்து எப்படியோ மறைந்துவிட்டான், கஷணத்தில் ஒரு சாதனையோடு.

புனிதா விரக்தியோடு மாடிக்குத் திரும்புகிறார்கள்.

குழந்தையொன்று வீறிட்டலறுகிறது. புனிதா திரும்பிப் பார்க்கிறார்கள். அந்தக் குழந்தைகளில் ஒன்றுதான். அதன் கையிலிருந்த காய்ந்துபோன ரொட்டித் துண்டைக் காகம் ஒன்று எத்தித் திருடிக்கொண்டோடுகிறது.

தாய் ஓடோடி வருகிறார்கள். அந்தக் குழந்தையின் முதுகில் இரண்டறைகள் வைக்கிறார்கள். குழந்தை துடிதுடித்துக்கொண்டோடுகிறது, அருகிலிருக்கும் அரச மரத்தைநோக்கி.

அதோ புத்த பகவான். நிரந்தரத் தவ நிலையிலிருக்கிறார் அவர். ஓடி வந்த குழந்தை பகவானின் கால் முட்டியைப் பற்றியபடி மிரண்டுபோய்த் தாயையும் தந்தையையும் மாறி மாறிப் பார்க்கிறது.

அந்தச் சின்னப் பெட்டையை அடித்துவிட்டாலே என்ற ‘இரத்த பாசம்’ அவனுக்கு மேலும் ஆத்திரத்தைக் கிளருகிறது. அந்த ஆக்ரோஷத்தையெல்லாம் தன் கருங்காலிக் கரத்திலே தேக்கி மனைவியின் கன்னத்தில் அறைகிறுன்.

“அம்மா.....” சீவனற்றிருந்த அவ்வருவம் தடாலெனப் பூமாதேவியைத் தழுவிக்கொள்கிறது.

“ஓ! எழுந்திரடி.....” என்றதைத் தொடர்ந்து சில தாஷண வார்த்தைகள். அந்த ஆவேசக் குரலுக்கு உருவம் தருவதைப்போல ஒங்கி உதைக்கிறார்களோ. அந்த உதை தாய்மையின் கோவில் எனப்படும் அந்த எளியவளின் அடிவயிற்றில் இறங்குகிறது.

“ஜேயோ!” அகலப் பிளந்த அவளது உருக்குலைந்த வாயிலிருந்து ஏதோ ‘கொழுக்’ எனச் சிந்துகிறது.

இரத்தக் கட்டி!

“அம்மா.....” அலறிக்கொண்டு ஓடி வந்த குழந்தைகள் ‘அப்பனின்’ விறைத்த நிலையைக்கண்டு ஒதுங்கி நின்று விடுகின்றன.

இரத்தத் துடிப்பிற்கும், இரத்த உறவிற்கும்கூட வேவி போட முடியுமா? அவன் வேலியும், வெறியுமாய் நிற்கிறார்கள்.

கணங்கள் விரைந்து மடிகின்றன. அவன் என்ன நினைத் துக்கொண்டாலே தெரியவில்லை, அவளைத் தூக்கி ஒரு ஓரத்தில் கிடத்துகிறுன். விரைந்து போகிறுன்.

இத்தனை நானும் தன்னேடு மல்லுக்கு நின்று நின்றே, இனைந்து வாழ்ந்தவருக்கு ஏதோ வைத்தியம் செய்யத் தான் போகிறுன்.

பாவம்! அவன் எல்லாவற்றையுமே மறந்து “அது” என்றுகி இரண்டு நிமிடங்களாகிவிட்டதை அவன் அறிந்திருக்கவில்லை.

புத்தரின் சிலையருகே நின்றிருந்த சிறுமி தன் தாயிடம் ஓடிவர நினைத்தபோது.....

அவன் அப்படியே நிற்கிறுன். அவளைதிரே—

ஒரு கனவான் தன் ‘பேபி’யுடன் வந்துகொண்டிருக்கிறார். எழில் கொஞ்சம் அந்தச் சிறுமியைப் பார்த்தபடியே அந்த ஏழைக் குழந்தை நிற்கிறது. அந்தக் குழந்தையும் இவளையே குறுகுறுத்த விழிகளால் பார்த்துக்கொண்டே வருகிறது.

குழந்தையும் குழந்தையும்!

குழந்தைக்கும் குழந்தைக்கும் ஏற்படும் உறவு, பந்தம், பாசம் எல்லாம் ஆழ்கடவில் ஜனித்து, அந்தக் கடற்படுக்கையிலேயே - சூழாங்கற்களுக்கிடையில் - இருந்துவிடும் பவளமணிதானே!

கனவான் போதி விருட்சத்தை அண்மித்துவிட்டார். அவர் இப்போது தன் காற்சட்டைப் பைகளைத் துளாவுகிறார்.

அவரின் செல்வம் இப்போது பகவானின் பிறிதொரு கால்முட்டியருகில் நிற்கிறது.

நிஷ்டையிலிருக்கும் பகவான் அவ்விரு மழலைகளையும்

பார்க்கிறா? அவ்விரு மதலைகளையும் இரட்சிக்கின்றா? அவ்விரு ஜீவ மலர்களையுமே அரவணத்துக் கொள்கின்றா?

விந்தையான தரிசனம்!

பகவானின் இரு புறங்களிலும் அவருக்கே அர்ப்பணீக் கப்பட்டதைப்போல பனியும் படியாத இரு பாரிஜாதங்கள். அந்த அரச மரத்தடியே பெரியதோர் பூத்தட்டம் போன்ற பிரமை புனிதாவுக்கு.

இமைகளை மூடிக்கொள்கிறான் புனிதா. உலகத்தையே உறுத்திக்கொண்டிருந்த ஒரு இராட்சத மலை திடீரெனத் தகர்ந்து மட்டமாகிவிடுகிறது.

கஷண நேரந்தான்!

எங்குமே புஷ்பக் காடாய் அலரிப் பூக் சூட்டம்!

கஷண நேரந்தான்!

மாசு படாத இரு மலர்கள் திடீரெனத் தாவித் துடித்து ஏறிப் பகவானின் இரு நேத்திரங்களிலும் அமர்ந்து கொள்கின்றன.

கஷண நேரந்தான்!

வசந்த கோலம்! வசந்த கோலம்!

புனிதா இமைகளைத் திறக்கிறான். சட்டென விழிகள் திறந்தபோது ‘எங்கோ’ இருந்தவள் மண்ணில் ‘விழு’ சரீ ரெனச் சுட்டுவிடுகிறது வெயில். ஒருமுறை இமைகளை மூடித் திறக்கிறான். ‘வெயில் என்பது இயற்கை’ என்ற உணர்வும் வந்துவிடுகிறது.

அந்தக் கனவான் தன் பைக்குள்ளிருந்து ஒரு நாண யத்தை வெளியிலெடுக்கிறார். நீட்டுகிறார் —

இலைமறை காய்மறையென இடுப்பில் சுற்றிய கந்தை யோடு மேலெல்லாம் பிறந்த கோலமாய் நின்றிருந்த அந்த

ஏழூச் சிறுமி நாணயத்தைப் பெற கைகளிரண்டையும் நீட்டுகிறார்கள் துடிப்போடு. அந்த வேளையில் அந்த முகம்..... ஹா, நீங்கள் ரோஜா சிரிப்பதைப் பார்த்ததுண்டா.....!

கனவானின் விரல்களின் இடுக்கிலிருந்த அந்த நாணயம் மிக நளினமாக அந்தப் பெட்டிக்குள் விழுகிறது.

அவர் அந்தக் காசை ஏழூச் சிறுமிக்குக் கொடுக்க வில்லை. வறியவர்களுக்காகத் தன்னையே தியாகஞ் செய்து கொண்ட புத்த பகவானின் முன்னால் பதிக்கப்பட்டிருந்த காணிக்கைப் பெட்டகத்திற்குள்தான் ‘கிளிங்’ என்ற ஒங்காரச் சிரிப்போடு அது விழுகிறது.

பகவானின் பெட்டிக்குள் என்றுமே நிறைவெது ‘நாணயம்’ தான்.

எமாற்றமடைந்த ஏழூச் சிறுமி உண்டியல் பெட்டியைக் காண்கிறார்கள். பிறகு நிர்மலமாயிருக்கும் பகவானின் வதனத்தைப் பார்க்கிறார்கள். தொடர்ந்து அந்தக் கனவானையும் ஏறிட்டு நோக்குகிறார்கள்.

அந்தப் பார்வையின் அர்த்தங்கள்.....?

அர்த்தங்கள் அவளுக்குத் தெரியாது. எல்லாவற்றையுமே அந்தந்தப்படிதான் அவள் பார்க்கிறார்கள். அவளின் பார்வைக்கு என்னதான் அர்த்தம்? அர்த்தமான அர்த்தம் தான்! அவள் இமைகளைச் சிமிட்டி மூடித் திறக்கும்போது சூன்யம் தட்டுப் படுகிறது. அது என்ன என்றும் அவளுக்குத் தெரியாது. அதுவும் அவளுக்குச் சாதாரணமான இருட்டுதான்.

கனவான் பகவானை வணங்குகிறார். அவளின் மழைலச் செல்வமும் அழகாகக் கை கூப்புகிறது. ஏழூச் சிறுமிக்கு என்ன தோன்றிற்றே, அவளும் கரங் குவித்து நமஸ்கரிக்கிறார்கள்.

புனிதாவின் இதயம் விம்மி இமைகளினாடாக வெடிக்கிறது. கண்ணீர் வழிந்தோடுகிறது.

கண்ணீருக்கே ஆற்றெனதே துயரம் என்பதால் அது இதழ்களைச் சரணடைகிறது.

‘கண்ணீர் ஏன் இப்படி உப்பாய்க் கரிக்கிறது?’

உப்புக்குச் சுவை சேர்க்கும் குணம் எப்படி இருக்கின்றதோ அப்படியே பரிசுத்தமாகும் தன்மையும் இருப்பதானாலே.....?

கண்ணீர் இதயத்தையே பரிசுத்தமாக்குமா?

ஆனால்.....

மிகப் பலர் கண்ணீர் விடுவதே இல்லையே!

புனிதா சண்ணீரைத் துடைத்துக்கொள்கிறார்கள். இமைகள் தாமாகவே மூடிக்கொள்கின்றன. மாடியிலிருந்துபடியே பகவானை உற்று நோக்குகிறார்கள்.

அவரின் மோனம் இன்னமும் கலையவில்லை.

அவரது மேடையின் அடிவாரத்தில் எத்தனையோ மலர்கள்!

பகவானுக்கு எந்த மலர் பிடிக்கும்?

எந்த மலர்தான் அவருக்குப் பிடிக்காது?

எல்லா மலர்களுமே பிடிக்குமா?

.....!?

பூஜைக்கு வந்த பூக்கள்தானே எல்லாம்? காணிக்கையாவது காசு மட்டுமா? பூக்களும்தானே!

புனிதா இமை குவித்துக்கொள்கிறார்கள்.

அவள் யோகியாகிவிட முடியாதுதான்.

மனிதன் தெய்வமாகலாமா?

‘உலகம் கோவிலாக வேண்டும்’ என்ற உபதேசம் எங்கும், எங்கெங்கும் எதிரொலிக்கிறது-மோனத்தில்.

அரசு மரத்தின் இலைகள் கலகலக்கின்றன.

அவை சிரிக்கின்றன.

அரசு மரத்தின் இலைகள் அர்த்தபுஷ்டியோடுதான் சிரிக்கின்றன!

இக்கதை இதே பெயரில் முதல் 1962ல் ‘தேசபக்தன்’ இதழில் வெளியாயிற்று.

இலக்கியம் நமக்கு அதிகபடசம் செய்யக்கூடிய மதிப்புள்ள உதவி உணர்ச்சிக்கு, மனே உணர்ச்சிக்குப் பொதுவான அடிப்படை இருப்பதை வெளிக்காட்டுவதுதான். அதாவது “ஒரு விதத்தில் வாழ்க்கையில் அழர்வ மாகச் சாத்தியமாகி இருக்கும் உணர்ச்சி வெளியீட்டுடன் இணைப்புக் கொள்கிறோம், மற்றவர்களுக்கும் நம்மைப்போல அதே உணர்ச்சிகள் இருக்கின்றன என்பதை உணர்கிறோம், அவைகளைப் புரிந்து கொள்கிறோம், வெளிப்படுத்துகிறோம்” என்று எச். கூம்பின் எனும் ஆங்கிலப் பேராசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். நிஜமான உணர்ச்சிகளின் சிக்கல்களை ஆராய்வதும், மற்றவைகளைவிட சில உணர்ச்சிகள் மேலானவை, மதிப்புள்ளவை என்பதை வடிவமாக வெளிப்படுத்துவதும்தான் எழுத்தாளனின் பணி.

ஆழமும், வலுவும் வாய்ந்த உணர்ச்சி நல்லது. அதோடு உணர்ச்சிகளை வெளியிடுவதில் ஒரு கட்டுப்பாடு, மன அடக்கம் தேவை - (அவனது வலக்கரம் மேலே வந்தது. அவனின் . . .). இலவனுணர்ச்சி அடக்கத்தை எப்படி சிருஷ்டியப் பொருளில் ஒரு படைப்பாளி காட்டுவது என்பதுதான் அவன் வேலை. ஒவ்வொரு படைப்பாளியும் இதற்கு வேண்டிய வழியைத் தானே ஆய்ந்து பகுத்துக்கொள்கிறார். இந்த உணர்ச்சிகளிலிருந்து தன்னைப் புறவயப்படுத்திக் கொண்டு, சூழலுக்குள் அமர்ந்து, அனுபவித்து அதே சமயம் அச் சூழலுக்கு வெளியே இருக்கவும் வேண்டும்; அதிலே தன்னை இழக்கவும் கூடாது, சம்பந்தம் இல்லாமற் போகவும் கூடாது. இது மெத்தத்ச் சிரமமான காரியம். அப்போதுதான் Prospective எனப்படுகிறதே அர்த்தச்செழிப்பும் வளப்பழும் பெற்ற வார்த்தை அது விழ வகை உண்டு. இந்த அடிப்படையில் உள்ள ஆதர்சமான கலைப்படைப்பு உருவாகிறது. இந்தோக்குநிலை ஊட்டம்பெற ஒரு சிருஷ்டியாளனுக்கு Detachment என்ற தன்னை வேறுபடுத்திக்கொள்ளும் சக்தி இருக்க வேண்டும்.

நிச்சயம் இருக்கிறது மு. கனகராசனிடம். அச் சக்தியைப் “பொது” தென் ருஜாப்படுத்துகிறது “நிவேதனம்”.

அனுபவத்தில் பரப்பைவிடவும் ஆழந்தான் இலக்கியத்திற்கு இன்றிய மையாதது. விளைய விளையப் பார்ப்பதைவிடவும் ஊன்றி நிலைத்து ஒன்றையே கூர்ந்து நோக்கி அறிவது நல்லது. இத் தன்மைகள் இயற்கையாக வாய்க்கப்பெற்ற இக் கதை அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாமல் அற்புதமாகத் தீட்டப் பட்டுள்ளது.

ஜாஸ்தியான கருப்பொருளோ (கண்ணில்லாத ஒருவனும், கண்ணில் வாத ஒருத்தியும் காதல் கொள்ளும் “வாய்ச் சொற்கள்” கதை - ஜெய காந்தன் போல) கதைக் கணமே இல்லாமல், ரஸனை குன்றாமல், கோடைக் கால நாகங்களைப்போல ‘விறு விறு’ எனப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது “நிவேதனம்”. எனிமை விழும் மனுஷ வர்க்க உணர்ச்சியைன்று அந்தஸ்துப் பெறுகிறது. அசோகமித்திரன் என் . . . கனகராசன்! உரத்த அக உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டு வடிவம் பெற்றுள்ளது இக் கதை. அதுவும் ஒரு பாத்திர வார்ப்பின் வாயிலாகச் சொல்வதில் மற்றொரு அலாதி.

கதை Sub Conscious Mind க்குள் சுற்றி சுமன்று, ஜீவாத்மாவின் Censor Mind ஐ உடைத்தெறிந்து கொண்டு “...ஹோ! எத்தனை வருடங்கள். காதவித்து, காதவித்து, நினைத்து, நினைத்து, இதற்கா . . . இதற்கா . . . பாவி உண்ணை நினைத்து . . . ” எல்லாரையும் வெறுத்துக் கிளம்பிய அவன் வாழுக்கையில் - மனதில் - அநேகரில் புயலாக வீசிப் புழுதி வாரிக் கொட்டுகிறது.

மொத்தத்தில் ‘சட்டெனக்’ கிளம்பி ‘பட்டென’ முடியும் கலாபூர் வமான ‘நிவேதனம்’, சிறுகதை வடிவத்துக்கு நல்ல நிதர்சனம்.

நிவேதனம்

அந்த மாலையில் சவோய்
தியேட்டரின் முன்னால் அவன்
நின்றிருந்தான். ரோட்டின் மறு
கரையிலிருந்து அவள் இறங்
கினான்.

இளஞ்சுந்தன வண்ண
'ஸ்கோர்ட்' அதிகமாகப் பஞ்ச
டைக்கப்பட்ட தலையணை உறை
யைப்போல முழங்காவின் ஒரு
சானுக்கும் மேலேவரை அவளை
எப்படிப் பிழிகிறது!

‘அவளிடம் போகவேண்டும்.’

ரோட்டிவிறங்கியபோது
'கிரீச்' என ஒப்பாரியிட்ட ஒரு
கார் அவனை உராய்ந்தபடி
குலுங்கி நின்றது.

மறுபுறத்தில் அவன்டன்
இன்னெருத்தி.

“‘யூ பாஸ்டர்ட்’ டிரைவிங்
சீட்டிலிருந்தவரின் கால் அவனது
கழுத்தை நெரிப்பதைப்போல்
பிறேக்கிலிருந்தது. அவன் ஒரு
நொடி ஸ்தம்பித்து, அசட்டுச்
சிரிப்புடன் எதுவுமே நடக்காத
தைப்போல திரும்பி வந்து நின்று
கொண்டான்.

‘அந்த மற்றவள் போகட்டும்.’

இப்போது தோழியை அனுப்பிவிட்டு அதோ அவள் மட்டும்... அவன் ரோட்டைக் கடந்து போனேன்.

“ஹலோ! யூ ஹேவ் கம் இன் டைம் அஸ் யூ ப்ரோ-மிஸ்ட்” - அவன்.

“ஹாய்!”

‘பேவ்மண்’டில் சந்தித்துக்கொண்டார்கள். மற்றவள் யார் என விசாரித்தான்.

“மை ப்ரண்ட் அனேமா த சில்வா.”

“டிட் ஷீ கம் எலோன்?” - விஷுமச் சிரிப்புடன் அவன் கேட்டது அவஞுக்குப் புரிந்தது. சிரித்தாள். சொன்னாள் - “நோ, பீட்டர் வில் பீ அட் த தியேட்டர்”.

நடந்தார்கள். அவன் சிகரட் கேசிலிருந்து ஒரு கோல்ட் லீஃபை உருவி, சுஞக்கிய கையை உதறுவதைப்போல அதன் பில்டர் முனையைத் தட்டிவிட்டுப், பட்டும் படாமலும் உதடு களிற் பொருத்தி, லைற்றரால் கொளுத்திக்கொண்டு, அதை ஒரு பூவைப்போலப் பற்றி, மிகவும் அனுபவித்து உறிஞ்சி, இமைகளை இலேசாகக் குவித்து, மேலே அண்ணார்ந்து, ஸ்டைலாக உதடுகளைக் கோணியவாறு ‘ஓவ்...ஓவ்...’ என்றபோது இரண்டு வளையங்கள் அந்தரத்தில் மிதந்து அவனது தலைக்குப் பின்னால் சென்றன.

நேற்றுத்தான் அவளை அவன் முதற் தடவையாகச் சந்தித்திருந்தான். காலி முகக் கடற்கரையில், தவித்துக் கிடந்த பட்டங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். இரு தடவைகள் பார்த்தான். ஒரு முறை உதடுகளாற் சிரித்தான். அவளின் விழிகளும் புன்னகைத்துக்கொண்டன. மீண்டும் சிறிது தாராளமாகவே சிரித்தபோது அவள் சிறிது குனிந்து ஒரு புல்லைப் பிடுங்கி ஓடித்துப்போட்டாள்.

‘இவள் எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறார்கள். இவளின் சித்திர உடல்தான் எப்படி மனதைக் கட்டிப்போடுகிறது! ஜம்பு உதடுகள்தான் எத்தனை சிங்காரங்களை செய்கின்றன! இவள் கிடைத்து... என்னருகிலேயே இருந்து...’

அவளிடம் ஒரு ‘பெமினை’ இருந்தது.

“இஃப் யூ டோண்ட் மைன்ட்...” அவன் கையை நீட்டியவுடன் அந்த புத்தகத்தைத் தந்தாள். மேலட்டையைப் புரட்டியபோது — பெயர்:

“யூ ஆ(ர்) மிஸ் திலகா?...”

‘பொப்சிகிள்ஸ்’ என்று பெரிதாக எழுதப்பட்டிருந்த வண்டியைத் தள்ளிக்கொண்டு ஒரு பையன் சென்றுன்.

“...லைக் தி ஜிஸ் கிறீம்’ என அவன் முடித்தான். பையனைக் கூப்பிட்டு இரு ‘கோன்’களை வாங்கி அவளிடம் ஒன்றை நீட்டினான்.

“தேங்க் யூ’.

“பளீஸ் டோண்ட் மென்ஷன்.”

“நோ, ஜி வில்...” அவள் சீரியசாகச் சொன்னபோது அலையோடு போட்டியிட்டு அவன் சிரித்தான்.

‘ச்சா, இவள்தான் எவ்வளவு வேடிக்கையாகப் பேசுகிறார்கள்...’

“ஜி ஆம் ராஜ்ஞமார்” - சுய அறிமுகம்.

“ஞே ஸ்வீற்...” - அவள் சொல்ல, குதூகலத்தோடு அவளின் விழிகளை ஏறிட்டுப் பார்த்தபோது, “...ஜி மீன் தகிறீம்” என அவள் வசனத்தை முடித்தாள். மீன்டும் சிரிப்பு, சிரிப்பு.

மெதுவாக நடந்தார்கள்.

“கோ தெற் செட்” - திலகா அவனின் தோளிற் தட்ட சிந்தனை முறிந்தது. ரோட்டைக் கடந்தார்கள்.

அவனின் தோள் அவனின் மேற் புஜத்தில் உராய்ந்தது. அவன் அவனின் கையைப் பற்றினான்.

இனம் புரியாத நடுக்கம் அவனில்.

“ராஜ்...”

“ம...”

“பேசங்களேன்.”

அவனது விரல்கள் அவனுடையவற்றை வருடிக்கொண்டிருந்தன.

எதிரில் இரு காதலர்கள், உலகமே தங்கள் காலடியில் என்பதைப்போல வந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

அவன் கையை எடுத்தான்.

“ராஜ், வட் ஆர் யு திங்கிங்? இப்போதுமா...?”

“நோ, நோ!”

கூட்டமாக நின்று சிலர் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவன் அவசரமாக ஒரு சிகரட்டைக் கொளுத்திக்கொண்டான். மூளைக்குள் சுறுசுறுப்பு.

மதாளித்து விளைந்த வாழைப் பொத்திகளைப்போல கன்னியர் குழுவொன்று வந்தது. ‘டைற்’, ‘சிக்’, ‘மினி’, ‘மிடி’... இத்தியாதிகள்.

அவள் அவனேடு மிக இனைந்து நடக்க முயன்றாள். என் கையை கோத்துக்கொள்ளுங்களேன் என்று அவனின் கால்கள் சொல்லிக்கொண்டிருந்தன.

‘எதிரே ஒரு தூண் நடந்து வருகிறதா!’

இமை கொட்டிக்கொண்டான். லைற் கம்பம்! இரு வருக்கும் ஊடாக அது நடந்து சென்றது. அவன் தனக்குள்ளே சிரித்துக்கொண்டான். அந்த இளம் கண்ணியர் கெக்கலித்துப் பேசிக்கொண்டு போனார்கள்.

“திலகா, பீச்சுக்கு போவோம்” — சொல்லிக்கொண்டே அவளின் கையைப் பற்றினான். அவள் மிகுந்த பிரேமமேயோடு தன் முழுக் கரத்தையும்—தோளிலிருந்து விரல்கள்வரை — அவனது வலக் கரத்தோடு பினைத்துக்கொண்டு சொன்னாள்:

“ஐ வோன்ற் ருபை ஏ விப்ஸ்டிக். ஐங்சனில் வாங்கிக் கொண்டு ஹெமர்ஸ் லெனஸ் பீச்சுக்குப் போவோம்”.

“பொவிஸ் ஸ்டேசனேடு இருக்கும் லேன்தானே...நோ வீ கென் பை டுமாரே”, பதிலுக்கு காத்திராமல் அலக்சாண் டிரா ரோட்டில் திரும்பும்போது எதிரில் வந்த ஸ்கூட்டரில் “ஹலோ” அழைப்பு. வண்டியை நிறுத்திவிடுமுன்னரே “ஸீ டூ” என உரக்கக் கத்தி விடை கொடுத்தான்,

பெரிய மலர்களை வீசியடித்திருப்பதைப்போல வானம்.

“ராஜ், இந்த விழு எவ்வளவு அழகு...”

“லவ்வி” - அவன் அவளின் கையை அழுத்தியபோது தொடையில் உராய்ந்தது.

‘யார் வருவது? தெரிந்தவர்போவிருக்கிறதே...?’

அவன் வலது கையை லோங்ஸ் பைக்குள் நுழைத்து சிவப்பு புள்ளிகளிட்ட பெரிய லேஞ்சியை எடுத்து, டக்கென உதறி, முனைகளை நுனி விரல்களாற் பற்றி, உயர்த்தி, முகத் தில் போட்டுக்கொண்டு, அழுந்தத் துடைத்துக்கொண்டான்.

இப்போது அவள், அவளின் இடதுபுறமாக நடந்தாள். மீண்டும் கைகள் இரு சாரைப்பாம்புகளாயின.

“ ராஜ் ஜி வல்டு ”

(எப்போதோ எங்கோ ஒரு கல்...
மூரியில் கண்களும் கண்களும்...)

முகத்தைத் துடைத்த லேஞ்சியை “எவ்வளவு புழக்க மாயிருக்கிறது” என்றவாறு பொக்கற்றில் திணித்தான். அவள் சொன்னதற்கு பதிலைப்போல “தி...ல...க...கா” என்றுன். அந்தக் குரல் ஏக்கம் செறிந்த ஆதங்கத்தாற் பின் னப்பட்டிருந்தது.

அவன் காலில் ஏதோ இடறிற்று. ஒரு கல். “ஸ்குபிட்” எட்டி உதைத்தான்.

முகத்தில் என்னவோ படர்ந்தது. ‘கால் நொந்துவிட்டதோ’ என்று நினைத்தாள்.

மெளனம்.

ஒரு வீட்டின் மதிலுக்கு மேலே தெரிந்த ரோஜாவைப் பறித்தான். மூச்சை இழுத்து அதை நுகர்ந்தபோது திலகாவைப் பார்த்தான்,

(காதல்! மனதும் மனதும் விரும்பி, ஓன்றையொன்று நாடி துணையாய் அழைத்து, ஓன்றின் அனைப்பில் ஓன்றிருந்துஹா! முதற் காதல்தான் எவ்வளவு புனிதமானது...)

“ராஜ்! என்ன? ஸ்பீக் சம்திங்...”

“ஹா...”

‘புதுப் பெண்ணின் மனதைத் தொட்டுப் போரவரே உங்கள் எண்ணத்தைச் சோல்லிவிட்டுப் போங்கக...’ - ரேடி போ. அவள் சைகையால் பாட்டைக் கேட்கச் சொன்னாள். அந்தப் பழைய பாட்டு... அது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை..

“பில்த், பில்த், எத்தனையோ புதுப் பாட்டுகளிருக்கும் போது.....” முனகிக் கொண்டான்.

“திலகா, என்னை விரும்புகிறீர்களா... ?” - மிகவும் அசட்டுத்தனமான கேள்விதான்.

“வித் ஆல் மை ஹார்ட...., நீங்கள் இல்லாவிட்டால் எனக்கு எதுவுமே இல்லை ராஜ்...”

அட்டகாசமான சிரிப்பொலி கேட்டது. ஒரு வீட்டில் ஏதோ பேசிச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இன்னேரு வீட்டிலும் அதே பாட்டு - ‘என்னைச் சுத்திப் பறந்த வண்டே சம்மா நீ போகாதே...’. மாலை மயங்கிக் கொண்டிருந்தது

அவள் ஓயிலாகத் தலையை உயர்த்தி அவனைப் பார்த்தாள் - அவளின் கண்கள் அந்த மாலையைப்போல.....

பாட்டின் அந்த வரிகள் அவனுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தன. மீண்டும் ஒரு சிகரட்டைக் கொளுத்தி, மிகவும் அனுபவித்து உறிஞ்சினான். நெஞ்சு நிறையப் புகை.

அலைகள் அவர்களைப் பிடிக்க ஓடிவருவது தெரிந்தது. அவற்றை விரட்டு வதைப்போல ஊதியபோது புகை முகத் திற் படர்ந்து மறைந்தது.

ரயிலொன்று விரைந்து வடக்கே பார்த்துப் போயிற்று. அதிலிருந்த முகங்களெல்லாம் தெளிவற்று சிலந்திகள் ஓடித் திரிவதைப்போல ‘பளர்டாக’த் தெரிந்தன. அது போய் விட்டபிறகும் ‘டடக், டடக்...டடக், டடக்...’ ஓசை அவன் மனதில் இறைந்து கொண்டேயிருந்தது.

நாவலர் ஹோல் தெரிந்தது. முன்னால் அழகாகச் சேலை கட்டி, குங்குமமிட்ட பெண்கள்.

தன் உள்ளங்கையை விரித்து அந்த ரோஜாவை வைத்து ஒரு கணம் பார்த்தான். பின் அதை அவளிடமே கொடுத்தான். அவளிடமிருந்த டெனிஸ் ரோபின்ஸைப் பிரித்தான். - 'ரோஜாச் செடியில் மூள்ளிருப்பதற்காக வருந்தாதே, அதன் உச்சியில் ஒரு மலர் பிறக்கிறதே அதற்காகச் சந்தோஷப்படு' - பிரபலமான கொடேஷன். பட்டென்று புத்தகத்தை மூடினான்.

ரோட்டில் நீட்டிக்கொண்டிருந்த செடி அவனது முகத் தைத் தடவிற்று. “நொன்சன்ஸ்” ஓங்கி அடித்தபோது இலையொன்று துடிதுடித்து வீழ்ந்தது.

“இவ்வளவு கோபம் கூடாது ராஜ்”

தண்டவாளத்தை நெருங்கியபோது குட்ஸ் வண்டி யொன்று தெற்காக விரைந்தது. எனஜின் வெக்கை குப் பென்றடித்தது. அவளின் இடுப்பில் கைகொடுத்து அனைத்துக்கொண்டான். ரயில் போகப் போக, மடிகின்ற சூரிய கிரணங்கள் மாறிமாறி விட்டு விட்டடித்தது; அவனது முகத் தில் பல நிழற் திட்டுகள் விழுந்தன.

முனிசிபாலிடி வெளிச்சம் பெருக்கெடுத்திருந்தது.

கடற்கரை மணல்! அவளும் அவனிடுப்பை இறுகத் தழுவிக் கொண்டிருந்தாள்.

“திலகா எப்படி வீட்டிற்குப் போவீர்கள்?”

“படம் முடியும் நேரத்திற்கு தியேட்டருக்குப் போனால் அனேமா காத்திருப்பாள்”.

(ம! நாங்களும் முந்தி எத்தனைப் படங்கள் பார்த்திருக்கிறம்...)

சில தென்னைகளைச் சூழ செடிகள் மண்டிய பற்றை.

“ராஜ் கால் நோகிறது.”

“வீ வில் சிற் ஹியர்.”

பற்றைக்குள் வெண் மணல் சிறு கற்பாறை. அங்கிருந்தால் யாரும் காணமுடியாது.

அவனின் மார்பில் அவள் தலை சாய்த்திருந்தாள். பின்னேல் பாறை. அவளின் இடுப்பு இறுக்கமான அணைப்பிற்குள். கையில்லாத சட்டைக்குள்ளிருந்து வெள்ளைப்பட்டி வெளியே எட்டிப் பார்த்தது. அது அவனது மனதைக் கிள்ளிற்று. மேற் புஜங்களை அழுத்திப் பிடித்தான். கூந்தலிலிருந்து வாசம் மிதந்தது. அவளின் தாடைக்குள் கைகொடுத்து தலையை உயர்த்தினான். அவள் அவனின் கண்களை ஊட்டு வினாள்.

பெரிய இலையோன்றின் நிழல் அவன் நெஞ்சின்மீது படார்ந்தது,

காற் சட்டைப் பைக்குள்ளிருந்து ‘சொக்லேற் ஸ்லப்’பை எடுத்துக் கொடுத்தான். அவள் அதை உடைத்து ஒரு துண்டை அவனுக்குத் தீத்தினான்.

(அன்பு...சோறு...தீத்தல்...)

தூரக் கடலில் மினுக் மினுக்கென வெளிச்சம்.

“ராஜ், கிஸ் மீ!”

கன்னங்களை ஏந்தி, மெதுவாகக் குனிந்து நறுக்கிய அத்தக்காளித் துண்டங்களைத் தன் உதடுகளுக்குள் மிருதுவாக...

அவனது கைகள் ஊர்ந்தன. தூரத்தில் மனவில் வீசிய இரு சிரட்டைகள் குப்புறக் கிடந்தன.

ரகசியமான ஒரு துடிப்பு-இறுகத் தமுவிக்கொண்டாள். மீண்டும் குணிந்தான். அவன் கைகளுக்குள் இடுப்பு. அருகில் வில்லாகிய குருத்தோலை ஓன்றைக் கண்டான்.

கடலிற் தெரிந்த வெளிச்சந்தான் எவ்வளவு தூரம் சென்றுவிட்டது!

‘சாக்கெற்ற’ தன்னை அழித்துக்கொண்டது. தெரு விளக்குகள் பிரகாசமடைந்திருந்தன.

கைகள் இன்னமும் ஊர்ந்தன. அலையொன்று நீண்ட தூரம்வரை வந்தது. வென் மணல் வாழைக் குருத்தாக மொழு மொழுவென்று என்வளவு வசீகரமாக இருந்தது!

அவளின் உணர்வுகளிலிருந்து ஒரு மொழி பிறந்தது; வார்த்தைகள் புரியவில்லை. எங்கோ பூஜையொன்று என்னவோ சொல்லிற்று.

அவனது தோருக்கும் கன்னத்துக்கும் இடையில் தலையைக் கரித்து அவள் சாய்ந்திருந்தாள். அவனது கைகளைத் தன்னேடு சேர்த்து முன்னால் கட்டிக்கொண்டாள்.

“ராஜ், ஜி லைக் யூ சோ மச...”

கன்னத்தை அவளின் கன்னத்தோடு வைத்து “தி... லக்...கா...லவ், லவ் எவ்வளவு புனிதமானது...ம...” - விட்டு விட்டுச் சொன்னான். அவனது கன்னம் சூடாயிருந்தது.

“ராஜ் !”

அவனது வலக் கரம் லேலே வந்தது. அவளின் சட்டைப்பட்டன்கள்! அலையொன்று வந்தபோது நனைந்த இரு சங்குகளைப் போர்த்திருந்த தன்னீர்த் திரை பட்டென்று உடைந்தது.

“‘ராஜ்’”

“‘திலகா’”

“‘ராஜ்...ராஜ்...’” - அவளின் கை மணவில் அழகான இரு உருண்டைத் திடல்களை உருவாக்கியிருந்தது. இன்னும் சிறிது கீழே சரிந்து அமர்ந்தான். ஒருவன் ‘மெளத் ஆர்கன்’ வாசித்துக்கொண்டு போனான். அவனும் மணவில் நன்றாகச் சரிந்துகொண்டாள். வானில் வெள்ளியொன்று சிரித்தது. அந்த கண்ணிமைகளுக்கு மென்மையான இரு முத்தங்கள் கிடைத்தன. அனைப்பு.

“‘ராஜ், கம் ரூ மை பிளேஸ்...’”

“‘ஷ்டார்...’” - இன்னேரு சாக்லற் விரைந்து கரைந்தது. அவளின் நாசி மூச்சின் வேகத்தில் விரிந்தது. மேற் சட்டைக்குள் காற்று தாராளமாக ஊடி ஓடிற்று.

மெல்லிய குளிர். அவன் முழங் கையை மடித்துத் தலைக்கு அனையாக்கினான். பார்வை அவனை விட்டு எங்கோ போயிற்று.

“‘ராஜ். கம் குளோசர்...’”

அவனுக்குக் கேட்டதாகத் தெரியவில்லை. அவனது முகத் தையே பார்த்திருந்தாள். அங்கு எதுவும் எழுதப்பட்டிருக்க வில்லை.

“‘ராஜ் ஸ்பீக் வில் டூ...’” - காலரைப் பிடித்திமுத்தாள்.

“‘யெஸ், யெஸ்.’”

“‘ரா...ஜ்’” - சினுக்கம். விழுகளைத் துளாவினாள். மேலே ஏரோப்பிளேஸ் ஒன்று... இரத்தச் சிவப்பான இரு லைற்று களின் மின்னல்.

சிரித்தான்.. எங்கோ பியானே இசை கூட்டிற்று.

உதடுகளின் பாட்டு; விரல்களின் கீதம். அவன்தான் எவ்வளவு லாவகமாக பியானே மீட்டுவான்!

தென்றல் ஏங்கித் துடித்து இருப்புக்கொள்ளாமற் தவித் தது - கண்களின் பாவம்!

மலர் ஏங்கித் தவித்து தேனைச் சொரிந்தது - நெஞ்சின் தாளம்.

பாலித்த நிலவில் மதன் வந்தான் - உடலெல்லாம் ராகம்!

“ஹோ கோட்ட...”

வாடையிலும் ஒரு வெதுவெதுப்பு.

பிரம்ம வேளை!

“ராஜ், ப்ளீஸ்... ப்ளீஸ்... நெளா... ஹோ நெளா...”

(காதல்...காதல்...

சுகமான காதலா...அல்லது...?)

சிகரட் - ரோஜா - பாட்டு - சாக்கெற் - மெளத் ஆர்கன் - ஏரோப்ளேஸ் - பியானே - பூனை...!

“ப்ளீஸ் ராஜ்...”

அவனையே அனலாக்கிய அவளின் நீண்ட பெருமுச்சு - அவனது இமைகள் மூடியிருந்தன.

(‘ஹோ... எத்தனை வருடங்கள்? இவ்வளவு காலமும் காது வித்து காதலி த்து நினைத்து நினைத்து, இதற்கா இதற்கா... பாவி! உன்னை நினைத்து எல்லா ரையுமே நான்...’)

அவனது பிடிக்குள் அவள் தியிர,
ரயிலொன்று அலறிப்புடைத்துக்கொண்டோடியது.

பெருவிரல்களிரண்டும் அவளின் முன் தொண்டையில் ஆழமாகப் பாய்ந்து, நெருடி, நெட்டித் தள்ள, எழுந்தவனின் பாரமெல்லாம் பாதத்தில் திரண்டு, அவளின் அடி வயிற் றில் சரக்கென இறங்கிற்று.....ஒரு உதை.

“டேம் இற....” வியர்வையோடு சேர்த்து சட்டெனத் துடைத்துக் கொண்டு போனான் அவன் பழைய நெஞ்சின் கண்ணீரை.

ஒரு ஊசியின் காதுக்குள் ஓட்டகம் நுழைந்துவிடும் ஆனால் பணக் காரன் ஒருவன் எனது மோட்ச ராஜ்யத்துக்குள் நுழைய முடியாது என்று ஒவ்வு மறைவின்றி கூறிய ஏசுவின் பிறந்த நாள் . . .

கோவில் எப்படி இருக்கிறது? கிறேப் கடதாசி, கிளிந் பேப்பர், றப்பர் பலுன், எலக்ட்ரிக் லைட்டுகள் ஆகிய அத்தனை அத்தனை பணக்காரர்த் தனங்களும் பளிச்சிடுகின்றன. கிறிஸ்மஸ் என்றால் சம்மாவா!

ஏழைகளுக்காகத்தான் மோட்ச ராஜ்யம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று பணக்காரர்களின் மத்தியில் கூறிய இயேசுவை அன்று சிலுவையில் அறைந்து கொண்டிருக்கள் பணக்காரர்கள். இன்று . . .

ஆலயத்திற்குள் அமர்ந்திருக்கும் ஏழை மரியம்மாளின் அருகே அறியா மல் அமர்ந்துவிட்ட, இறக்குமதி செய்யப்பட்ட மிக உயர்ந்த ரக புடவைச் சீமாட்டி அவளைக் கண்டு முகத்தைச் சூழித்துக்கொண்டு விலகிக் செல் கிறார்கள். ‘ட்வீட் குட்டுடன்’ வரும் ஒரு சீமான் ‘நான் சென்ஸ், இன்றைக் குமா இந்தச் சனியன்கள் கோவிலுக்கு வரவேண்டும்’ என்கிறார். அவருடைய ஏழைக் குழந்தைத்தையைக் காலால் இடறி விடும் ‘ஆல்டர் போய்’ ‘இது என்ன சத்திரமா’ என்று பொருமிக் கொள்கிறார்.

ஆக; இயேசுவின் கொள்கை இன்றும் சிலுவையில் அறையப்படுகின் ரது. நல்ல மனம் படைக்காத பணம் படைத்தவர்களின் ஆக்கிரிமிப்பில் மதங்கள் அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் வரை ஆயிரம் இயேசுக்கள் பிறந்தாலும் ஒன்றும் நடந்துவிடப்போவதில்லை.

அழகிய உள்ளங்களுடன் வாருங்கள் என்று அழைக்கும் இறைவனிடம் அழகிய உள்ளங்களை ஆடும்பரமான அழகிய ஆடகளால் முடிக் கொண்டு செல்லும் அவர்களின் அறியாமையை என்னவென்பது?

இதைக் கூறுவதுதான் நண்பர் கனகராசனின் ‘தீபத்தை நோக்கி’ என்ற இந்தக் கதை. மனிதர்களின் செய்கைகளையும் இயேசுவின் போதனைகளையும் கதை நெடுக்க கலந்து தந்திருப்பது ஒரு சிறந்த உத்தி. ஆசிரியர் உள்ளே நுழைந்துகொள்வதை இது மிகவும் சாமர்த்தியமாகத் தடுத்துக் கொள்கிறது.

கோவிலுக்குள் வண்ண வண்ண நிறங்கள், பூக்கள், பட்டுக்கள், பகட்டுக்கள், நவீனம் - இவை என்? பாலன் பிறந்தார் என்னும் பூரிப்பில் மெருகும், மென்மையும், சுகமும், நவீனமும் அவரை வரவேற்கின்றன என்று கூறும் மு. கனகராசன் அடுத்து காட்டுவது ஒரு பைபில் வாக்கியம்: ‘‘கர்த்தர் மனுக்குலத்தின் இரட்சன்யத்திற்காக கரடுமுராடான மலையில் சிலுவையைக் கூமுந்துகொண்டு போனார்’’. இப்படியே பலவேத வாக்கியங்கள் பொருத்தமாக அமைகின்றன.

தெய்வீகத்திற்கும், மனிதத்துவத்திற்கும் இடையேயுள்ள முரண்பாடுகள், வித்தியாசங்கள்!

மனித பலவினங்கள் காட்டப்படும் விதம் கதையின் கிராம். சாடுதல் என்றால் ஆக்ரோஷமான வார்த்தைகள், கோபாவேசக் குழந்தெள்கள் ஆகியவை இல்லாமல், போர்ப்பறை கொட்டாமல் உள்ளத்துக்குள் சென்று ஊசியால் குத்துவதைப்போல, அமைதியாகச் செய்திருக்கிறார் கனகராசன்.

ஆர்ப்பாட்டமோ, அதிகாரத்தனமோ இன்றி இலக்கியம் செய்கின்றாரே—அதே தோரணை.

உதிரியாகக் கிடந்து, சாமான் சுத்தப் போய்விடாமல் ஒரு தொகுதிக்குள் இனைந்து பெருமைகொள்ள வேண்டிய கதை ‘தீபத்தை நோக்கி’. இந்தக் கதையால் அது இனையும் தொகுதியும், அதை எழுதிய நண்பர் மு, க. வும் பெருமை கொள்வது உறுதி.

தெளிவத்தை ஜோசப்

தீபத்தை

நோக்கி

மார்கழி மாத இருபத்தி
நான்காம் நாள். பாக்கியவான்
களான துன்பப்படுகிறவர்களுக்
காக மரித்த சுதன் பிறக்கப்
போகின்றார். இவ்வுலகில் பிறந்த
நாளை பிரமாண்டமாகக் கொண்
டாடும் ஒரேயொருவரான தேவன்
பிறக்கப்போகின்றார். இருண்டு
போன இதயங்களில் ஒன்றி பிறக்க
வேண்டும் என்பதைப் போல
பால யேசு இரவிலே பிறக்கப்
போகின்றார்.

நத்தார். நன்னிரவுப் பூசை.

மரியம்மாள் கோவிலுக்குப்
போய் எத்தனையோ நாட்களாக
விட்டன.

‘இன்றைக்காவது பூசை காண
வேண்டும்’—ஆசைகள்.

‘கடைசியாக எப்போது பூசை
பார்த்தேன்?’ — ஏக்கங்கள்.

‘ஐயோ! எத்தனை பாவங்களைச்
சுமந்துக் கொண்டிருக்கிறேன்’—
பச்சாத்தாபம்.

‘யேசுவே எங்கள் பாவங்களை
மன்னித் தருஞும்’ - வேண்டுதல்.

சுதந்திரன்
30-12-'67

ஏழை மரியம்மாளுக்கு கோவிலுக்குப் போக எங்கே கிடைக்கிறது நேரம்? துன்பப்படுகிறவர்கள் பாக்கியவான் களென்றால் கோவிலுக்குப் போக முடியாதவர்களும் பாக்கியவான்கள்தானு?

எல்லா வசதிகளும் படைத்தவர்கள் தங்களின் ஓய்வு நேரத்திற் கவலையற்று போய்வரும் இடம்தான் கோவிலா? கர்த்தர் உலகையும், உலகின் சிவராசிகளையும் ஆறு நாட்களிற் படைத்துவிட்டு ஏழாவது நாளில் ஓய்ந்திருந்தாராமே அதன் அர்த்தத்தை இப்படித்தான் எடுத்துக்கொண்டார்களா?

உண்டு, உடுத்து, உறங்கி, பின்னர் சிலர் கோவிலுக்குப் போகும் நேரத்தில் மரியம்மாளோ உன்பதற்காகவும், உடுத்துவதற்காகவும் வானைப்பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள்.

தேவன் இருப்பது விண்ணில்தானே.

ஏசுவே! வெளிச்சத்திலே பிறந்த நாளைக் கொண்டாடி னால் வறியவர் தங்களின் கந்தைகளை மறைத்துக் கொள்ள முடியாமல் வேதனைப் படுவார்களே என்றுதான் நள்ளிரவிற் பிறக்கின்றீரா?

‘பரம பிதாவே, எப்படியும் நான் இன்று திருப்பலிப் பூசை காணுவேன்.’

—‘தன் மந்தையிலிருந்து தவறிப் போன ஆடுகளையெல்லாம் அவர் ஒன்று சேர்ப்பார்’—

தன் கணவன் சூசை வந்தவுடன் எல்லாரும் கோவிலுக்குப் போக வேண்டும் என்கிறான் மரியம்மாள்.

ஆனால் சூசை சொல்வதென்ன?

“மரியா, வசதி கிடைக்கும்போதெல்லாம்தான் நான் கோவிலுக்குப் போனேன். ம..... என்னத்தைக் கண்டுவிட்டோம? நல்ல நாளும் பெருநாளுமா ஒரு புதுத் துணி, பல காரம்..... சேச்சே! நமக்கெதுக்கு கோவிலும் கோத்திரமும்?”

இதற்கு அவள் எந்தப் பதிலையும் கூறவில்லை; விம்மலும், விக்கலும் மட்டுமே. இதற்கான சரியான பதிலை வார்த்தை களிற் சொல்ல முடியாதுதான். விம்மலும், விக்கலும்தான் அதை அளவிட்டுச் சொல்லவல்லன.

அழகிய உள்ளத்தை விரும்பும் கடவுளிடம் அழகிய உடைகளோடு மட்டும் செல்கின்றனரே, உள்ளத்திற்கு எப்படி ஆடை கட்டுவது?

மரியம்மாளின் விரிந்த கண்களுக்குள் வண்ண, வண்ண நிறங்கள். பூக்கள், பட்டுப் பூச்சிகள். என்னென்ன வண்ணங்கள்? நளினம்! பகட்டு! சுந்தரம்! அப்பப்பா.

இவை ஏன்?

‘பாலன்’ பிறந்தார் என்ற பூரிப்பால். மெருகும், சுகமும், மென்மையும், நளினமும்தான் அவரை வரவேற்கின்றனவா?

—‘கர்த்தர் மனுக்குலத்தை இரட்சிப்பதற்காகக் கரடு முரடான கல்வாரி மலை யிலே சிலுவையைச் சுமந்து கொண்டு போனார்’-

மரியம்மாள் கண்களை மூடிக் கொண்டு கிடக்கின்றாள். நெஞ்சுக்குள்ளே ஆயிரமாயிரம் கொப்புளங்கள். எந்த ஒரு கொப்புளத்தையும் அவள் உடைத்துகொள்ள விரும்பவில்லை. அதனால் நெஞ்சின் வேதனை மேலும் கனக்கிறது.

“‘அம்மா...அம்மா’ மகனின் அழுகுரல் கேட்கிறது.

குசை மகனைத் தேற்றுகிறான்; அந்தக் குரலும் கேட்கிறது:

“என் ராஜா அழாதேடா, என் குஞ்சல்ல. சிரிடா ராஜா சிரி.”

மகன் மீண்டும் அழுகிறான்.

“அழாதே ராஜா. என் குஞ்சக்குப் புதுச் சட்டை வாங்கித் தருவேனும், என் செல்ல ராசாவுக்கு கால் சட்டை வாங்கித் தருவேனும்” - குசை மகனேடு செல்லம் கொஞ்சகிறான்.

கனவுகள், கனவுகள். மரியம்மாள் ஒரு நீண்ட பெரு மூச்செறிகிறாள்.

- ‘...உம்முடைய இராச்சியம் வருக. உம்முடைய சித்தம் பரமண்டலங்களிலே செய்யப்படுமாப்போல பூமி யிலேயும் செய்யப்படுவதாக. அன் றன்றுள்ள எங்களாப்பம் எங்களுக்கு இன்று தாரும்...’ -

மரியம்மாள் தன்னைச் சிலிர்த்துக் கொள்கிறாள்.

‘கோயிலுக்குப் போகத்தான் போகிறேன்.’

‘நல்ல நாளும் பெருநாளுமா ஒரு புதுத் துணியா, பலகாரமா..... கோவிலுக்குப் போய் என்னத்தைக் கண்டோம்’ என்ற கணவனின் வார்த்தைகள் எதிரொலிக் கின்றன.

‘புதிய ஆடைகளுடன் போனால்தான் கடவுள் அங்கீகரிப்பாரா என்ன? மாட்டுக் கொட்டிலில், வைக்கோவின் மீது பிறந்த என் தேவனைத் தரிசிப்பதற்கு என்னுடைய இந்தக்கந்தலாடைகளே எனக்குப் போதும்.,

வானத்திலே சம்பங்கிப் பூ விரிகிறது.

மரியம்மாள் தன் மகனையும் தூக்கிக் கொண்டு கோவி லுக்குப் புறப்பட்டு விட்டாள்.

தேவாலயம் தெரிகிறது. சுற்றிலும் மின்சாரப் பிரவாகம். பல்புகளின் ஒளி வெள்ளத்தில் தேவனின் கோவில் பளிச்சென மின்னுகிறது.

‘தீபத்’தின் இருப்பிடத்தை ‘பல்பு’களைக் கொண்டுதான் காண்கிறார்கள். ஆமாம்.

தேவனின் ஆலயம் எப்படி அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கிறது! ‘கிறேப்’ கடதாசிகள், ‘கிளிற்’ பேப்பர்கள், ‘றப்பர்’ பலுான், கள், ‘எலக்ட்ரிக் லைட்’குள்.....அப்பப்பா. ஓ! மனுக் குலத் தின் இரட்சணியத்துக்காகத் தன் ‘ஜீவனை’யே தந்தவருக்காகத்தான் இத்தியாதி அலங்காரங்கள்.

‘மேர்குரி’யின் ஜாலத்தில் அவையெல்லாம் பொன்னிறமாகிவிட்டன. கருநீலக் கடவிடையே அலங்கரிக்கப்பட்ட நோவாவின் கப்பலைப் போலத் தோன்றுகிறது ஆலயம்.

பயங்கரக் கடலை நீந்திக் கடக்க கப்பலின் துணை தேவைதான்.

உலகம் கடலா? ஆலயம் கப்பலா?

இதுவரை அப்படி அவளுக்கு இருந்ததில்லை.

மரியம்மாள் கோவிலுக்குள் வந்துவிட்டாள். சிலுவைக்குறியிட்டு, முழந்தாளிலிருந்து வணங்குகிறாள். தன்னையும்

அமைதியும் நிறைவும், நிம்மதியும் அவளுள் பொலிகின்றன.

— ‘... தேவரிருக்குப் பொருந்தாத பாவங்களைச் செய்தயடியினால் முழு மனதுடனே விசனப்படுகிறேன். இனி மேல் சுவாமி, தேவரிருடை உதவி யினாலே ஒருபோதும் பாவஞ் செய்யேனென்றும், பாவங்களுக்கடுத்த உதவி முகாந்திரங்களைல் லாம் விடுவேனென்றும் கெட்டி மனதுடனே பிரதிக்கினை பண்ணு கிறேன்...’.

மரியம்மாளருகில் முழுந்தாளிட வருகிறாள் ஒரு மாது. ‘இறக்குமதி செய்யப்பட்ட விலை மிக உயர்ந்த புடவை அவளை அலங்கரித்திருக்கிறது. மரியம்மாளைக் கண்டுவிட்டு முகத்தைச் சுழித்துக் கொண்டு விலகிச் செல்கிறாள் அவள். ‘சென்ற் கலந்த பார்வை’களைல்லாம் மரியம்மாளை அப்படித் தான் நோக்குகின்றன.

தலையிற் கிடந்த சேலைத் தலைப்பை இமுத்துவிட்டுக் கொண்டு கரங்களைக் குவித்து தேவமாதாவைப் பார்க்கிறாள். தேவனின் தாயை ஒரு சாதாரண அங்கி புனிதப் படுத்து கிறது. அந்த அங்கி வெறும் ‘பெயின்ற்’தானு?

ஒரு கனவான் வருகிறார். அவரின் ‘டவீட் குட்’ டே அவருக்குக் கட்டியம் கூறுகின்றது. வில்லி மலர்கள் அவரின் கோட்டில் செருக்கப்பட்டிருக்கின்றன. யோசேப்பு தொட்ட மாத்திரத்திலேயே மலர்ந்த வில்லிப் பூக்கள். அந்தக் கனவான் தன் வலது காலை மட்டுமே மடித்து முழுந்தாளிட்டு ‘இன் த நேம் ஓஃப் த ஃபாதர், என்ட் ஓஃப் த சன், என்ட் ஓஃப் த ஹோலி கோஸ்ட், ஏமென்’ என்று சிலுவைக் குறியிடுகின்றார். அங்கே மரியம்மாளிருப்பது அவருக்கு

இடைஞ்சலாயிருக்கிறது. ‘இன்றைக்குமா இந்த நான்சென்ஸ் கள் வரவேண்டும்.....’ சலிப்புடன் முனுமுனுத்துக் கொள்கிறார்.

—‘...என்னை நான் நேசிக்குமாப் போல, உமது நேசத்தினிமித்தம் மற்றேஸ்லாரையும் சிநேகிக்கிறேன்’.

மணியடிக்கிறது. பூசை தொடங்கப்போகிறது.

குருவானவருக்குப் பூசை வேலோயில் உதவும் ‘ஆல்டர் போய்’ ஒருவர் ஏதோ அலுவலாக விரைந்து வருகின்றார். அவரில் கால்களில் ஒரு ‘மூட்டை’ இடறுகிறது; அதைத் தொடர்ந்து எவிக் குஞ்சு கிச்சிமாப் போன்ற குரல். மரி யம்மாளின் மகன்தான் ‘அது’; கர்த்தரின் இந்த ஊழியருடைய பாதங்களில் இடறுபட்டு அழுகின்றது.

‘இதென்ன கோவிலா, சத்திரு? ஓழுங்காயிருக்க ஏலாது?...’ —அதே ஊழியர்தான். அழுகையை அவர் பொருப்படுத்த வில்லை.

—‘குழந்தைகளை என்னிடம் வர விடுங்கள், மோகஷ ராட்சியம் அவர்களுடையது.’ —

கோவிலுக்கு வெளியே சிதறிக் கிடந்தவர்கள் உள்ளே வந்து கூடுகின்றார்கள்.

யேசுநாதர் திருச்சபைக்குக் கையளித்த மகாவிலையுயர்ந்த அரிய திரவியமான திவ்விய பலிப்பூசை தொடங்கிவிட்டது

‘ஈ சொப்’ எனும் புல்வினால் தெளிக்கவேண்டிய ஆசிந்தைத் தெளித்துக்கொண்டு சுவாமியார் வருகின்றார்.

பக்தர்கள் முழந்தாளிட்டு ‘பிதாவே பாவியாயிருக்கிற என்னை ஆசீர்வதியும்’ எனக் கூறி எழுந்து நிற்கின்றனர்.

மரியம்மாளை எதுவும் செய்ய விடாமல் மகன் அழுகிறான். அவனையும் அள்ளி எடுத்துக்கொண்டு எழுந்திருக்கின்றனர்.

ரூள் அவள். அவனின் அழுகையால், பக்தர்களெல்லாரும் திரும்பிப் பார்த்து அவளைக் கண்டிப்பதைப்போல ‘ஸ...உஸ்...’ என்கிறார்கள். மரியம்மாளின் இமைகள் நனைகின்றன.

— ‘ஆலயத்தின் வலது பக்கத்தி னின்று தண்ணீர் ஓடக்கண்டேன், அல்லேஹுயா.’ —

பார்வைகளின் வாதையையும், வார்த்தைகளின் தாக்கத் தையும் மரியம்மாளினால் தாங்கமுடியவில்லை.

அவள் வெளியே வருகின்றார்கள்.

உள்ளே செபம் கேட்கிறது ‘உன்னதங்களிற் தேவனுக்கு மகிமையும், பூமியில் நற்சித்தமுள்ள மனிதருக்குச் சமா தானமும் உண்டாவதாக..,

மழை தூருகின்றது.

மரியம்மாள் தயங்கி நிற்கின்றார்கள்.

கவுள் அவளை அழைக்கின்றார், கோவிலோ அவளை வெறுக்கின்றதே.

‘சுவாமி என் பாவங்களைப் பொறுத்தருளூம். நான் உம்மைத்தான் தேடி வருகின்றேன்; என்னேடு வந்தருளூம்... ஆதியிலே ஆன தன்மை இப்பொழுதும், எப்பொழுதும், அநாதி சதாகாலமும் ஆகக்கடவது ஆமென்று.....,

மழைத் தூற்றலைப் பொருட்படுத்தாது, மகனையும் தன் மார்பிற் புதைத்துக்கொண்டு மரியம்மாள் வெளியிலிறங்கி நடக்கின்றார்கள்.

கோவிலுக்குப் போகாவிட்டால் பாவமா? கோவிலுக்குப் போய் பாவம் செய்வதா?

கிறிது தூரந்தான் போயிருப்பாள். வானம் பிளந்து, பள்ளிட்டு, மின்னி, வெடிக்கிறது.

‘யേക്സ്വേ’ എങ്ക് കണ്കൾ മുടിക്കൊள്കിരും.

തേവാലത്തില് കുക്കുരൾ കേട്ടിരുതു.

പട്പടത്തുത് തിരുമ്പി പാർക്കിരും.

അംകോ—

തേവാലയത്തെക്ക് കാണ വില്ലൈ.

എൻ്ഩ?

തേവാലയമെങ്കോ?

വെളിച്ചമെ ഇരുത്താറ്റരുനേ ആലയമെ തെരിയുമ്.

പല്പുകൾ അണേന്തു കിടക്കിൻ്റന.

ഇരുട്ടു.

— ‘...മുന്നകാലത്തില് മാൺടുപോൻ വർക്കോപ് പോൾ എൻ ചത്തുരു എൻണൈ ഇരുട്ടില് കുടികൊண്ടിരുക്ക് ക്കും ചെയ്താൻ.’ —

ഇരുണ്ണിലേ ചെപം ഓങ്കാരമാക്കുക കേട്ടിരുതു.

ഇരുൾ കുழ്ന്തുവിട്ടെന്പതற്കാക ധാരുമും ഗുരുടാകി വിടുവതില്ലൈയേ.

അறിവു ഇരുണ്ണിലുമും വധികാട്ടുമും

മരിയമ്മാൾ മീൻടുമും നടക്കിൻറും. അവൾ ഇരുണ്ണിലും പിന്നതുകൊണ്ടു നടക്കിൻറും, തന്ന വീട്ടിലും എൻനേരമുമും ഔണിവീചത് തയാരായിരുക്കുമും തീപത്തെ നീണേന്തു നടക്കിൻറും.

இலட்சிய மலர்களாய் விரிந்தும், ஈடேற்றங் கிடைக்காது, உதிர்ந்து உதிர்ந்து, யாரோ ஒரு சிலரது இன்பங்களுக்காக உரமாகி, சருகாகி, மடிந்து மடிந்து உருக்குலையும் ஏழை இதயங்கள் இலக்கியத்தின் கருப்பொருளாக அமைதல், சமூக இயக்கங்களின் அழியற் பரிமாணத்தைக் கிளர்ந்தெழுச் செய்கின்றன. அநீதியும், அபகடத்தும், அக்கிரமும் ஆழ வேர் பதித்து நிற்கும் சமூகக் கட்டமைப்பில் என்னைய வார்த்த எரியாய் எழும் கவாலையாய்க் கிளறும் ஆவேசம் ததும்பும் சம்பவமும், பயங்கர நினைவுகளின் நிபந்தனைப்பாடாக விளங்கும் குறியீடுகளும் மு. கனகரா சனின் “உயிர்ப்பு” கதையில் உள்ளடக்கக் கணதியைப் பெறுமானமுடைய தாக்குகின்றன.

உள்ளடக்கக் கணதியிலே பங்குகொள்ள முயலும் மக்கள் வாழ்க்கையின் இயக்கங்களுடன் தோய்ந்து, கலந்து இசைவுகொண்ட மொழியும், உருக்காட்சிகளும், ஆக்கப்பொலிவின் உண்மை தழுவிய சம்பவங்களின் சாதுரிய மான இணைப்பும், அழியற் பெறுமானங்களுடன் ஒன்றினைகின்றன.

கதாபாத்திரங்கள் என்ற காட்டுருக்கள் வாசகர் மனங்களிலே தோற்று விக்கும் மனப்பாங்குக் கோலங்களிற் சமூக முரண்பாட்டு முனைகளின் உராசல்கள் வேகமாயும் ஆழ்ந்தும் வேர் பாய்ச்சிகின்றன. சிறு கதையின் மின் வெட்டுப்போன்ற கண நேர அனுபவங்களின் செயற்பாடுகள் ஒரு புறம் வரட்சியும், மறுபுறம் மலர்ச்சியும் கொண்ட சமூக முரண்பாடுகளைத் தழுவி இனங் கண்டு பிரித்து, சமரச உடன்பாடுகளைத் தகர்த்து, வெகு நிதானமான இலட்சியச் செழுமையைக் கொள்கின்றன. அநீதிகள் கண்டு பொங்கியெழும் பாத்திரத்தின் சித்திரிப்பு, பொறி மூழும் கண நேர நிகழ்ச்சியாகத் தோன்றி, அழியாது நிலைத்து நிற்கும் சம்பவமாக நிலை கொள்ளுதல், சிறுகதையின் ஆற்றலைக் கிளர்ந்தெழுச் செய்யும் கூர் முனையாக்கியிருக்கின்றது.

முரண்பாடுகளைத் தெளிவாக்குவதும், அநீதிகளுக்கு எதிராகப் பொங்கி யெழுவதும், வெறுஞ் சுலோகங்கள் கொண்ட சுவரொட்டிகளாக்கப்படாது, நிதானமாகவும், கலை பொதிந்த கவின் காட்சிகளாகவும் “உயிர்ப்பு” சிறுகதையிற் செப்பனிடப்பட்டுள்ளன.

சபா. ஜெயராசா

உயிர்ப்பு

பஞ்சப் பொதி யோன் று
காராகிக் கங்கையில் நீர்க்கோடி
முக்கும் நளினம்! காரின் மிதப்பு!
பின் ஆசனத்தில் ‘டிப்ளோமதி’
யைத் தன் கரத்தில் அநாயாச
மாகப் படரவிட்டு வீற்றிருக்கும்
அமைச்சர் ராமசாமி. கார் நிற்க,
யாரோ ஒடோடி வந்து கதீ
வைத் திறக்க, மிடுக்குடன் இறங்
கினுல் — புடை சூழ்ந்து ஆயிரம்
குழைவுகள்! தயவுக்காய், உத
விக்காய், சலுகைக்காய், கலைக்
கண் வீச்சுக்காய் தவமிருக்கும்
வெள்ளை தரித்த ‘கொக்குகள்’,
ஜே! கை தட்டல்! வான் வெடி!

திடுக்கிட்ட விழிப்பில்—சித
றிய சொர்க்கம்! சாணத் தரை
யில், அதே மட்டிக்கடதாசியில்
தன் கையே தலை யண யாய் கீ
கொண்ட ராமசாமி!

‘சே’

“என்ன தூக்கத்தில் ஏதோ
சொன்னீங்களே?”?

“அழகான ஒரு சொப்பனம்
வேலம்மா, நான் மந்திரியாகி,
தேர் மாதிரிக் காரில் ராசா
மாதிரிப் போறேன்... என்னைச்
சுத்தி சனங்க...”

மல்லிகை

செப். 1974

“ம்! நீங்க சொப்பனம் மட்டும்தானே காணுறீங்க; மஸ் கெவியா தம்பி வீட்டுக்குப் போயிருந்தப்போ, அவன் ஒரு மீட்டிங்கில் பேசினான் ‘நாங்களும் இந்த நாட்டில மந்திரி யாகலாம்’னு. சரி சரி முகம் கழுவிட்டு வாங்க’”.

கிணற்றிற் குனிந்து நீரள்ளும்போது நெஞ்சுக்குள் சருக் கென முள்ளின் பாய்ச்சல். குடிசைக்குள் வந்தபோது, சண்டியிழக்கும் அது அவனை உட்கார வைக்கிறது. வாதையின் வியாபிதம்.

‘‘நெஞ்சு வலி தாங்க முடியலே’’.

‘‘இருங்க சுடுதண்ணி வச்சு தாரேன்’’.

‘‘ஐயோ அம்மா!’’ முனக்லோடு படுத்தபின் –“வேலம்மா போய் ஜயாகிட்ட சொல்”.

ஓடினாள்.

‘‘இப்படி வலிக்குதே, ராத்திரி சாப்பிடாததாலயாயிருக்கும்’’.

நோவோடு கலக்கும் இரவு நெடுநேரம் நடந்த விழாவின் நிழலாட்டம். கண்களில்:-

பொழுது மங்குவது நாளைய விடிவுக்காகத்தான். மேற்கு மூலையின் மேகங்களை கிரணங்கள் முனைந்து முனைந்து விலக்குவது தம் ஓளியைப் பாய்ச்சுவதற்காகத்தான். உயர் தென்னை, கமுகுகளை ஊடுருவிக்கொண்டு அவை பூமியில் பாய்கின்றன.

மஞ்சள் கிரணங்களிற் குளித்து நிற்கும் அந்தப் புத்தம் புதிய கட்டிடமே ‘மேர்க்குரி’ ஓளிச் சந்தனத்தைப் பூசிச்சிரிக்கிறது.

சோடைனகள், தோரணங்கள், ஓலி பெருக்கிகள், சினிமாப் பாட்டுகள்-கோலாகலம்!

கல்யாண வீட்டின் குதூகலமா?

‘கிற்றூர்’, ‘ற்றம்பட்ட’, ‘பேண்ட்’, ‘கிளரினற்’, ‘ட்றம்’, ‘தப்ளா’ என ஏராளம் இசைக் கருவிகள் வந்து இறங்குகின்றன. ‘பைலா’ சக்கரவர்த்திகளும், பொப் இசைத்திலகங்களும் வந்துவிட்டார்கள்.

“முகாந்திரம் ஜயாவும் வருகிறாம்?” - யாரோ.

“அரிசி, உப்பு, புளி, மிளகாய்க்கெல்லாம் தவண்டையடிப்பது நாங்கள்தானே.....அவருக்கென்ன, விருந்து!”..

“அவங்களையெல்லாம் ஏசிக்கொண்டு பிறகேன் கூட்டம் பார்க்க வரவேணும்?”..

“வாழ்த்துவதற்கில்ல, வீட்டிலிருந்தால் பசிக்கும்; இந்த வேடிக்கைகளைப் பார்த்துக்கொண்டே இரவைக்குப் பசியை மறக்கலாமே, அதனால்தான்”..

ஒரு சினிமா நடிகை ‘ஜிலு ஜிலு’ வென வந்திறங்கு கிறார்கள்.

மக்களின் கூட்டம். ‘நசுத்ரங்களை’ சும்மா தரிசிக்கும் சந்தர்ப்பம்.

ராமசாமி மாடியில் வந்து நின்று பார்க்கிறார்கள். ‘ஜே ஜே’ எனத் திரஞ்சும் மக்களைக் காண மகிழ்ச்சி பொங்கு கிறது. கண்ணுக் கெட்டிய தூரமெங்கும் ‘பல்பு’ களின் அலங்காரம்.

‘ஓ! இவ்வளவு கண்ணும் கருத்துமாய் வேலையைக் கவனித்தும் அங்கே ஒரு பல்ப் எரியாமலிருக்கே!.....’

அவ்விடத்துக்கு இறங்கி ஓடி, ஒரு புதிய பல்ப்பைப் பொருத்துகிறார்கள்.

அங்கிருந்து பார்த்தால் கட்டிடத்தின் ஜோதிமய மின்னல்! ராமசாமியின் நெஞ்சப் பூரிப்பு! அவனது உழைப்பு!

அக் கட்டிடத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் அவனுடைய வியர்வை கலந்திருக்கிறதே. அதன் சோடனைகளில், அலங்காரங்களில், அழகில் எல்லாமே அவனது கைவண்ணமே பளிச்சிடுகிறது. நினைக்கும்போது, தானே அந்தக் கட்டிடத்தின் சொந்தக்காரன்போலும் ஒரு நெஞ்ச விம்மிதம்.

அதோ முதலாளி. அவரில் கொலுவிருக்கும் இரத்தின புரி மாணிக்கங்களும், தங்கச் சங்கிலியும், மோதிரங்களும் வண்ணங்களை அள்ளி வீசும் அழகு! ‘பிரிஸ்ம்’ன் ஒளி ஜாலம்!

அவர் யாரைத் தேடுகிறார்? வேறு யார்களை? எல்லாம் ராமசாமியைத்தான்.

‘இந்த ராமசாமி இல்லாட்டி என் ஏசமானுக்கு கையும் ஓடாது, காலும் ஓடாது’ - அவன் மாடிக்கு விரைகிறான்.

ராமசாமி அந்தக் குடும்பத்தோடேயே ஒன்றியவன். முதலாளியின் பிள்ளைகளை தோளிலும், மார்பிலும் சுமந்து சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்த்தவன். அவனை, அவர் தமது நண்பரின் எஸ்டேட்டிலிருந்து சிறுவயதிலேயே கொழும்புக்குக் கூட்டி வந்தார். இப்போது, தான் மஸ்கெலியாவிலுள்ள ஒரு எஸ்டேட்டில் பிறந்ததுகூட ராமசாமிக்கு மறந்துவிட்டது. தான் கொழும்பில் முதலாளி வீட்டில் செய்வது தனது அப்பாவும் அம்மாவும் செய்தது போன்ற கூவி வேலையல்ல என்று அவன் நம்பினான். தேசத்தின் எழுபது வீத வருமானத்துக்குத் தன் பெற்றேர் உழைத்ததெல்லாம் அவனுக்குத் தெரியாது. இந்தப் ‘பெருமையான’ வாழ்வைத் தனக்குத் தந்த முதலாளியின் இன்பம் தன் இன்பம் என அவன் பூரித்தான்.

வாத்தியங்கள் முழங்கத் தொடங்குகின்றன. பாடகர்கள் மேடையை நிறைத்துவிட்டார்கள்.

வெளியே தெருவெங்கும் முண்டியடித்துக்கொண்ட சனக்கூட்டத்தில் ஒரு மனுஷி மயங்கி விழுகிறார்கள் பகல் பட்டினியால். பரபரப்பு!

மாடியறையில் பிரமுகர்களுக்காக ‘பிறண்டி’, ‘விஸ்கி’, ‘ஜின்’ என்று சீர்படுத்துகிறார்கள் ராமசாமி. முக்கைத் துளைக்கும் பொரியல்களின் வாசனை.

மக்கள் கூச்சலிடுகிறார்கள். பொரியல்களைக் கொண்டு வரச் சொல்லியல்ல, தங்களுக்குப் பிடித்தமான ‘பைலா’ ‘பொப்’ பாடல்களை இசைக்கச் சொல்லித்தான்.

அந்தச் சினிமா நடிகையும், ‘பெல் பொற்றம்’ அணிந்த ஒரு ‘புரோடியூச்’ரும் ‘டுவிஸ்ற்’ மயமாகிறார்கள்.

“அவர்கள் கணவனும் மனைவியுமா?” கூட்டத்திலிருந்த ஒருத்தி தன் கணவனிடம் கேட்டாள். அவன் சிரித்தான்.

திடீரெனப் பரபரப்பு. பொலீசாரின் உசார். ‘முகாந்திரம்’ வருகிறார். நாடு சுதந்திரம் பெற்று, குடியரசாகி விட்ட பின்னும் கூட அவர் தன் பெயரோடு ‘முகாந்திரம்’ என்ற சீமை நெடியை விட்டுவிடுவதாயில்லை.

வரவேற்புக் கீதம் இசையாய்ப் பொழிகிறது. முகாந்திரம் மேடைக்குப் போனபின் மீண்டும் கலகலப்பு. அனைத்துப் பிரமுகர்களும் குழுமுகிறார்கள். முதலாளி நடுநாயகமாக அமர்ந்திருக்கிறார். ஹீரோ! அவர் செய்யாத வர்த்தகமே இல்லை. ஏஜன்சிகள், இறக்குமதி, புடவை எம்போரியம்’, மதுக்கடை, பலசரக்கு, பேக்கறி, ஹோட்டல், புக்கி..... எல்லாமே செய்தாகி விட்டது. இனியும் இவ்வாரை வியாபாரம் செய்யும் ‘கதி’யில் நாடு இல்லை என்பதோடு, தனிப் பணப் பெட்டிகள் கொழுக்கும் நிலை மாறுகிறது என்ற உண்மையையும் அவர் உணர்ந்து விட்டார். அதனால்தான் இந்தப் புதிய ‘பிளினஸ்’. இனி பிளின்ஸ்களை நம்ப முடியாதென்றும் அவருக்குத் தெரிகிறது. ‘அடுத்த தேர்தலில் போட்டியிட்டு எப்படியும் ஒரு மந்திரியாகி விடவேண்டும்’ என்ற தீர்மானத்தில் இப்படிப் பணத்தை வாரி இறைத்துத் ‘தூண்டிலைப்’ போட்டு வைக்கிறார்.

பேச்சாளர்கள் முழங்குகின்றார்கள். அவர்கள் முதலாளியையும், கட்டிடத்தையுமே வருணிக்கிறார்கள். ராமசாமியின் நெஞ்சு விம்முகிறது.

அந்தக் கட்டிடத்துக்கான அத்திவாரத்தை அவன் வெட்டியிருக்கிறார்கள். அப்போது ஒரு நாள் அவனுடைய வலது காலில் மண்வெட்டி பாய்ந்து இரத்தம் ஒடையெனப் பெருகிற்று. அந்த இரத்தத்தின் மீதே இக்கட்டிடம் நிமிர்ந்து நிற்கிறது. சுவருக்குக் கல் சுமக்கும்போது, மேலேயிருந்து அவனது மனைவியின் தலைமீதே ஒரு கூடைக் கற்கள் சரிந்து அவளின் தலையும் பிளந்ததுண்டு. இரும்புச் சட்டங்களைப் பொருத்தும்போது ராமசாமி தவறி விழுந்ததால், இடது தோன்பட்டை பெயர்ந்து இன்னமும் அந்த எழும்பு நெருடிக் கொண்டேயிருக்கிறது. கூரை வேய அடுக்கியிருந்த ஒடுக்களைச் சுமந்தபோது உள்ளேயிருந்து சீறி வந்த பாம்பால் தீண்டப்பட்டு அவன் இரு தினங்களாக மூர்ச்சித்துக் கிடந்து வருகிறார்.

திருக்கிறோன். அப்படியாக இரத்தமும், தசையுமாக உருவானது அந்தக் கட்டிடம்.

‘முகாந்திரம்’ பேசுகிறூர் —

“.....இதோ இருக்கும் சமரநாயக்கா முதலாளி நாட நித்தவர். இவரைப்போன்ற உத்தமரைக் காண்பதே அரிது. இவர் இந்தத் தேசத்திற்கு எவ்வளவோ சேவைகளோச் செய் திருக்கிறூர். நவ ஈழத்தை நிர்மாணிப்பதில் இவர் முன் னணியிற் திகழ்ந்திருக்கிறூர். இவரின் கடும் உழைப்பினால் தான் இந்தக் கட்டிடமே இத்தனை கம்பீரமாக வாஞேங்கி நிற்கிறது. இவ்வளவு பெருமைமிக்க சமரநாயக்கா முதலாளி இன்று இப்புதிய வர்த்தக ஸ்தாபனத்தை ஆரம்பித்திருக்கிறூர். அவரின் வர்த்தகம் ஆண்டவன் கிருபையால் வளர்ந்தோங்க வேண்டும். இவ் வர்த்தக நிலையமானது.....”

முகாந்திரத்தின் புத்தியில் அப்போதுதான் ஒரு விஷயம் தட்டுப்படுகிறது.

‘ஓ! நான் என்ன பேசுகிறேன்? இந்தத் திறப்புவிழாவில் இப்படிப் பேசுவது சரியா? இது என்ன வியாபாரம்?.....’

ஒருகணம் அவர் தடுமாறிப் போகிறூர். ‘என்ன இழவானாலும் விவசாயம், பயிர்ச்செய்கை, தேச நலன், உழைப்பு, பொறுமை, தன்னிறைவு என்று நாளைக்குப் பேப்பரில் வரக்கூடியதாகப் பேசலாமென்று வந்தால், இதைத் திறக்கச் சொல்லி சமரநாயக்கா என்னை மாட்டி வைத்து விட்டானே. சரி, பறவாயில்லை சமாளிக்கலாம்’ என்று முகாந்திரம் தம்மை ஒருவிதமாகச் சரிக்கட்டிக் கொண்டு பேசி முடித்துவிட்டு, நிலையத்தைச் சம்பிரதாயழூர்வமாகத் திறக்கிறூர்—

அந் நிலையத்தின் அகன்ற வாயிலை அழகிய வேலைப்பாடு களைக் கொண்ட ஆனால் தடித்த பச்சைச் சிலையொன்று மறைத்துக்கொண்டு தொங்குகிறது. அதன் முன்னே குறுக்காகக் கட்டப்பட்ட பளபளாக்கும் பொன்வண்ண நாடா. மேலே முகாந்திரத்தின் பெயர், சுப நேரம் அனைத்தும் எழுதப்பட்ட வெண் பதாகை.

முகாந்திரம் நாடாவை வெட்டுகிறார். குத்துவிளக் கொன்றை ஏற்றுகிறார்.

இது மங்கல விளக்கா என்றெண்ணும்போது சிரிப்பு வருகிறது. மங்கலத்துக்கு மட்டுந்தான் நெய் விளக்கா?

ஓவிபெருக்கியில் ஈக தட்டலின் முழக்கம்.

சுருக்கிட்ட நெலோன் கயிற்றை இழுத்துத் திரைச் சீலையை அகற்றினால், உள்ளே-

பெரிய பெரிய சீசாக்களில் மலர்க்கொத்துக்கள்; வளையங்களாய்க் கட்டப்பட்ட எண்ணைப் பூக்கள்; இடமும் வலமுமாய் சோடியாக வைக்கப்பட்ட ஒருவித கனத்த வஸ்து வால் செய்யப்பட்ட ‘தந்தங்கள்’, எவர்கில்வரினாலான மெழுகுவர்த்தி ‘ஸ்ராண்டுகள்’; இவற்றிற்கெல்லாம் சிகரமாய் கண்ணைப் பறிக்கும் அழகுடன் சந்தனம், தேக்கு, முதிரை மரங்களால் உருவான, வேலைப்பாடுகள் மிக்க பிரேதப் பெட்டிகள்!

சவப்பெட்டிக் காட்சிக்கு இந்தப் பெருவிழா!

முகாந்திரம் பெட்டிகளைப் பார்வையிடுகிறார். பெட்டி கஞக்குள் ‘சில்க்’ மயமான ‘குஷன்’ களைத் தொட்டுப் பார்க்கிறார். சவப் பெட்டிகளின் செய்திறனை மெச்சுகிறார். ஏதோ நினைத்துக்கொண்டவராக-

‘‘இதைச் செய்த தொழிலாளி யார்?’’ என்கிறார். அவரின் கேள்வியில் தொக்கி நிற்கும் ‘தொழிலாளி’ பதத்திற்குக் கூடுதலாகவே அழுத்தங் கொடுக்கிறார்.

சமரநாயக்கா முதலாளி அவனை முகாந்திரத்தின் முன் கூப்பிடுகிறார்.

‘‘இதோ இருக்கும் ராமசாமிதான். இவன் கெட்டிக் கார கலைஞர். இவனின் தனிப்பட்ட கைத்திறன்தான் இந்தப்பெட்டிகள்’’. இப்படி வேறு சிலரையும்கூட முதலாளி அறிமுகப்படுத்துகிறார்.

முகாந்திரம் - மிகப் பெரிய கனவானை முகாந்திரம் - எவ்வளவு உயர்ந்த, பண்பு மிக்க, மக்கள் தொண்டன்

என்று அவர்களும், அத் தொழிலாளின் உறவினர்களும் பூரித்துப் போகிறார்கள்.

ராமசாமி மெய்ம்மறக்கிறான். ‘மஸ்கெலியாவில் தேயிலை பறித்துக்கொண்டிருந்தால் இந்தப் பெருமை கிடைக்குமா?’ என்றென்னும்போது அதுவே ஒரு சொர்க்க சஞ்சாரம்.

‘ராமசாமி நீ மெச்சங் கெட்டிகாரெங். ஒனக்கி நாங் ‘விஷ்’ பண்றது’ என்று முகாந்திரம் தான் பொறுக்கி வைத் திருந்த ‘புரோகன் டமிலில்’ சவப்பெட்டிகளைப் புகழ்கிறார். ராமசாமியின் முதுகிற் தட்டிக் கொடுக்கிறார். சிறிது பலமாகவே தட்டிவிடுவதால் அவனது பழைய ‘சேர்ட்’ சிறிது கிழிந்துவிடுகிறது. ‘போனால் போகுது, முகாந்திரத்தார் தானே கிழித்தார்’ என்று அதிலும் அவனுக்கோர் கியாதி.

மேடையை விட்டு முகாந்திரம் போய் விட்டார்.

வெளியே திரண்டிருந்த சனங்களின் வயிற்றுப் புழுக்கள் ஒன்றையொன்று குதறிக்கொள்ள ஒவ்வொருவராகச் சோர்ந்துபோய் தத்தமது வசிப்பிடங்களுக்கு நகர்கிறார்கள்.

மாடியில் விஸ்கி, பிறண்டி, ஐன் மய ஆடல், பாடல் களுடனை கூத்தும் கும்மாளமும்.

சவப்பெட்டித் திருவிழா!

ராமசாமி தன் குடிசைக்கு வந்து சேர்ந்தபோது இரவு மூன்றுமணிக்கு மேலாகிவிட்டது. மனைவி கதவைத் திறந்தாள். குழந்தைகள் மூச்சிரைத்துக்கொண்டு நித்திரையாகிக் கிடந்தன.

‘பசிக்கிது என்ன இருக்கு?’

‘என்னங்க நீங்க..... ஏதாவது கொண்டாருவீங்கன்னு நான் பாத்துக்கிட்டிருக்கேன்...’

‘மறந்தே போயிட்டேன் வேலம்மா. முதலாளிக்கிட்டே கேட்டிருந்தா கேக்கு, கட்லச எல்லாம் ரொம்பத் தந்திருப் பார். எனக்கிருந்த சந்தோஷத்தில் எல்லாத்தையும் மறந்

திட்டேன். வேலம்மா ஒனக்குத் தெரியுமா, இன்னக்கி எனக்குத்தான் ‘ரெஸ்பேட்டு’. முகாந்திரம் துரை தட்டிக் குடுத்தாரு.....”

“இப்ப என்னத்த சாப்பிடுறது?”

“சரி, சரி, காலையில் பார்த்துக்கலாம்” அவன் சுருண்டு படுத்தான்.

கணவனுக்காக உதவி கேட்டு எஜமானரான சமரநாயக்கா முதலாளியிடம் போன வேலம்மா ஓடோடி வருகிறார்.

“ஓரு ‘டிஸ்பிரின்’ குடிச்சா சரியாகிடுமாம், ஐயா சொன்னாரு” என்றவாறே அவனருகில் அமர்ந்து -

“இப்ப எப்படிங்க இருக்கு” என்று தன் கைகளால் கணவனின் மார்பைத் தடவிவிட்டபோது, நெஞ்சு சில்லிட்டது; அவனுக்கும்தான்.

வேலம்மாவின் உலகமே ஸ்தம்பித்தது!

“ஐயோ என்னை விட்டிட்டு போயிட்டங்களே...!” அலறிக் கொண்டு அவன் மீது விழுந்துபுரண்டு கதறுகிறார். தன் ஹிருதயத்தையே பிடுங்கிக் கொள்வதைப் போல ஓங்கி ஓங்கி மாரடித்துக்கொண்டு புலம்புகிறார்.

மீண்டும் சமரநாயக்கா முதலாளியின் பங்களாவுக்கு ஓடி கதறிக், கதறி, பிதற்றிப் பிதற்றிச் சோர்ந்து போகிறார்.

அவர் அமைதி காத்தார்.

“வேலம்மா! உனக்கெதற்கு வீண் தொல்லை? நெருக்கமான சொந்தக்காரருக்கு மட்டும் சொல்லி விஷயத்தை முடி” - சொல்லிவிட்டு மூன்று தந்திகளை இரண்டு ரூபா இருபத்தைந்து சத்துக்கு அனுப்பச் சித்தமாகிறார் எஜமான்.

“ஐயா; நீங்க தர்மத்துரை. அவரை புதைக்க நீங்க தான் ஓரு பெட்டியும் தரணும் ஐயா” மூக்கடைக்கும் புல்ம் பலோடு அவன் வேண்டுகிறார்.

நேற்று திறப்பு விழா செய்து வைத்திருக்கும் ‘பலோ ரிஸ்டி’ மூன்றாம் ராமசாமி செய்த, முதலாளிக்கு ஆயிரமாயிரமாக லாபம் தரக்கூடியதான் சவப் பெட்டிகள். ‘அதில் ஒன்றை அவர் கட்டாயம் சும்மா தருவார்’ - நம் பிக்கை.

‘இது என்ன சங்கடம்..... என்னிடம் இருப்பதெல்லாம் விலையுயர்ந்த பெட்டிகள். எழுநூற்றி ஐம்பது ரூபாய்க்குக் குறைய ஒன்றுக்கூட இல்லை. பல ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய் விலைக்கு பெட்டிகளிருக்கு. இந்தக் கூவிக்காரர் பயலுக்கு அதையா கொடுப்பது?’ சமரநாயக்கா முதலாளிக்கு அன்று விடிவதற்கிடையில் இப்படியொரு சங்கடம்.

‘என்றாலும் என் செல்வாக்கைக் காப்பாற்ற ஒரு பெட்டியைக் கொடுத்துத்தானேயாகவேண்டும்.....’

அதற்கான மார்க்கம் -

சமீபமாகவுள்ள ஒரு சின்னச் சவப்பெட்டிக் கண்டில் முப்பத்தைந்து ரூபா அளவில் மிக மிக இளக்கமான - உக்கிப்போன பலகைகளிலான - ஒரு பெட்டியை அவர் வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டார்.

விலையுயர்ந்த அவரின் பிரேதப் பெட்டி காக்கப்பட்டு ராமசாமிக்கும் ஒரு பெட்டி வழங்கப்பட்டுவிட்டது.

“ராமசாமியே போன பிறகு முதலாளி எங்கே இனி உன்னைக் காப்பாற்றப் போகிறோ? நீ என்னேடு வந்திடு” - தாலி யறுந்த அவளை அழைப்பது செத்த வீட்டிற்கு வந்திருந்த அவளின் தம்பி வேலப்பன்.

அதுவே அவளுக்கும் சம்மதம். முதலாளியிடம் செல்கிறீர்கள்.

“ஐயா நான் தம்பிக்கூட போகப் போறன்”.

சமரநாயக்கா முதலாளியின் மூலையில் ஒரு பளிச்.

“என்ன வேலம்மா, உன்னை நான் அப்படிக் கைவிட டிடு வேணே? நீ எவ்வளவு காலம் வேணுமானாலும் இங்கே இருக்கலாம், எல்லா உதவிகளையும் நான் செய்வேன்; உனக்கு உதவுவது என் கடமையில்லையா?”

அவர் மனதுள் கணக்குப் போடுகிறூர்—

‘நான்கு ரேசன் புத்தகங்கள். அதில் மூன்று சின்னப் பிள்ளைகள். அந்தக் கூப்பனுக்கு அரிசி, மா, சினி, மிளகாய், பாண், பருப்பு, துணி வேறு பொருட்களைல்லாமே வாங்கலாம்....

‘வேலம்மாவுக்கு ஒரு நேரச் சாப்பாடு மட்டும் போட்டால் போதும். ஆடு மாடுகளைப் பராமரிப்பது, தோட்டவேலை, தன் பிள்ளைகளைக் கவனிப்பது எல்லாம் செய்வாள். சம்பளம் கொடுக்கத் தேவையில்லை..... இவளின் மகனைப் பழக்கிவிட்டால் தகப்பணைப் போலவே சவப் பெட்டிகளைச் செய்விக்கலாம்’ — இது இலங்கையின் சராசரி வயதை எட்டி விட்ட அந்தப் பெரிய மனிதனின் திட்டம்.

“அப்போ, உன் அக்கா இருக்கட்டும் நீ போ...” வேலப் பனிடம் கூறுகிறூர்.

இதைக் கேட்டு அவன் அவரைப் பார்த்து அலட்சிய மாகவும், கேவியாகவும் சிரிக்கிறேன்.

“அக்கா! அத்தானுக்கு கிடைத்தது பூஞ்சனம் பிடித்த ஒரு ‘பெட்டி’ மட்டும்தான். உனக்கு அதுவும் கிடைக்காது. மு, புறப்படு போகலாம்’ தீர்க்கமான கட்டளை.

அவரின் திட்டங்களின் பொலு பொலுவில் அவனுடைய உள்ளத்தில் ஒரு மலை சூழ்ந்த நாட்டின் எரிமலையே உயிர்கொண்டு குழறுவதைக் கண்ட சமரநாயக்காவின் உடல் நடுங்கிற்று,

னையோமுறை ‘நான் ஏன் பிறந்தேன்?...!’ என்று புழங்கி யிருக்கிறான். கர்த்தரே என்னை ஏன் உழல் விட்டார்; உயிரைப் பரி த் து வி டு ம்’ என்று புலம்பியிருக்கிறான். இப்போதோ அவன் நாடோடியாயிருந்த காலம்தான் உயிரிழந்துவிட்டது. மேரி ஒருத்திக்காகவே ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகள் வாழலாம் என்ற அசர வேட்கை அவனை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டது. தான் பிறந்தது மேரி என்ற வசந்த முஸ்லையைத் தன் மார்பில் சூடிக் களிக்கத்தான், கர்த்தர் படைத் ததே சந்தனப் பொய்கையின் தென்றலான மேரியை அனுபவிக்கத்தான் என்று மானசீகமாக நம்பினான்.

“ஆஹா!... மேரி!...என் மேரி! நீ எனக்குக் கிடைத்ததே என் அதிர்ஷ்டமடி...” வாய்விட்டே சொல்கிறான். அவன் அப்படி நினைத்ததில் தவறில்லைதான்.

ஜோசப்புக்கு உறவினர் என்று எவரும் இல்லை. தோற்றமே ‘ஏகாங்கி’ என்பதை அறிவிக்கும். மதமதர்த்துச் சண்டைக் காளையாக வளர்ந்துவிட்ட தோற்றம் தான், ஆனால் ஏக்கப் பிரதிபலிப்பாக அவன் முகம் ஏமாளிச் சாயல் தருகிறது. ஜோசப்பைப் பார்ப்பவர்கள் ‘அப்பாவி’ எப்படி இருப்பான் என்பதை நிச்சயமாகக் கூறி விடுவார்கள்.

உற்றவர் சுற்றத்தார் என்றில்லாவிட்டால் என்னவாம்? பறவைகளும் பிராணிகளும் சொந்த பந்தம் பாராட்டியாவாழ்கின்றன? அதனால்தான் அவை சுமையின்றி ஜீவனம் செய்கின்றன போலும்! ஆனால் ஜோசப்து.....? மனிதனின் வாழ்க்கையே ஆசை, பாசம் என்ற தண்டவாளங்களில்லவா ஓடுகின்றது? ஜோசப்புக்குப் பாசம் பாராட்ட எவரும் இருக்கவில்லையானாலும் ‘ஆசை’ பாராட்ட ‘உயிர் இருந்தது! எனவேதான் அவனும் இம்மண்ணில் ‘இருக்க’ விரும்பினான். ஜோசப் ஒருமரம்! பாலைவனத்து மரம். பூச்செடிகளுக்கு நீரும் உரமும் இடாதுபோனால் மாண்டுபோகும். பாலைவன மரத்துக்கு.....? பாலைவனப் பேரீச்சமரத்

துக்கு கேலே வானம், கீழே பூமி தவிர வேறு கதி...? ஆனாலும் ஈச்ச மரத்து இனிய பழங்களைப் போல ஜோசப்பிடம் நல்ல குணங்கள் நிறைத்திருந்தன. வறுமையிலடிப்பட்ட வரிடம் கிடைக்கவல்ல ஒரே செல்வம் அதுவாகத்தானே இருக்கமுடியும்! அல்லது டாஞ்சமா பாதகங்களின் மொத்த வியாபாரிகள்ல, உற்பத்தியாளர்களே அவர்களாகத்தான் அவதாரமெடுப்பார்கள்.

ஜோசப் அன்ன ஆகாரமின்றி தண்ணீரோடு மாத்திரம் பொழுதைக் கடத்திய நாட்கள் எத்தனையோ உண்டு. தண்ணீர் உடலின் உள்ளும் புறமும் எப்படி சுத்தம் செய்யக் கூடியதோ அப்படியே அது அவனது உள்ளத்தையும் உயர் வடையச் செய்திருந்தது. வேளைக்கு உணவு கிடைத்திருந்தால் ஒருவேளை அவன் உலுத்தனாகியிருக்கலாம். குறைந்த பட்சம் அரசியலாவது பேசியிருக்கலாம். இப்போதோ அவனுண்டு அவன் பாடுண்டு. ஜோசப் நல்லவன்!

உள்ளம் என்பது மிருதுவான மலரைப் போன்றது. மலரைப் பொதிந்து வைத்தாலும், சகக்கி ஏறிந்தாலும் அது தன் ககந்த மணத்தைப் பறிகொடுப்பதில்லை, இழப்ப தில்லை. உள்ளமும் தன் உணர்ச்சிகளை என்றும் இழப்பதே இல்லை.

அன்று ஒரு மூடையைத் தூக்கிவந்தபோது, அவ்வீட்டில் மேரியைக் கண்டபின் ஜோசப்பின் இளமையுணச்சிகள் மாரி கண்ட பயிர்போல் தளிர்விட்டன. மூடை தூக்கிவரச் சொன்ன பணக்கார இளைஞருக்கு கூடிப்போனால் வயது இருபத்தைந்துதான் இருக்கும். அவன் பெயர் குமாரவிங்கம் என்பதும் அவன் தன் அக்கா வீட்டில் தங்கியிருக்கிறான் என்பதும் ஜோசப் பின்னர் விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்ட விஷயங்கள். மேரி அவர்கள் வீட்டு வேலைக்காரி!

இதன் பிறகு அடிக்கடி அவர்கள் வீட்டுப்பக்கமாக வந்து அவர்களுக்குத் தெரிந்தவனுகிவிட்டான் ஜோசப்.

அவளின் ‘தங்கலும்’கூட அவர்கள் வீட்டருகேயிருந்த ரீக் கடைச் சுவரோரத்திற்கே மாறிவிட்டது. குமாரவிங்கத் தின் அக்கா தேவகிக்குக் காய்கறி வாங்கி வருவது, மாட்டைப் பிடித்துக் கட்டுவது, அதற்குப் பின்னேக்கு வைப்பது எல்லாம் அவனுக்கு மாழுலாகியது. பத்துப் பதினெரு மணி மட்டில் கொஞ்சம் பிட்டு அல்லது இடியப்பம் கிடைத்த வீட்டல் இப்போது மூன்று வேளையும் ஆகாரம் கிடைத்தது. மேரி ‘அள்ளி வைக்கும்’ உணவை அவளின் எழிலைப் பருகிக் கொண்டே சாப்பிடும் அந்தச் சந்தர்ப்பத்திற்காகத் தானே அவன் ஏங்கித் தவித்திருந்தான். இப்போதோ.....! சாச்சாய் என்ன சுகானந்தம். மேரியைத் தொட்டுப் பேசாத குறைதான். மேரி அருகிருந்தால் ஆகாரம் எதற்கு? அழுதும் தேனுங்கூட அவனுக்குத் தேவைப்படாதே! ஆமாம் ஜோசப் மேரியின் அழகைக் குடித்த திருப்தியில் பலமுறை இலையில் வைத்த சாதத்தைக்கூட கோழிகளுக்குப் போட்டிருக்கிறனே!

இப்படியான இனிமை கனிந்த நாட்களிடையே ஒரு நாள்:-

திடுதிப்பென்று தேவகி ஜோசப்பைக் கூப்பிட்டனுட்பி ணள். அன்று தேவகியின் கணவனும் தம்பியும்கூட வீட்டிலில்லை. தன் கள்ள மனம் வெளிப்பட்டு விட்டதோ என்னுரு கணம் அதிர்ந்துவிட்டான். தேவகி என்றும் இப்படிக் கூப்பிட்டதில்லை. தானேதான் வந்து வேலைகளைக்கூட ஏவ வாள். அவன் உடல் படபடக்க கூனிக் குறுகியவனை வந்து நின்றன்.

சிறிது நேரம் ஜோசப்பின் முகத்தையே பார்த்திருந்த தேவகி “எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் இப்படியே இருக்கப் போகிறோ?” என்றது அவனுக்குப் புரியவில்லை. தேவகி யும் எப்படி ஆரம்பிப்பதென்றறியாது சுற்றிவளைத்து ஒரு விதமாக “நீ எப்போதுதான் கவியானம் செய்யப்போகி ரூய்?” என்றார். “ஹி! ஹி!” என்று பல்லைக்காட்டுவதைத்

தவிர அவன் என்னத்தைக் கூறமுடியும்? இல்லை, என்ன தான் கூறத்தெரியும்?— திடீரென தேவகி கேட்டாள் “நம் மேரியைக் கட்டிக் கொள்கிறோயா?” ஹா! ஆகா! மின்னல் கொடிகள் மண்டைக்குள் புகுந்தனவா, அன்றி தேன்மழைச் சரங்கள் செவிக்குள் பாய்ந்தனவா என்றுணராது விறைத்து நின்றுவிட்டான் ஜோசப்.

தேவகி சுருதி மாறாது பேசினாள்:- “எவ்வளவு நாள் தான் அவளையும் இப்படியே வைத்திருப்பது?... பாவம்; சொந்தம் என்று சொல்ல யாருமே இல்லை... எல்லாம் நாங்கள்தான் ஜோசப்... சம்மதமானால் சொல்... நீயும் வேதக் காரன், அவரும் வேதக்காரி, எல்லாம் நாங்களே செய்து வைக்கிறோம்...?”. தேவகி சிறிது மௌனமாகி உணர்ச்சி அலை மோதும் ஜோசப்பின் முகத்தையே பார்த்திருந்துவிட்டு மீண்டும் மெதுவாகக் கேட்டாள்: “என்ன ஜோசப்... என்ன சொல்கிறாய்...?”

அவன் நா குழறியது. அவன் மீது அவர்கள் காட்டும் அன்பை நினைக்க அவனுக்கு ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகி யது. இருப்பினும்—அவனிதயம் மேரியையே நினைத்திருந்தாலும் இப்படிக் கேட்டான்— “அம்மா...! அவன் மேரி...மேரி...?”

“அதைப்பற்றிக் கவலைப்படாதேயப்பா; அவனுக்கு முழுச் சம்மதம் கூப்பிட்டு இன்னென்குமுறை கேட்கட்டுமா...?”

“வேண்டாம்மா! வேண்டாம்!” மனதில் இன்பக்குவியல்!

“...ஆனால் அம்மா!...அம்...மா வேலை வெட்டியில்லாமல்...?”

“என்ன ஜோசப்! அதை யோசியாதிருப்போமா... ஜயா வேலையொன்று பார்த்திருக்கிறார்... நீங்கள் நம் தோட்டத்துக் குடிசையிலேயே இருக்கலாம்...”

நிறைந்த மனத்தோடு ஜோசப் மீண்டும் தன் வேலையைக் கவனிக்க வந்தபோது மேரியைக் கண்டான். அன்று வரையிருந்த நி மிர் ந் த நோக்கு போய் நாணத்தோடு அவன் அவளைப் பார்த்தான். மேரியும் ஜோசப்பைப் பார்த்து ‘அலங்க மலங்க’ விழித் தாள். அந்தக் கண்கள் சிறிதே பனிப் பதைப் போன்றிருந்தது. அவன் போய்விட்டான்.

மறுநாள் ஜோசப்புக்கு ஒரு அவசர வேலையிருந்தது. தேவதி சொன்னார்: “ஜோசப் நாட்களைக் கடத்தாமல் இரண்டே வாரத்தில் கலியாணத்தை முடித்துவிடலாம் என்கிறூர் ஜூபா! ஆனால் பின்னேரம் தம்பி அவசரமாக ஊருக்குப் புறப்படுகிறார். நீயும் அவருடன் போகவேண்டும். உனக்கு ஒரு பஞ்ச நாட்கள் அங்கே கொஞ்சம் வேலையிருக்கும், போய் வருகிறுயா?”

“சரியம்மா!”

திருமணத்திற்கு முந்தியதே ஒரு தனிவிதமான வாழ்க்கைதான். திருமண நிமிடத்தோடு ஆரம்பிப்பதிருக்கின்றதே அது ‘நக்கார் தினத்தை மலர்வித்த அதிகாலை வேளையில் ஊடாடும் பசும் நினைவுகளைப் போன்று இனிமையாக ஆரம்பிப்பதுதான்.

ஜோசப் - மேரி வாழ்க்கை ஆரம்பித்து விட்டதா?

குடிசையின் ஒரு மூலையிலிருக்கிறார் மேரி. அவளை அவன் பூனைபோல் பார்க்கிறான். அவனுக்கும் செட்கம். ‘இதென்ன! புதுமணப்பெண் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டுமோ? இத்தனை நாள் இல்லாத நாணம் இன்று எங்கேயிருந்து வந்ததாம்?... எத்தனையோ முறை என்னை அதட்டிய குரல் எங்கே? இன்று காலைகூட பதிவுக் கந்தோரில் இதழ்கள் துடிதுடிக்க நாணத்தால் ஆனந்தக் கண்ணீர் மல்க பயந்து பயந்து விழித்த குழுத விழிகள் எங்கே? எல்லாம் எங்கே புதைந்து கொண்டன?’ மேரியுடன்—சேச்சே, இல்லை யில்லை

தன் மனைவியுடன் எப்படி நடந்துகொள்வது, என்ன பேசுவது என்ற ஜோசப்பின் ஒத்திகை ஓயவில்லை.

பங்களாவில் சந்தடி ஓய்கின்ற நேரம். மாலையும் இரவும் சந்தித்துப் பிரிந்துவிட்ட வேளை. ஜோசப் மணமக ஞுக்கே உ.ரித்தான் எண்ணங்களுடன் ஒரு புகையிலைப் பாயில் கிடக்கின்றான். மேரி எழும்பி மெதுவாக வெளியே நடக்கிறான்.

ஆர்வத்தோடெழும்பி அவளைப் பார்க்கிறான் ‘ஓ!... கிணற்றுக்குப் போகிறானா?... ஆமாம்! வீட்டில் ஒரு துளி தண்ணீர்கூட இல்லைதான்...’ - மேரியின் பின்னழகை ரசித்த படியே சொக்கிப்போகிறான் அவன்.

திடைரென்று: “மேரி! மேரி! .. நில் மேரி! நில்!” குழநிக்கொண்டோடுகிறான் ஜோசப். “மேரி!... மேரி என்ன வேலை செய்யத்துணிந்தனி? ஏன் மேரி, என்னை உனக்குப் பிடிக்கலை?... சொல்லன் உனக்கும் சம்மதமென்டுதானே அம்மா சொன்னை... அப்படியெண்டா அவ பொய்தான் சொன்னவா...? என்னைப்பிடிக்காததாலைதான் ‘உம்’ மென்றிருந்தனியா?... சொல்லன் மேரி, உன் வாழ்வைக் கெடுத் திற்றன் எண்டா கிணத்துக்கை விழுப் போனனி... சொல் மேரி சொல்லன்!...” - ஜோசப்பின் உள்ளுமே நரகமாகி அதிலிருந்த மனசாட்சி புழுவாகத் தூடித்தது. அவனின் இதயத்து இரத்தமெல்லாம் இருள் கப்பிய இமைகளுக்கூடாகக் கண்ணீராய்ச் சொறிந்தது. அனுவனுவாக நெந்து கொண்டிருந்த அவ்வேளையில் அந்த மனம், மடிகின்ற ஒவ்வொரு கஷணப்பொழுதிலும் மேரியின் உதடசை வக்காக ஏங்கிற்று. மேரியோ தன் வேதனைகளையெல்லாம் விம்மஸ்களாகப் பொதிந்து பொதிந்து பிரசவித்தாள். அந்த ஒவ்வொர் விம்மலிலும் ஒவ்வொரு முறை தாய்மை எய்து வதிலும் பன் மடங்கான வாதை விரவிக் கிடப்பதை ஜோசப் அறியமாட்டான்.

“பேசேன் மேரி. உனக்காக நான் எதையும் செய்கிறன்...”

“என்னைச் சாக விடுங்கள்! ”

“ஜீயோ மேரி! நீ சாவதா?... அதற்கு அப்படி என்ன தான் நடந்துவிட்டது... சொல்லன் மேரி... ஏன் கதைக்க தடுமாறுகிறுய்...?”

“நான் எப்படித்தான் சொல்வேன்?...”

“சொல்லத்தான் வேண்டும் மேரி...! என் மனக்முகுற லைத் தாங்க முடியவில்லை... நீ சொல்லமாட்டியென்றால் உன்னை வதைக்கிற குற்றத்துக்காய் நானே கிணத்துக்கை விழுவன்...?”

“ஜீயோ! வேண்டாம், வேண்டாம், நீங்கள் எந்தத் தவறும் செய்யவில்லை. நான்... நான்... நான்... நான்தான் மோசம் போனவள்-பாழ் போனவள்...”

“மேரி... என் உயிராய் நான் நேசித்த நீ...நீ...?” ஜோசப்பின் உடல் பதறிற்று. அந்தக் குலுங்களில் தொண்டையை ஏதோ வந்து அடைத்துக்கொண்டது.

“குமாரவிங்கத்தை நம் பினேன். ஆசைகாட்டி ணன். ‘அக்கா நல்லவள் சம்மதிக்கச் செய்திடலாம்’ என்றான். நம்பினேன்... வஞ்சித்துவிட்டான்...!” மேரியின் கண்கள் நிறைந்து கொட்டின. ஆற்றுமையின் விக்கல் கிணற்றுக்குள் எதிரொலித்தது. “...ஜோசப்... இப்போது நான் எதையெல்லாம் இழந்தால் திரும்பப் பெறமுடியாதோ அதையெல்லாம் இழந்துவிட்டு நிற்கிறேனே.....”

ஜோசப்பின் ஆத்திரம் கொந்தளித்தது ‘ஆ!.. என்னை ஏமாற்றி விட்டார்கள்! ’

தம்பி செய்த தவற்றை மறைக்க மேரியை அவன் தலையில் கட்டிவிட்டார்கள். இதற்கு ஜோசப் செய்த ஒரே தவறு நல்லவனுக உலவிக்கொண்டிருந்ததுதான்.

சான் அல்ல முழுத்துக்கு மேலும் வெள்ளம்! 'அவன் இளிச்ச வாயனு' க்கப்பட்டான்! இதை அவனுல் பொறுக்க முடிய வில்லை. அவன் உள்ளத்திலே அம்பு பட்ட மானின் துடிப்பு; உடலில் அடிபட்ட வேங்கையின் சீற்றம்.

மேரி கதறினால்: “நானில்லை! நானில்லை! நான் உங்க விற்றை சொல்லத்தான் பாத்தன். இதை அவவிடமே சொன்னன். அதனுலைதான் உங்களை அவவின்றை அம்மா வீட்டையனுப்பினவ... பிறகு உங்களைச் சந்திக்க முடிய வில்லை.. அண்டைக்கு பொலிடோலைக் குடிச்சிருந்தாலும் நிம்மதியாய்ப் போயிருப்பன். ஆனால் அவ — அந்தப்பாவி தான் அப்போதும் கண்டு பிடுங்கிட்டா!... ஐயோ நான் என்னதான் செய்வன்?... என்னை விடுங்கோ நான் சாக்கத் தான் வேணும்.....” அவள் திமிறிக்கொண்டோடினால் அவனே மீண்டும் முரட்டுத்தனமாக அவளைக் கொணர்ந்து குடிசைக்குள் சேர்த்தான்.

“ஜோசப்! நீங்கள் நல்லவரெண்டால் என்னை விட்டி டுங்கோ, ஒரு பாவத்தைச் செய்யாதிருங்கோ;... நீங்கள் என்னை விரும்பினது எனக்குத் தெரியும். அதனுலைதான் என்னைத் தடுக்கிறீர்கள்... வேண்டாம் ஜோசப். ஜோசப் நான் இன்னெருவனுக்குப் பெண்டிலாக்கப்பட்டவள்; உங்களைக் கும்பிடுறன் என் மானத்தைக் கலையாதீங்கள். என்னால் உங்களோட வாழ ஏலாது... இல்லாட்டா நீங்களாவது கொன்று போட்டிருங்க...” அவள் மீண்டும் ஓட எத்தனித் தாள். ஜோசப் படலையைச் சாத்தித் தாளிட்டான்.

“மேரி! நான் அத்தனை எவியவனல்ல. கந்தையுமில்லா மல் தெருவில் கிடந்த பராரிதானெண்டாலும் நான் மனி சன், மனிசத்தன்மை எனக்கிருக்கு. நானுன்னைக் கெடுக்க மாட்டன்! நீ நினைப்பதுபோல இனி இருக்கலாம்...”- தன்னை விட கொடிய நிலைமைக்கிலக்காகி வெளியேற வழி தெரியா மல் - வழியே இல்லாமல் - துடிக்கும் மேரியின் பரிதாபத்திற்

குரிய கோர நிலைமை ஜோசப்பைப் புடம் போட்டது. என்றாலும் அவள் கேட்பவளாயில்லை:-

“வேண்டாம் இந்த மானக்கேடு. கருவை ஏந்தியது ஒரு வனிடம். கழுத்தை நீட்டியது ஒருவனிடம். இந்த வேத ஜியை வளர்க்காமல் போங்கள். போய்விடுங்கள்” கத்தினான்.

“சரி மேரி! ஆனால் நீ சாகக் கூடாது என்றுதான் விரும்புறன். நான் போய்விடுவேன்... நான் போய்விட்டால் உன் நிலைமையை நினைத்துப்பார்..., உலகம் உன்னைச் சம்மா விடாது. உன்னாலும் பிறகு நிச்சயமாய் வாழவே ஏலாது. நீ உயிரை மாய்த்துக்கொள்ளலாம், எனக்குக் கவலையில்லை! ஆனால் அதற்குக் காரணம் நான்தானே? தற்கொலையே பெரும் பாவம் மேரி, வேதம் சொல்கிறதே! நானும் அதற்கு காரணகர்த்தாவாயிருப்பது கொடிய பாபமல்லவா?... என் ஜெப் பாவியாக்கப் பார்க்கிறுயே மேரி...” குழுறி அழுதான் அந்த அப்பாவி.

“இல்லை! இப்படி நடவாதிருந்தாலும்...”

“ஆம் மேரி! நம் கல்யாணம் நடவாதிருந்தால் நீ வாழலாம். உன் வயிற்றில் வளரும் சிகவுக்காகவாவது நீ வாழுத்தான் செய்வாய் மேரி! மேரி, தாய்மையின் தன்மையே அப்படித்தானும். ஆனால் இப்போது நீ சாகிறேன் என்கிறேய்; தாய்மையைப் பெண்மை வெல்கிறது... உன் பெண் மையை மதிக்கிறன் மேரி! ஆனால் நீ செத்தால் உன் சாவுக்கு என்னைத்தவிர வேறு காரணமே இல்லை மேரி...”

“என்னை ஏன் சொல்கிறீர்கள்...”

“இல்லை மேரி! உன்னையும் வாழுத்தான் சொல்கிறேன். எல்லாவற்றையும் கர்த்தரின் பேரில் போட்டுவிட்டு வாழவே சொல்கிறேன். நீ வாழலாம்! வாழ வேண்டும்! நான் உன் வழியில் குறுக்கிடவே மாட்டேன்!”

“கர்த்தர்!... கடவுள்!...” மேரியின் தொங்டை ஆக்ரோஷமாகக் கரகரத்தது. சடாரெனத் திரும்பி குசினியை மறைத்திருந்த கிடுகுகளிற் தொங்கிய படங்களை விறைத்துப் பார்த்தாள். “புனித மரியாயே! மருதமடுதாயே... தேவனைப் பெற்றவளே! நீயும் பெண்ணல்லவா, என்னை ஏன் இந்த நிலைக்காளாக்கிவிட்டாய்? இந்தக் கொடுமை போக என் உயிரையாவது எடுத்து விடேன்...”

இருண்டு பயங்கரமாயிருந்த வானத்தின் பிளிறல்! குறைக்காற்று மணலை வாரி கண், காது, மூக்கு எல்லாம் வீசும் பேய்த்தனம்! கிளைகளும் மரங்களும் முறிந்து விழும் அசர ஒலி! ஆயிரமாயிரம் தலைகளைக் கொண்ட கால சர்ப் பங்களைப் பொன்ற அலைகள் குழுறிப்பாய்ந்து விளைவிக்கும் பயங்கர மேம்பாடு! திடீரென வானின் ஒரு மூலையில் பாய்ந் தோடும் மின்னல் கொடி.

ஜோசப்பின் மூலையில் ஒரு மின்னற்கிற்று கால்கள் மேரியை நெருங்கின. சாந்தமாகச் சொன்னான்.

“நிச்சயம் அவன் உன் சுமையைக் குறைப்பாளம்மா, தேவனைப் பெற்ற அன்னையிடம் - தேவமாதாவிடம் நீ நம் பிக்கை வை. நிச்சயம் உன் துன்பம் குறையும். உனக்கும் வாழ வழிகிடைத்துவிட்டது மேரி. மேரி, உனக்கு ஒன்று தெரியுமா... இதோ இந்த மரியாயின் கணவன் ஜோசப்பு தான், ஆனால் மரியாய் பெற்ற குழந்தைக்குத் தந்தை ஜோ சப்பு இல்லையே...”

“ஆ!... நீங்கள் சொல்வது... நீங்கள்... சொல்வது?...”

“மேரி! நீ விரும்பினால் நாழும் அப்படி...”

மேரியின் உடல் புல்வரித்தது. மின்மினிகளைப் போல் கண்கள் மூடிமூடித்திறந்தன. மூடிய இமைகளுக்கிடையேயிருந்து கண்ணீர் தாரையாய்ச் சிந்திற்று. மேரி குனிந்து ஜோசப்பின் பாதக்தைத் தொட்டு வணங்கினாள். மேரி யைத் தூக்கி நிறுத்தினான் ஜோசப்.

இருட்டறையில் உள்ளத்தா உலகம்! முகட்டில் ஒரு சிறிய தவாரம்!

அந்தச் சின்னத் துவாரம் வழியே பொன்னேனிரும் சூரியனின் கீற்றுச் சுடர் உலகின் கண்ணை உறுத்துகிறது. உலகம் கண்ணை முடிக்கொள்கிறது.

அறையின் சாளரங்களைத் திறந்து விட்டால், —சூரிய வெளிச்சக் கோடுகள்! சூரியக் சுடர்களின் நிதர்சனம், அந்த யதார்த்த ஓளிக்கோளம் வியாபகப்பட, எல்லாம் முனுமையாக நிதார்த்தப்படுமே!

இருட்டறை உலகம், அண்ட வெளி உண்மையின் முழுச் சொரை பத்தை உணர்ந்து கொள்ளுமே!

ஆனால் உலகை எழுப்பி அந்த ஓளியைக் காட்டுவது யார்?

சாளரங்களைத் திறப்பது யார்?

திறப்பதிருக்கட்டும்! உலகம் வதியும் இருட்டறைக்குச் சாளரங்களே கிடையாதே! அவற்றை அமைப்பது யார்?

கலைஞர் வருகிறான். சாளரங்களை அமைக்கிறான். அவற்றின் சிறகுக் கதவுகளைத் திறந்துவிடுகிறான். உலகை உசுப்பி எழுப்பி உண்மையைத் தரிசிக்க வைக்கிறான்.

‘சாளரங்கள்’ என்ற சிறுகதையில் மு. கனகராசன் என்ற கலைஞர் என்ன செய்கிறான்?

பெண்ணடிமை பேணும் தமிழ்ச் சமுதாயம். விதவைப் பெண், மணவாழ்வின் மங்கலங்களில் முகம் காட்டக் கூடாதென் முடி வைக்கும் சம்பிரதாயங்கள். முகத்தை முடினால் அகத்தை முடியதாகுமா? ஆசாரப் பூனை கண்ணை முடிக்கொள்கிறது. பொட்டிழந்த பெண்ணின் பூலோகம் இருங்கு போகவில்லை. சடங்கில்தான் விதவை பங்கெடுக்கத் தடை. சடங்கின் உட்கிடையான பயனில் அவள் தன் பங்கை எடுத்துக் கொள்கிறான். இயற்கையின் உந்தல்களை எவரால் தடுக்க முடியும்? ஆசாரக் கருமேகம், யதார்த்தச் சுடரின் வேகத்தையும் மீறலையும் நிறுத்த முடியுமா?

ஒரு சாதாரண குடும்பத்தில் நிகழும் மெல்லிய சலன்த்தை, மேலோட்டமாக, தனி மனமட்டத்தில் மட்டும் ஏற்படும் விழிப்பைப் போல நளினமாகச் சித்திரிக்கும் இந்தச் சிறுகதையை வாசிப்பதையும் மேலோட்டமாகவே செய்து விட்டுவிட்டால், இதன் ஆழம் பிடிப்பாமல் போகலாம். சடங்கு சம்பிரதாயங்களும் சமூக ஆசாரங்களும் யதார்த்த நோக்கிழந்து சாபத் திடுகளாகிவிட்டால் வக்கிரப்போக்கிலேனும் ‘‘மீறல்கள்’’ நிகழ்ந்தே தீரும் என்ற நிதர்சனத்தை இதில் கண்டு கொள்ள, அக நோக்குடன் கதையை ஆழமாகப் படிக்க வேண்டும்.

இந்தச் சிறுகதை ஒரு சிறிய தவாரமாய் இருக்கலாம். ஆனால் அது ஹாடே சூரிய உண்மையின் பெரிய சுடர், கீற்று விடுகிறது.

கலைஞர்கள், தம் பணியில், பல படிமட்டங்களில் தரித்து நின்று விடுகிறார்கள். சிலர் சாளரம் அமைப்பதோடு சரி. சாளரக் கதவைத் திறந்து விடுவோர் சிலர். உலகை எழுப்பி உண்மையைப் பார்க்க வைக்கும் மேன்மைக் கலைஞர் வெகுசிலர். அவர்களின் படைப்புகள் தனி ரகம். இந்த வெகுசிலரில் ஒருவர் மு. கனகராசன்! ‘சாளரங்கள்’ சிறுகதையில் அவர் பிழிந்து தரும் ‘சாரங்கள்’ அந்த ரகம்!

சிலலையூர் செல்வராசன்

சா ஸ ரங்க ஸ்

வலது காலை எடுத்து வைத்
கூற விடுதலை சொல்லி துச் சீதா அந்த வீட்டிற்குள்
முதன் முதலாக நுழைகிறார்கள்.
அவளின் கண்கள் கோமதியைத்
தேடுகின்றன. சீதாவுக்கு
ஆராத்தி சுற்று கின்றார்கள்.
தீபத்தால் திலகமிடப்பட்ட ஒரு
சமங்கலிப் பெண்ணின் முகப்
போலும் பளிச்சென்ற அந்த
வெள்ளித் தட்டம் உச்சிமுதல்
பாதங்கள்வரை சுற்றி வந்து
தன்னை ஆசீர்வதிக்கும்போது
அதைப்பற்றியிருக்கும் மணிக்கரங்
களில் இரண்டு கோமதியினுடை
யதாய் இருக்கக்கூடாதா என
அவள் எண்ணுகிறார்கள்.

ஆனால்

சீதா ஒரு புதிய விளக்கின்
பிழம்பாக உருக்கொள்ளும்
நாளாம். அது மங்கலகரமான
வேலையாம். அந்த நேரத்தில்
கோமதி அங்கே நிற்கக்கூடா
தாம்.

இந்தச் சம்பிரதாயமெல்லாம் சரியா தவறா? அதையெல்லாம் சீர்தூக்கும் ஆற்றல் சீதா வுக்குக் கிடையாது. அவள் கல்

‘விவேகி’

ஜனவரி 1970

லூரியில் படித்தவள்தான். அதற்காக ஒரு நாவலின் கதா நாயகிபோல் ‘சமுகத்தின் சாபத்தீடு’களைச் சாடி அதிகப் பிரசங்கித்தனம் பண்ண அவளுக்கு வராது. பதினெட்டு வயதும் ஒரு வயதா?

வயது பதினெட்டு என்றவுடன் உள்ளத்தின் உருவம் தெரிகிறதா? அறிவின் விசாலம் புரிகிறதா? ஆனால் நல்ல மாரிக்குப்பின் குலை தள்ளிய உரும்பராய் வாழையை நினைக்க முடிகிறதே. இதற்காகத்தானே வயதைச் சொல்கிறோம்.

அம்மா சொல்கிறாளாம், அப்பாவும் அப்படியே. சமுதாயம் என்ற ஊர்? அது நூற்றுண்டுக்கு ஒரு தடவைதான் புகிய பாதையில் நடக்கும். ஆமாம்! சீதா இந்த ஊரில் பிறந்தவள்தானே.

‘கோமதி கொஞ்சநேரம் உள்ளே இருந்தால்தான் என்ன? குடியா முழுகிவிடும்? மனதுக்குச் சிறிது கஷ்டமாக இருக்கும். எனக்கு மட்டும் இல்லையா? வாசலுக்கு வந்துவிட்டால் அது தீர்ந்தாவிடும்? அப்போதுமட்டும் என்னைப் பார்த்து வேறு விதமான பாரம் நெஞ்சை அமுக்காதா என்ன? இதெல்லாம் ஒரு மனேதத்துவம். அதற்காகத்தான் இந்தச் சம்பிரிதாயங்கள் போலிருக்கிறது’ என்றெல்லாம் சீதா என்னிக்கொள்கிறாள்.

உள்ளே—

கோமதி வரவேற்கிறாள். அவளின் முகத்தில்தான் எத்தனைப் பொலிவு!

‘‘குங்சுமப் பொட்டின் மங்கலம்... .’’— ஓலிபெருக்கியில் சினிமாப்பாட்டொன்று கேட்கிறது. மாப்பிள்ளை பாலன் தன் தம்பியிடம் அதை நிறுத்தச் சொல்கிறான் மெதுவாக.

‘‘இருங்கோ வாறன்’’— கோமதி பக்கத்தறைக்குப் போகிறாள்.

“பாட்டை ஏன் நிற்பாட்டச் சொல்லுறீங்கு” - சீதா.

“இது கோமதிக்கு எப்படியிருக்கும்? அதனால்தான்..... எனக்கென்னவோ கோமதியைப் பார்த்துக்கொண்டு இந்தச் சடங்குகளைச் செய்வது பிடிக்கவே இல்லை. அவள் நெற்றியில்தான்.....”

“பாவம்! - அதனாலென்ன அவள் முகமே குங்குமம் போலத்தானிருக்கிறது எனக்கு”

சீதா இப்படி பாலனின் காதில் தாராளமாகக் கிச்சிகப் பது அப்படியொன்றும் ஆச்சரியத்தைத் தரவில்லை. அவள் அவனது மாமன் மகள்தான். காதல் திருமணம் வேறு.

ஒரு சின்னத் தட்டத்தில் கற்பூரத்தை ஏந்திக்கொண்டு கோமதி வந்து விட்டாள். தம்பதிகளுக்கு ஆரத்தி எடுக்கிறார்கள். அவளின் செய்கை, இராமமியமான இதய அடித்தளத்துக் கோலத்தின் மெல்லிய உருவம்தான்.

ஓரு புதிய சம்பிரதாய உதயமா? சம்பிரதாயம், சட்டங்கள் நாமே உண்டாக்கிக் கொள்வனதானே?

கோமதியின் செய்கையை எவரும் தடுக்கவில்லை. அது பாவம்.

கோமதி அமைதியாகச் சிரிக்கிறார்கள். “என் மன நிறைவுக் காகத்தான் சீதா.....” என்றபடி அவள் சந்தனத்தை எடுத்துப் பாலனுக்குப் பொட்டிடுகிறார்கள். ‘தன்னையே அழித்து மனம் பரப்பும் பெண்ண நீ’ என அவன் நினைத்துக் கொள்கிறார்கள். “நான் வாசலுக்கு வரக் கூடாதில்லையா?” என்கின்ற போது அவளின் வலது கை மோதிர விரல் சீதாவுக்குத் திலக மிட்டு முடிக்கிறது.

கோமதிக்கும் பதினெட்டு வயதிலேதான் திருமணம் நடந்தது. இப்போது ஆண்டுகள் பலவாகி விட்டன.

நெற்றியில்தான் பொட்டில்லை.

அதைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் சீதாவின் மனதில் துயரம் பாரமாய் உருளுகிறது. பாலனே-' அண்ணு இருந்தால்' என்ற கற்பனையோடு பெருமுச்செறிகிறான். “அண்ணி இருக்கும்போது விலகியே இருந்துக்கொள்வோம்” என்கின்றபோது பாலனின் கண்களே பணிக்கின்றன.

உறவுமுறையைவிட கோமதியும் சீதாவும் கல்லூரித் தோழிகள் என்ற பந்தம்தான் அதிகம். அந்த நாட்கள்தான் எவ்வளவு ரம்மியமானவை! அவனுக்கும் அவனுக்கும்தான் எந்தனை ஒற்றுமை. கோமதிதான் எப்படித் துடிப்பான பெண்ணையிருந்தாள்! அவளின் விஷமத்துக்கு ஆளாகாத ஒருத்தி இருந்திருக்கமுடியுமா என்ன? கோமதிக்கு இயற்கை யாகவே கற்பனை சிறிது அதிகம். அவள் எப்படியெல்லாம் எதிர்காலத்தைச் சிருஷ்டித்துப் பார்த்தாள்! அவளின் கேவியும் கிண்டலும்..... அப்பப்பா!

அதையெல்லாம் நினைத்தால்.....? அந்தக் கோமதி இன்று இப்படி அமைதியாகிப் போனாலோ!

ஓரு நாள், கதையோடு கதையாக “கோமதி! நீ கல்யாணம் செய்துகொள்ளேன்” என்கிறார் சீதா.

“சீதா! அதைமட்டும் சொல்லாதே பிளீஸ்”

“எத்தனையோ பேர் அப்படிச் செய்யவில்லையா?”

“எனக்கு விருப்பமில்லை. நான் இப்படியே இருந்து விடுவேன்”

“உன் முகத்தைப் பார்க்கும் போதெல்லாம்...?”

“நானென்ன கவலைப்பட்டுக்கொண்டா இருக்கிறேன்?” - கோமதி கலகலத்துச் சிரிக்கிறார்.

“அத்தான்கூட உனக்காக எவ்வளவு கவலைப்படுகிறார் தெரியுமா?”

“பார்த்தாயா சீதா. இப்படியான அத்தான் இருக்கும் போது எனக்கென்ன கவலை?”

அந்த வீட்டில் சீதாவையும் கோமதியையும் எப்போதும் ஒன்றுக்கேதான் பார்க்க முடிகிறது.

எந்த நேரமும் கூத்தும் கும்மாளமும் கொண்டாட்ட மும்தான். தோழிகள்லவா? ஒரு நாள்— மாலை சீதா குளித்துவிட்டு வந்து கண்ணேடி முன் நிற்கிறாள். கோமதி பக்கத்தில் வருகிறாள்.

“இரு சீதா நானே பெள்டர் பூசி விடுகிறேன்”- கோமதி பெள்டரை எடுத்து அவளின் கண்ணங்களில் தடவுகிறாள்; “என்னடி இவ்வளவு மெதுவாக இருக்கிறது?” என்றவள் “அத்தான் போட்டுவிட்டாலும் இப்படித்தானே தடவிவிடுவார்.....” என்றவாறு சீதாவின் சொக்கைகளை விரல்களால் நெருடி, அப்படியே கைகளைத் தாடையின் கீழாகக் கொணர்ந்து முகத்தை ஏந்திக் கண்களைப் பார்க்கிறாள்.

“போடு” -இது சீதா. ஆனால் இதயமெல்லாம் சிவிர்க் கிறது. உண்மையாகவே பாலன் அப்படித்தான் செய்வான்.

கோமதி பொல்லாத போக்கிரிதான்.

கோக்கத் தடியால் முருங்கைக்காய் பறிக்கிறாள் சீதா கோமதியோ ஓசைப்படாமல் பின்னால் வந்து சீதாவின் சேலை யும், ரவிக்கையும் மறைக்காத இடையைப்பற்றி, அவளின் உயர்த்திய கைக்கும் முகத்துக்கும் இடையில் தன் முகத்தை வைக்கும்போது சீதா திடுக்கிட்டுப் போகிறாள்.

“என்ன? அத்தான் என்று நினைத்தாயா? ”

“உனக்கு எப்போதும் விளையாட்டுத்தான்.”

கோமதிக்கு எப்போதுமே இப்படி ஏதாவது குறும்பு செய்து கொண்டிருக்கவேண்டும். இப்படி ஏதாவது செய்ய வில்லையானால் அவளுக்குப் போழுதே போகாது.

சீதா கிணற்றியில் சேலைக்குச் சவர்க்காரம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள். மெதுவாக வருகிறாள் கோமதி. குனிந்

திருக்கும் சீதாவின் பின்புறத்தில் 'பட்ட'டென்று ஓர் செல்ல மான் அடி விழுகிறது. அவள் சடுதியாகத் திரும்புகிறார்.

"அவர் தான் இப்படித்தட்ட வேண்டுமாக்கும்?" - "அவர்" என்றதை அழுத்துகிறார் கோமதி குறும்புடன்.

"உனக்கு" என்ற சீதா எதுவும் சொல்லத் தோன்றுமல்தண்ணீரை அள்ளி எத்திவிட்டு "போ" என்கிறார். ஆனால் உள்ளத்திலோ கற்பணையின் குதுகுதுப்பு.

'இவ்வளவு துருதுருத்தவள் ஏன்தான் இப்படி இருக்க வேண்டும்? பாவம். இவள் மனதை எப்படித்தான் மாற்றுவது'.

சொக்கலேற் வேணுமா சீதா?" என்றவாறு அதைச் சுற்றிய ஈயத்தாலை அகற்றியபடி வருகிறார் கோமதி.

"எங்கே...?" - சீதா கை நீட்டுகிறார்.

கோமதியோ அதைத் தன் வாயில் போட்டுக்கொண்டு "இந்தா" என உதட்டைப் பிதுக்குகிறார்.

"இது அத்தான் பாணி" என்றவள் சட்டெனச் சீதாவை இழுத்து அந்தச் சொக்கலேற்றைத் தன் உதடுகளிலே தேக்கி அவளின் வாயில் பொருத்துகிறார்.

"நீ சுத்த மோசம்--" வேறென்னத்தைச் சொல்வாள் சீதா.

"அத்தான் இப்படித்தானேடி ஊட்டுவார்?"

"போடி"

இரண்டாண்டுகள் கூட கோமதி இல்லறம் நடத்தவில்லை. அதற்குள் இந்த நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. ஏன்தான் அவள் தன்னை இப்படி ஏமாற்றிக் கொள்கிறாரோ?

கோமதி சீதாவின் தோடுத் திருகாணியைப் பூட்டிவிடுகிறார்.

அப்போது-

இரத்தத் துடிப்பு தெரியும் சீதாவின் கழுத்து நரம்பைத் தன் ஆட்காட்டி விரலால் வருடி, நாடியைப்பிடித்து முகம் உயர்க்கூடியதாகப் பின்னால் சரிக்கிறார்கள்.

“என்னடி இது விளொயாட்டு?”

“இது நான் அல்ல—” கண் சிமிட்டுகிறார்கள் கோமதி.

இப்படியெல்லாம் அவள் செய்கின்ற குறும்புகளை நினைக்கும்போதெல்லாம் தன் கணவன் பாலனை என்னியெண்ணிக்குதுகவிக்கிறார்கள் சீதா. ஆனால் அந்த இனிய கதைகளைத் தூண்டிவிடும் தன் தோழியை நினைத்தால் அவளுக்கு எவ்வளவு வேதனையாயிருக்கிறது. தன்னுடைய இளமையையெல்லாம் தன் சிநேகிதி வதைத்துக்கொள்வதைச் சீதாவால் எப்படிப் பொறுக்க முடியும்?

சீதா கால் நீட்டி அமர்ந்திருக்கிறார்கள். கோமதி அவளின் மடியிற் படுத்திருக்கிறார்கள். சீதா கோமதிக்குப் பேன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தாவணி விலகிக் கிடக்க சீதாவின் அழகிய வயிறு கோமதியின் முகத்தில் பஞ்சபோல அழுந்து கிறது. அவள் தன் விரல்களால் அங்கே கோடிடுகிறார்கள். சட்டெனச் சீதாவின் வயிற்றில் முத்தமிடுகிறார்கள்.

“உனக்கு இதே தொழிலாய்ப்போச்சு,”

“ஏய்! அத்தான் ஒருமுறையாவது இப்படிச் செய்யவில்லை என்று சொல் பார்ப்போம்.”

“போம்”

-மெளனம்-

“என்னடி இது; ஒரு செம்பட்டை மயிர்? இனி நரைக்கப் போகுது போ.” இது கோமதிதான்.

“உனக்குத்தான் நரைக்கும் போ” -சின்னப்பிள்ளையைப் போலச்சொல்கிறார்கள் சீதா.

கோமதி செய்வதெல்லாம் சீதாவுக்கு விளொயாட்டுத்தான். எல்லாவற்றுக்கும் இடம் கொடுத்து விடுகிறார்கள், எதையுமே எதிர்க்கத்தெரியாது சீதாவுக்கு. எதற்கும் சிரிப்புத்தான். அப்படியொரு வெகுளித்தனமான சுபாவம். உடல்தான் மதமதர்த்துக் கிடக்கிறது.

தன் தலை நரைத்து விடுமோ என்றென்ன மனதுக்குச் சங்கடமாயிருக்கிறது. “உண்மையா கோமதி? -நான் காண வில்லையே,” என்கிறார்கள்.

“கண்ணெடியில் பார் தெரியும்.”

“அதைப் பிடிங்கித்தான் விடேன்.”

கோமதி பழுப்பேறின அந்த மயிரைப் பிடிங்கி விடு கின்றான். விரல்கள் சீதாவின் தலையிலேயே நிற்கின்றன. அவளின் உச்சியைக் கோமதியின் விரல்நுளி அழுத்தி நகத்தால் கீறி வருடி விளையாடுகின்றது.

“ம! தெரியாதா? -இப்படித்தானே நீயும் அத்தானுக்குச் செய்வாய்ய...?”

“எப்போ பார்த்தாலும் உனக்கு இதுதான்” - சீதா எழுந்து விடுகிறான்.

தன் சினேகிதியும் பூரிப்போடு வாழுவேண்டுமென்று என்னென்னவெல்லாமோ செய்ய முயற்சிக்கிறான். “எப்படியாவது கோமதியின் மனத்தை மாற்றி மணமுடித்து வையுங்களேன் என்கிறான் பாலனிடம். அவனும் “சரி பார்ப்போம்”என்கிறான்.

அன்றும் கூட அப்படித்தான்.

இருவரும் ஒன்றாகவே குளித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நெஞ்சுக்குமேலே பாவாடைகளை இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு நனைகிறார்கள். கன்னிச்சதைக் கோலங்களுக்குத்தான் இவ்வளவு வசீகரம் எங்கிருந்து வருகிறதோ! பெண்ணைப் பெண்ணே மையல் கொள்ளும் கவர்ச்சி. கும்மாளத்துக்குக் குறைவில்லை.

“நேரம் போகுது. ஊத்தை பிரட்டி விடு” - கோமதி தன் முதுகைத் தேய்க்கிறான்.

பிறகு அவள் சீதாவுக்கு முதுகு தேய்க்கிறான்.

“சரி விடு” - எனச் சீதா நிமிர்கிறபோது அவளை அப்படியே கட்டி அணைத்து உதடுகளிலே கொஞ்சிவிடுகிறான். சீதா வும் கஷணநேரம் ஸ்தம்பித்துதான் போகிறான். ஈரம் சொட்டச்சொட்ட தண்ணீரை அள்ளி வார்த்துக்கொண்டு நிற்கும் இந்த நேரத்திலுங்கூட உடல் எப்படியாகத் தகிக்கிறது.

சீதா உதடுகளைக் கடித்துக் கொள்கிறான்.

“ம! அத்தான் இப்படிச் செய்வார்தானே என்று கேட்கப்போகிறயாக்கும்?” கோமதியை முந்திக் கொள்ளும் அவள், ஒரு கிணங்கிணுப்புடன் “ஆமாம்! உனக்கெப்படியடி தெரியும்? போக்கிரி” என்கிறான்.

விளையாட்டாகத்தான் கேட்கிறுள்.

சீதாவுக்குச் சுகமில்லை.

அதிகாலையில் பாலன் எழுந்து வந்து ஒரு யன்னல் பக்கத்தை திறந்து வாய் கொப்பளித்துத் துப்புகிறுன். அருகிலிருக்கும் கண்ணேடி மேசையிலிருக்கும் சீப்பை எடுத்துத் தலையை வாருகின்றன.

சீதா வெளியில்.

யன்னலுக்குள்ளேயிருக்கும் கணவனைப் பார்க்கிறுள்.

அங்கே கோப்பியைக் கொணர்ந்து வைக்கிறுள் கோமதி.

நித்திரை கொண்டெழுந்ததால் பாலனின் சுருள் சுருளான தலையை கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு கிடக்கின்றன.

சீதா யன்னவின் வெளியேயிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறுள். சீப்பும், கணவனின் தலையும் படும்பாட்டைக் கண்டு அவருக்குச் சிரிப்பாய் வருகிறது.

“என்னத்தான் சிக்கு பிடித்துவிட்டதா? தலைக்குச் சோப்புப் போட்டால் தானே... அதுதானிப்படி” என்கிறுள் அவள்.

அதைக்கேட்டு “சிக்கு மட்டுமா? கையிலேயே ஓட்டிக் கொள்கிறமாதிரி வேறு பிசுபிசுக்கிறது” என்று சட்டெனச் சொல்லிவிட்ட கோமதி தன் விரல்களை ஒன்றேடொன்று இனைத்து ஓட்டும் தன்மையையும் காட்டுகிறுள்.

“இழும்பு போட்டுக் குளியுங்கோ அத்தான்” - கோமதி தான்.

பாலன் கோமதியை முறைக்கிறுன்.

கூஷண நேரம்தான்.

சீதா அவர்களை மாறிமாறிப் பார்க்கிறுள். இதுவரை ஒரு மனைவியைப் போல அவள் எந்தக் கேள்வியும் கேட்டதில்லை.

‘கோமதிக்கு எப்படி அது தெரியும்?’

‘அத்தான் ஏன் முறைக்கிறார்?’

“என்னமாய்ப் புழுங்குகிறது இந்த நேரத்திலும் ச்சுகு” - என்றவாறு பாலன் மற்ற யன்னலையும் திறந்துவிடுகிறுன்.

“ஏன்? எப்படி?” - “ஏன்? எப்படி?” - பெண்ணுக்கே உரித்தான் கேள்விகள்.

அப்பாவி சீதாவின் மூலையில் கேள்விகள்ஜனிக்க,

இன்றுதான்,

இல்லறத்தின் சாளரங்கள் திறந்துகொள்கின்றன.

வாவிபம் முகிழ்துப் போதாய் மெல்ல இதழ் விரிக்கும் பருவத்திலே, இளாஞ்சிடம் தோன்றும் பாவியல் சார்பான் மன விகாரங்கள், நண்பர் களின் கற்பனை சார்பான் உரையாடல்களினால் மேலும் மேலும் வளர்ச்சி பெறுவதையும், தனிமையிலே தாம் தாம் கண்ட காட்சிகளை—அங்க வாவணி யங்களை — அனுவானுவாக அசை போடுவதனால் சூடேறப்பெறுவதையும் அழகான, அளவான பின்னணியாகச் சமைத்து, பார்வையினால், தான் பார்க்கும் ‘பெண்களின் ஆடைகளைச் சரேல் சரேலென உரிந்துவிடும்’ கற் பணியிலே திளைக்கும் நடேசனை உலாவவிட்டு, “சண்டு விரல் மெட்டி” உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. இச் சிறுகதையில், அங்க அமைப்பின் மூலம் பெண்களின் குணங்களை அறியும் ‘செக்ஸ்’ புத்தகம் ஒன்றும் நடேசனேடு ஒப்பிடத்தக்க பிரதான பாத்திரமாக அமைகிறது. “பிரமாவிற்கு நன்றி” சொல்லும் அளவுக்கு அது முக்கியத்துவம் பெறுகிறது; வேத வாக்காய் அமைந்து விடுகிறது. அந்த வாக்கை விதியாக்கி நடேசன் நடத்திய பரி சோதனையும் விளைவும் சண்டு விரல் மெட்டியிற் போய் முடிகிறது. அவனது மன விகார நிவாரணமாய் முடிகிறது.

பஸ் நிலையங்களிலும் குட்டிச் சுவர்களிலும் கோவில் மதில்களிலும் குந்தியிருந்து வம்பளக்கும் இரண்டுங்கெட்டான் வாவிபர்களின் பிரதிநிதிகளாக நடேசனும் அவனுடைய நண்பர்கள் இருவரும் சிறுட்டிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்தச் சிருட்டிப்பு, அவர்களோடு தொடர்புபட்ட ‘ஒரு மாதிரி’ யான விடயங்களை அருவருப்பு தோன்று வகையில், நளினமாகவும் குறியீட்டு முறையிலும் சொல்லும் பார்னி, கதையை விரசமில்லாத வகையில் முடித்த பாங்கு என்பன கருத்தாவின் திறமைக்கு முத்திரையிட்டு நிற்கின்றன. காற் சண்டு விரல் உயர்ந்திருந்தால் அவள் கெட்ட நடத்தையுள்ள வளாயிருப்பாள் என்ற விதி, தன் தாய்க்கும் பொருந்தி வருவதைக் கண்ட நடேசன் பட்ட அவத்தைகள் அளவாக, ஆழமாக வெளியிடப்பட்டுள்ளன. அதோடு, பார்வதி விக்கிரகத்தின் சண்டு விரலும் உயர்ந்திருப்பதைக் கண்டபோது, நடேசனின் எல்லா மாயைகளும் ‘பல பல’ வென விடிந்து, ஒளி தோன்ற, ‘அம்மாவின் பாதங்கள்தான் எவ்வளவு அழகாக இருக்கின்றன’ என்று அவன் என்னும்போது, நாமும் நம்மையறியாமற் பெருமூச்ச விடுகிறோம்; நல்லதொரு சிறுகதையைப் படித்த சுவாயுணர்வை அனுபவிக்கிறோம்.

சு. வே.

சுண்டு விரல் மெட்டி

வசந்தத்தின் எக்காளம் தடா
கத்தின் பூரிப்பிலிருந்து தெரி
கிறது. மலர்ந்துள்ள தாமரை
களின் கிளர்ச்சிதரும் நறுமணம்
நெஞ்செலாம் செறிகிறது. இலை
களின் முத்துக்களில் நட்சத்தி
ரங்கள் சிரிக் கின்றன. அது
கோவில் தடாகம். பாற்கடவில்
திரண்டுவந்த வெண்ணெய்க் கட்டியாக
அதில் வாத்தொன்று
மிதக்கின்றது. சுற்றிலும் மருத
மரங்கள் மதாவித்து இருக்கின்றன.
வில்வமரமொன்று ஒங்கி
நிற்கிறது. சம்மணம் கூட்டித்
தவமியற்றும் முனிபுங்கவரைப்
போல மத்தியில் கம்பீரமாக வீற்
நிருக்கிறது சிவனின் ஆலயம்.
அந்தப் பிரதேசமெங்கும் பரவு
வதற்காத்த தன் ஞான ஓளிப்
பேழையைப் பிரமன் கவிழ்த்து
விட்டதைப்போல வானத்துக்
கும் பூமிக்குமாக சரேலென ஒடிகளி
பாலி கீர்த்து வானவில்
தாரை. அருமருந்தான பொழுது.
ஒருவளை உள்ளும் புறமுமாக
உந்திவிடக்கூடிய இத்தனை ஜீவ
களைமிக்க அந்த கண்பிபித்த
நேரத்தில் தன்னைப் பிரித்துக்
கொண்டு குளக்கரை மதிவில்
அமர்ந்திருக்கிறோன் நடேசன். அவ

சுழநாடு

3.9.1969

னுக்கு உள்ளேயும் சரி வெளியேயும் சரி எதுவுமே இல்லை என்பதைப்போல அவன் அப்படியிருக்கிறான்.

சிவன் கோவிலின் மணிநாத வெள்ளம் ‘ஹே! ஆத் மாவே, பகவிலிருந்தும், இரவிலிருந்தும் பிரிந்து தனித்து நிற்கும் இந்த ஏகாந்த வேளையில் இதோ என்னைப்பார்’ என்பதைப் போலக் கணீரிடுகிறது. அவன் புல்லரித்து உடம்பைச் சிலிர்த்துக்கொள்கிறான். இந்தக் காற்றும் நீரும் சாஸ்வத மாய் இருப்பதைப்போலவே ஏதோ ஒன்று அவனுள்ளே ஓடி இதயத்தில் மோதுகிறது.

கோவில் சந்திதியில் சூட்டம் பெருகுகின்றது. காஷாயத் துண்டுகள்-அர்ச்சனைத் தட்டங்கள்-குங்குமச் சரைகள்-பூச்சரங்கள். சற்று நேரத்துக்கு முன்பிருந்த இயற்கையின் கோலம் ஒருசேரப் பிணைந்த ஆண்டவத் தாண்டவத்தின் அற்புதக் கற்பணியான பெண்கள். மானுடத்துக்குச் சவாலாகிவிட்ட பாரிஜாதங்கள்.

நடேசன் ஓவ்வொருவராகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றான். அவனியத்துக்குள்ளே ஓடித்திரிந்த ‘அது’ ஆத்மாவுக்குள்ளே போக மறுத்து முளைக்குள்ளே ஓடி சரண்புகுந்து கொள்கிறது.

தம்மிடம் கவரப்படுவதற்காகத் தாழம் பூக்கள் சுகந்தமணத்தைக் காற்றிலே தூவுவதைப்போல கிண்கிணிக் குரல்கள் அப்பகுதியிலே மிதக்கின்றன.

நடேசன் திரும்புகிறான்.

அவனின் பார்வை அந்தப் பெண்களிடம் போகின்றது. அந்தப் பார்வைதான் பூணையின் நாக்கைப்போல எவ்வளவு சொரசொரப்பாயிருக்கிறது. நடேசனின் கண்கள் அந்தப் பெண்களின் ஆடைகளைச் சரேல் சரேலென உரிந்துவிடுகின்றன. நுங்கும் நுரையுமான அலைகளின்மீது காம்புகளைக்

குத்தி, அந்த இதழ்களையே ஓடங்களாக்கிச் சிரித்துச் சிரித்து மிதந்து வரும் செவ்வரத்தம் பூக்களைப்போல அந்தப் பாவையர் வருகின்றனர். பூக்களின் வாசம்கூட பூரிக்கின்ற வேளை.

சரித்திரகால சிற்பங்கள் இப்படித்தான் இருக்கின்றனவா? சிகிரியாவின் சித்திரக் கோலங்களா?

உருவங்கள், உருப்புக்கள், உணர்வுகள், உயிர்கள்...அழுகுகள்.

ஆத்மாவினின்றும் பிறக்கும் உணர்வு; உடலின்றும் பிறக்கும் உணர்ச்சி. இரண்டுமே பிறந்ததற்கான அழுகு!

நடேசன் மீண்டும் அந்தப் பெண்களை அதே கோலத்தி லாக்கிப் பார்க்கிறான்.

‘கோபாலனும் காந்தனும் எங்கேதான் போய்விட்டார்கள்? வெள்ளிக்கிழமையிலுமா தாமதிப்பது? இருந்திருந்தால் வாய்விட்டுப் பேசி ரஸிக்கலாமே’.

காந்தன், நடேசனின் கல்லூரி நண்பன். சிலிமாப் பத்திரிகைகளிலிருந்து மாணவியர்வரை விமர்சிக்கவல்ல நண்பன். பிரின்சிபால் ஏசினைலும் கேட்டுக் கொண்டிருந்து விட்டு வெளியே வந்தவுடன் ‘இயற்கையை ரசிக்கத் தெரியாவிட்டால் கலைஞர்களாக மட்டுமல்ல மனிதர்களாகவே இருக்கமுடியாது’ என்று உற்சாகப்படுத்துபவன்.

ஓருநாள் அப்படித்தான் வகுப்பில் எலிசாவின் பக்கவாட்டு அழைக மெய்ம்மறந்து ரஸித்துக்கொண்டிருந்த காந்தன் ஏதோ சொன்னான்; செக்ஸியாகத்தான் சொல்லிவிட்டான். தற்செயலாக வந்துவிட்ட ஆசிரியர் இருவரையும் தனியாக அழைத்துப் புத்திமதி சொன்னார்— “உணர்ச்சிகள் தவறுனவை என்று நான் சொல்லமாட்டேன். ஆனால் மாண

வர்களின் மூலை பலமுள்ளதாயிருக்க வேண்டும். இல்லா விட்டால் அவர்களின் லட்சியங்கள் துர்ப்பலமானவையாகி விடும்' என்றார். அதற்கு நடேசனும் சிரித்துக்கொண்டே 'சேர் எங்களின் மூலைக்கு சுதந்திரம் இருப்பதைப்போலவே உணர்ச்சிகளுக்கும் சுதந்திரம் இருந்தால்தான் பாடங்களே மூலையில் பதிகின்றன,' என்றாரே, அவர் அவர்களைத் திட்டித் தீர்த்துவிடவில்லை. தார்க்க பலமுள்ள அவர்களின் கருத்துக்களை என்ன செய்வது?

தோளிற் தட்டிவிட்டு எதிரே நிற்கிறுன் கோபால். 'எங்கே காந்ததீனக் காணும். அங்கே பார் வெசாக் கூடுகளை. ஏன் இவ்வளவு நேரம்?' நடேசன் வெசாக் கூடு என்பது பெண்களைத்தான். அவர்கள் வண்ண வண்ண ஆடைகளணிவதால் அந்தப் பெயர்.

"மச்சான் ரமணியைக் கண்டேன்டா! நான் வரும்போர்து அவள் பஸ்ஸாக்கு நிற்கிறோ. அன்றைக்குத் தியேட்டரில் கண்டோமே அதே 'டைட் ஸ்கேர்ட்' மும் பச்சை 'ஹெண்ட் பேக்' கும் தான். ச்சா! அவள் கூவிங் கிளாஸ் போட்டாலே அது ஒரு தனி ஸ்டைல்தான்டா' என்று தாமதத்துக்கு விளக்கம் தருகிறுன் கோபால்.

"பேசினாயா? படத்துக்குத்தான் போகிறுளோ? போய்ப் பார்ப்போமா...?" கேட்டுக்கொண்டே கையை உயர்த்தி நேரத்தைப் பார்க்கிறார்கள் நடேசன்.

"சந்தர்ப்பத்தை விடுவேனோ? பஸ் வருமட்டும் பேசிக் கொண்டிருந்தேனே. ஏதோ துணி வாங்கப் போகிறுளாம். படத்துக்குப் போகலாமெனக் கூப்பிட்டேன். மெட்னிக் கென்றால் வந்திருப்பாள். ஸ்வீட் கேர்ல் இல்லையா?" என்கிறுன் கோபால்.

ஆனால்...?

ஆமாம், ரமணி பஸ்ஸாக்கு நின்றதென்னவோ உண்மைதான், யாரோ ஒரு மனுஷியுடன். கோபால் போய்க்கதைத்தது, படத்துக்குக் கூப்பிட்டது எல்லாம்...ஓ! கோபால் அப்படித்தான். இவ்வளவு நேரமும் தானும் பஸ்ஸிற்காகக் காத்திருப்பவன்போல பக்கத்திலே நின்று அவளின் உடல் நெளிவுகளைக் கண்களாலேயே பிசைந்து கொண்டிருந்தான் என்பதுதான் உண்மை. அப்படியொரு ‘வீக்னஸ்’. கோபால் ஒரு புடைவைக் கடைச் சிப்பந்தி. இப்படி எத்தனையோ பேரைத் தெரியும் அவனுக்கு.

காந்தனும் வருகிறுன். அவனுடன் வருவது யார்? நடேசன் நன்றாக உற்றுப் பார்க்கிறுன். அவர் அடுத்த வீட்டு இராமலிங்க சர்மா. சிங்கள மொழிச் சட்டத்தால் ‘ரிடைய’ ராகிவிட்டு வீட்டோடோடேயே இருக்கிறார். நல்ல கல்விமான். சமஸ்கிருதத்திலும் பரிச்சயமுண்டு. சிவபக்தராதலால் அடிக்கடி கோவிலில் காணலாம். நடேசனின் தாய் சர்மாவை அவனுக்கு ரியூசன் சொல்லித்தர ஏற்பாடு செய்தாள். அவரிடம் அவனுக்கு நிறைந்த ஒரு மரியாதை உண்டு. ஆனால் அவரைக் கண்டால் எங்கோ ஓடிவிடவேண்டும்போலிருக்கும். பாடம் முடிந்த கையோடு ஆத்மீகத்தைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்கிவிடுவார். நடேசனிடம் பக்தியில்லை, அவன் கோவி இக்குப் போவதுமில்லை எனக் கண்டுகொண்ட சர்மா ஒரு நாள்:-

‘ஞானம் சிவமயம், பக்தி; சைவ,
தியானம் சிவாத்மகம்,
சைவ விரதம், சிவார்சேத்தி
சிவயோகோ ஹி பஞ்சதா’

என்று தொடங்கி ‘சிவனை வழிபடாதவன் வாழ்வில் மீண்டும் மீண்டும் உழழும் மிருகத்தைப் போன்றவன் என்று உபதேசிக்கத் தொடங்கினார். அவர், நம் வாலிபர்கள் பரீட்சைக்குக் கணித்ததைக் கட்டாய பாடமாக எடுப்பதைப் போல தினமும் தியானத்திற்குக் கொஞ்ச நேரத்தை ஒதுக்குவதை லக்ஷியமாக்க வேண்டும் என்பார்; வாலிபர்

கள் ஆற்றலுள்ளோராய் ஆகவேண்டுமானால் சமய அறிவு வேண்டும். ஏனென்றால் நம் மதமானது புத்திசாலித்தன மானதும், சந்தோசமானதுமான மக்களையல்லாமல் வீரர் களையும், துறவிகளையும் உருவாக்குகிறது— என்ற விவேகா னந்தரின் கருத்துகளை எல்லோரிடமும் சொல்வார். அவரின் பேச்சையே ஓர் உபத்திரவமாகக் கருதித்தான் நடேசன் ரியூ சனையும் விட்டுவிட்டான். அப்படியானவரிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டால் காந்தனால் வேளைக்கே வரமுடியுமா என்ன?

மிகக் கஷ்டப்பட்டு சர்மாவின் தலையிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு வந்து நண்பர்களோடு சேர்ந்துகொள் கிறுன் காந்தன்.

மூன்று நண்பர்களும் விழுதி இட்டுக்கொள்வார்கள். சந்தனப் பொட்டு துலங்கும். கோவிலையும் கும்பிடுவார்கள். எல்லாம் அந்தச் சுற்றுடலில் இருப்பதற்கு ‘லைசென்ஸ்’ பெற்றுக் கொள்வதைப் போலத்தான்.

கோவில்-கடவுள்-தியானம்! அதையெல்லாம் சிந்திக்க அவர்களுக்கு நேரமில்லை. மற்றவர்கள் பார்க்கின்றார்களே, அருவருப்பான காட்சியாயிருக்குமே என்று தங்களின் ‘திரு விளையாடல்’ பற்றி நினைக்க மாட்டார்கள். ‘கோவிலுக்குள்ளே இருக்கும் கண்ணன் கோபியர்களுக்குச் செய்ததைவிடவா இது மோசம் என்பது அவர்களின் கட்சி.

அன்றும் அப்படித்தான் நடேசனும் கோபாலும் பஸ் விற்காகக் காத்திருக்கிறார்கள். தூரத்தில் ஒருத்தி வருகிறார்கள். சிவப்புப் பூக்களிட்ட இளநீலச் சேலை. அதற்கே ஏற்றதான குங்குமம் தூவியதைப்போல ஒரு ஜாக்கெட். அளவான உடல். வெட்டி எடுத்த வானத்திற்கு வைரமிழைத்து வீதி யில் விட்டதைப்போல நடந்துவரும் அழகு. தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர் ஒருவர் ‘சிதை நடப்பதே அழகு’ என்று சொன்னதைப் போன்றதொரு வசீகரம். அவளைப் பார்வையால் கெளவி விழுங்கிக்கொண்டிருக்கும் கோபால், வார்த்தை களை அள்ளி வீசுகிறார்கள். பதிலுக்கு நடேசனும் வர்ணிக்கிறார்கள். இருவரும் வாய்விட்டுச் சிரிக்கிறார்கள். அந்தச் சிரிப்

பிலே அவர்களுக்கு ஒரு சுகம். சுகமா? தலையிலே நிறைந்து விட்ட பேனை உருவி இழுக்கும்போதுகூடத்தான் சுகமாக இருக்கிறது.

அந்த உருவம் அருகில் வந்துவிட்டது. நடேசன் கூர்ந்து பார்க்கிறேன். இத்தனை நேரம் அவன் மனதில் ஊர்ந்தது..... மரவட்டையா?

சிலிர்த்துக்கொண்டு, அந்த அட்டையைத் தூக்கி ஏறி கிறேன். வந்தது..... தான் மிகவும் மரியாதை வைத்திருக்கும் ரீச்சர். தன் நெஞ்சிலேயே ஒங்கி ஒங்கிக் குத்திக் கொண்டால் என்ன என்றதொரு ஆதங்கம். எழுத்தறி வித்த இறைவனையே.....!

நண்பர்களுக்கு ஒரு புத்தகம் கிடைக்கிறது, மூவரும் மாறி மாறி மிகவும் அனுபவித்துப் படிக்கின்றார்கள். இடையிடையேயுள்ள படங்களை ரஸிக்கின்றார்கள்.

அது அப்படியொன்றும் ஆராய்ச்சிப் புத்தகமல்ல. அவர்களும் கலை, இலக்கியம், விஞ்ஞானம் என்றெல்லாம் தரம் பிரித்துப் புத்தகங்களைத் தேடிப் படிப்பவர்களுமல்ல. தூர்ப் பலமுள்ள மனிதர்களின் உணர்ச்சிகளை நம்பியே வயிறு வளர்க்கப் புறப்பட்டுவிட்ட ஒருவன் எழுதிய புத்தகம்தான். அதற்குத் தோதாக நெந்துபோன புலன்களின் இரைக்காக என்று சில பத்திரிகைகளின் கட்டுரைகளும், செய்திகளும் அவர்களுக்குக் கிடைக்கின்றன.

‘அடடே! இப்படியும் உண்டுமா?’ என ஆச்சரியப் படுகிறார்கள். அப்படியானால் எவ்வளவு சொகரியம். வாழ்நாளில் முதல் தடவையாகப் பிரம்மாவிற்கு நன்றி செலுத்த வேண்டும் போலிருக்கிறது அவர்களுக்கு.

அப்படி என்னதான் இருக்கிறது புத்தகத்தில்? அதை, ‘செகல்’ கட்டுரைகளென்றால் அதன் ஆசிரியர் கோபித்துக் கொள்வார். அது ஒரு கலா ரசனை நூலாம்.

ஒரு பெண்ணின் வாயமைப்பிலிருந்தே அவளின் தன்மையை அறிவது எப்படி - இடை அமைப்பின் காரணம் - விரலமைப்புகளுக்கான குணங்கள் - ஒரு குறிப்பிட்ட கேச

அமைப்புடையவள் எப்படி நடந்து கொள்வாள் - ஒருத்தியின் குரலின் தாற்பரியம் என்ன - இப்படி எத்தனையோ; அத்தனையும் செக்ஸ். இடையிடையே அஜந்தா, எல்லோரா, மாமல்லை சித்திரங்களையும் பிரசரித்திருந்தார்கள்.

சர்மா இந்தப் புத்தகத்தைப் பார்த்தால் ‘இப்படி நம் கலைப் பொக்கிஷுங்களைத் துஷ்பிரயோகம் செய்பவர்களைத் தடுக்கவோ, தண்டிக்கவோ கலை, இலக்கியச் சங்கங்கள் நடவடிக்கை எடுத்தால் என்ன’ என்றுதான் கட்டாயம் கேட்பார்.

இப்போதெல்லாம் நடேசனும் நண்பர்களும் பெண் களைக் கண்டுவிட்டால் ஆராய்ச்சிக் கண்களோடுதான் பார்க்கிறார்கள்.

நடேசன் ஒருத்தியைக் காட்டிச் சொல்கிறான். “அவளின் கால் சுண்டு விரலைப் பார்த்தாயா - அடுத்த விரலைவிட எவ்வளவு உயர்ந்திருக்கிறது -”

“மோசமான நடத்தையுள்ளவளாயிருப்பாள்.”

“அப்படியானால் கதைத்துப் பார்ப்போமா?”

ஓ! நூல் நல்லமாதிரிப் பயன்படுகிறது!

காண்போரிடமெல்லாம் ஓரே நோக்குத்தான். கல்லூரி, தெரு, கடை, கோயில் எங்கும் ஓரே ஆராய்ச்சி மயம்.

நடேசன் மீண்டும் மீண்டும் அந்தப் புத்தகத்தைப் படிக்கிறான். கல்லூரிப் புத்தகங்களுக்கிடையில் வைத்துக் கொண்டு ஒற்றைகளைப் புரட்டுகிறான், அதே நேரத்தில் மாணவிகளையும் ஒவ்வொருவராக நோட்டம் விடுகிறான்.

வீட்டிற்கு வந்தபோது சாப்பாடு தயாராயிருக்கிறது. அம்மா சாதம் எடுத்து வருகிறார். அம்மாவைப் பார்க்கிறான். ஆமை கழுத்தை உள்ளே இழுத்துக் கொள்வதைப்போல அவனால் செய்ய முடியவில்லை. அவன், தரையில் வாழையிலைக் குருத்தைப் போட்டுக்கொண்டு இருக்கிறான். அம்மா குனிந்து பரிமாறுகிறார். அம்மாவின் கைகள், அம்மாவின் அசைவுகள்..... நடேசனின் கண்கள் மின்சாரம் பாய்ந்தவைபோல

வெட்டிவெட்டி இமுக்கின்றன. கண்களை முடிக்கொள்ளப் பார்க்கிறார்கள். அவனின் இமைகள் மிகவும் திராணியற்றவை.

“என்னப்பா, அள்ளிச் சாப்பிடு” -அம்மாதான். கரண் டியை எடுத்து நிறையக் குழம்பு விடுகிறார்கள். அம்மாவின் குரல்!..... ‘சேச்சே! அந்தப் புத்தகத்தை ஏன்தான் படித் தேன்...அம்மாவையே விஞ்ஞான கூடத்திலுள்ள ஒரு ஜந்துவைப் பார்ப்பதைப்போல பார்த்துக்கொண்டு..... ஐயோ!’.வாயிலிட்ட கவளம் நெஞ்சிலேயே நின்றுகொள்கிறது.

“தம்பி, உடம்புக்கு என்னப்பா...?”

“ஒன்றுமில்லை நீ உள்ளே போ’ம்மா.”

“யாரோடாவது சண்டை பிடித்தாயா? ” - கேட்டுக் கொண்டே வந்து சுகவீனமாயிருக்குமோ என்ற ஐமிச்சத் தில் நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்க்கிறார்கள். அருகிலேயே நிற் கிறார்கள். நடேசனின் தறிகெட்டோடும் பார்வை அம்மாவின் பாதத்தை நெருங்கிவிட்டன. ஹா! அவன் முன்னாலிருந்த சாத ஜாவாலையாக மாறி நரம்புகளிற் பாய்கிறது. வெறித்து நிலைகுத்திப்போய் பாதங்களையே பார்க்கிறார்கள். விரல்கள்... அதோ... அதோ...

சண்டுவிரல்...! அந்தச் சண்டுவிரல்...

அந்தச் சண்டுவிரல் உயர்ந்து, மற்ற விரலுக்கு மேலாகக் கிளம்பி... நடேசன் எழுந்துவிட்டான்.

சாக்கடைக் கால்வாய் வந்து கொட்டிக்கொண்டிருப்பதைப்போல தலைக்குள் இரைகிறது. இருப்புக்கொள்ளாமற்தவிக்கிறார்கள்.

ஐயோ! அம்மா! அம்மா! அம்மா!

வீட்டைவிட்டே ஓடிவிட்டாலென்ன...

எதுவுமே செய்யத் தோன்றவில்லையே.

எழுந்து வெளியே வருகிறார்கள். ‘கோபாலாவது, காந்த னுவது வந்தாலும்... சேச்சே! அவர்கள் வந்தாலும் இதையேதான் பேசுவார்கள்... வேண்டாம், வேண்டாம்.’

‘இப்படியே நடந்து பார்க்கலாம்’ — தெருவி விறங்கிப் போகிறுன். பக்கத்து லீட்டில் குரல் கேட்கிறது. அங்கே இராமலிங்க சர்மா நிற்கிறார். நடேசனின் கால்கள் அவரை நோக்கி நடக்கின்றன.

சர்மா அவனேடு சிரித்த முகத்தோடும், மலர்ந்த மனத் தோடும் பேசுகிறார். சர்மா சொல்வதையெல்லாம் அவன் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறுன். அவனும் இடையிடையே பேசிக் கொள்கிறுன். அவரின் பேச்சு அவனுக்குப் புத்துணர்ச்சி தருகிறது. அவனும் மிக அமைதியாகக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பதால் அவரும் புதிய புதிய கருத்துக்களைக் கூறுகின்றார்.

அடுத்த நாளும் சர்மாவிடமே வருகிறுன்.

நடேசனின் இதயம் எதற்கோ சஞ்சலப்படுவதை சர்மா புரிந்து கொள்கிறார். ‘‘தம்பி! தருமரின் தம்பியரே மனதாற் செய்த சிறு தவறுக்காக நரகத்தின் உ.பாதையை அனுபவிக்கவில்லையா என்ன...’’ என்கிறார் அவர்.

‘சர்மா ஜியா கூறியதைப் போலத் தியானம் அமைதியைத் தருமா?’ -நடேசனுக்குப் கோவிலுக்குப் போகவேண்டும் போலிருக்கிறது.

கோவிலுக்குப் போகிறுன்; கற்பூரத்தை ஏற்றுகிறுன். வணங்குகிறுன்.

கோவிலுக்குள் சிவன், பார்வதி என்ற வரிசையில் பல விக்கிரகங்கள்.

தெய்வீகச் சிலைகள்!

நடேசன் அவை ஓவ்வொன்றின் அருகிலும் சென்று கற்பூரம் ஏற்றித் தொழுகிறுன்.

அடுத்த சிற்பத்திடம் வருகிறுன். கற்பூரத்தை எடுத்து அதன் பாதங்களில் வைத்துக் கொழுத்துகிறுன். ஹ!... இதென்ன...? பிரமிப்பு!

முகில் வெடித்து மின்னல் ஓடி வருகின்றதா?

அந்த விக்கிரகத்தின் சுண்டுவிரல் உயர்ந்து, அதோ மெட்டி ழுண்ட அந்த விரல் மற்ற விரலைவிட மேலெழுந்து உயர்ந்து நிற்கிறது!

காதைப் பொத்தி அறை விழுந்த அதிர்ச்சியில் தலைக் குள்ளே பொறி பறந்து, உணர்வொன்றேடி சிறிது நேரத் தில் மெல்ல மெல்ல தெளிவேற்படுமே, அப்படி ஒரு மாற்றம்.

நடேசன் ஓடோடிப் போகிறுன். அம்மாவின் பாதங் களில் விழுகிறுன். அந்த விரல்களை வருடுகிறுன். பெருகி வரும் கண்ணீர் அந்த விரல்களைக் கழுவுகிறதா, இல்லை அவனது விழிகளையே—இதயத்தையே கழுவுகிறதா?

அவனது இமைகளுக்குள் பன்னாறு பெண்கள்.

அதோ ரீச்சர்.

அன்றெரு நாள் ரீச்சரைக் கண்டபோது ஏற்பட்டதே-தகாததைச் செய்த அருவருப்பான உணர்வு.

ரீச்சர்..... அவளும் பெண்தானே!

அம்மா..... நீயும் பெண்ணல்லவா!

“என்னப்பா இது.....?” அம்மா புரியாமற்றிகைக்கிறுள்.

“அம்மா, எங்கே அம்மா உன் விரலிலிருந்த மெட்டி?”

“என்றைக்கோ கழற்றி வைத்து விட்டேனே..... அதைப் படியப்பா உனக்குத் தெரியும்.....? ”

நண்பர்கள் - அகுசையான புத்தகங்கள் - எளிய பத்திரிகைகள் - அதனால் உருவாகும் சிறைகளின்ற உள்ளங்கள் - அவற்றிற்கு முன்னால் நீண்டிருக்கும் பாதை.....

நடேசன் கடைசித் துளிக் கண்ணீரைத் துடைக்கிறுன்.

புலன்களால் நுகர முடியாத ஒரு கபாடம் இதயத்துக்குள்ளே திறந்துகொள்ள,

அந்த மெட்டிகளைத் தேடி எடுத்து அம்மாவின் விரல்களில் அணிவிக்கிறுன்.

“அம்மாவின் பாதங்கள்தான் எவ்வளவு அழகாயிருக்கின்றன”.

ஒவ்வொரு சம்பவமும் ஒவ்வொரு பாடம். ஒவ்வொருவரும் பயனுறுவகையில் படிக்கவேண்டிய பாடம். 1977 ஆகஸ்ட் கலவரமும் அத்தகையதே.

இக் கலவரத்தைப் பின்னணியாக வைத்து எழுதப்பட்ட “தீ” வெறும் ‘கதை’ அல்ல.

இனக் கலவரம் கொலை வெறியாகக் கோரத் தான்டவம் ஆடிக் கொண்டிருக்க, “போர் என்றால் போர்—சமாதானம் என்றால் சமாதானம்” என்று (இது விளிமிபில் ‘விளையாடும்’ டல்லிலிமோ!) கண்மூடிப் பால் குடித்த பெரிய மனிதரையும், தன்னேடு நெருக்கமான தொடர்பு எதுவும் இல்லாத ஒரு தமிழனின் உயிரையும் உடமையையும் பாதுகாக்கும் முயற் சியல் காடையரிடம் அடிப்பட்டு இரத்தம் சிந்தும் தலையுடன் ‘தீ அணைக்கப்’ போராடும் சாதாரண மனிதனையும் சிங்கள இனத்தைச் சேர்ந்த பாத்திரங்களாகச் சந்திக்கிறோம்.

கதையின் நாயகன் தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்காக ‘பெரும் பணிகள்’ செய்தவர். ஆனால், சந்தியில் அடிக்கடி காணும் ஒரு சாதாரண சிங்கள மனிதனுடன் அவர் ஒரு நாளும் பேசியது கிடையாது. அவரின் உறவுகள், தொடர்புகள் எல்லாம் உயர் மட்டத்தில். அவருடன் சேர்ந்து ஒருமைப்பாடு பேசியவர்களும் அவரின் நெருங்கிய நண்பர்களுமான பிரமுகர்கள் உதவிக்கு வரவில்லை. சாதாரண மனிதன் ஒருவன், தன்னைத் தினமும் உதாசினம் செய்யும் ஒருவருக்காக இரத்தம் சிந்துகிறன்.

‘அவர்கள் சிங்களவரும் நாங்கள் தமிழருமாக இருப்பதுதான்’ கலவரத்துக்குக் காரணம் என்பவர்களுக்கு இக் கதை பதிலளிக்கிறது.

‘பெரிய மனிதரும்,’ ‘சாதாரண மனித’னும் இருவேறு வர்க்க நலன் களின் பிரதிநிதிகள் எனப் பார்க்கும்போது பதில் புரிகின்றது— பாதை தெரிகின்றது.

சிவா. சுப்பிரமணியம்

1977 ஆகஸ்ட் 23.

எதை எப்படிச் சிந்திப்ப
தெனத் தெரியாமல் தடுமாறிப்
போயிருந்தார் நாகேந்திரன்.
கண்கள் ஏரிந்தன இரவெல்
லாம் நித்திரையில்லாததால்,
நெஞ்சம் பதைத்தது நாடெல்
லாம் நடப்படையறிந்ததால்.

நெற்றுக் காலையில்.....

நாகேந்திரன் தனது அலுவலகத்துக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தார். தெருக்களெங்குமே அல்லோலகல்லோலம். வழியிலிருந்த அரச அலுவலகங்களிலிருந்து தமிழ் ஊழியர்கள் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தார்கள். சிலரின் சேர்ட்டுகள் கிழிக்கப்பட்டிருந்தன. பலர் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள். சில இடங்களில் இராணுவ ஜீப்களில் தமிழர்கள் அப்புறப்படுத்தப் பட்டார்கள்.

நாகேந்திரன் தனது காரை
விட்டிறங்கியபோது ‘உய் உய்’
எனச் சீழ்க்கையொலிகஞ்சன்
காடைத்தனமான கூச்சல். அவர்
தனது அறையை நோக்கிப்
போய்க் கொண்டிருந்தார்.

മാസ്റ്റിനൈക്ക്

ஜெனவரி 1978

பியோன்களும், சிற்றாழியர்களும் கூட்டங் கூட்டமாக நின் றனர். கேவியும் கிண்டலுமான வார்த்தைகள் எறியப்பட்டன.

“பற தெமலா தொட்ட பழயங்” -சிலரின் சொற்கள் “வீரத்தனமாக” அவரின் முதுகைத் தாக்கின. தனது கையிலிருந்த ‘,டொக்கியுமண்ட் பேக்’ ஜ அவரின் கரம் நெரித்தது.

ஒரு மேலதிகாரி என்ற விதத்தில் தன்னைத் திட்டுவதையிட்டு அவர் பொருட்படுத்தப்போவதில்லை. ஆனால். “பற தெமலா” என்ற மிக இழிந்த அவர்களின் “தேச பக்த” -அப்படித்தான் நினைக்கிறார்கள் - வார்த்தைகளைக் கேட்கும் போது அவரின் ரத்தம் கொதித்தது.

அவரின் நிர்வாகத் திறமைக்காகப் பல விழாக்களிலும், கூட்டங்களிலும் கிடைத்த பாராட்டுக்கள் அப்போது அசரீரியாக ஓலித்தன.

தனது ஓஃபீஸ் அறைக்கு முன்னால் வழமையாக இருக்கும் பியோனைக் காணவில்லை. கதிரையில் அமர்ந்தார். கருவேலே முட்களும் அப்படிக் குத்தாது.

“பாபேரியன்ஸ்” -உதைத்தபோது மெத்தையிட்ட சழல்கதிரை சுவரில் மோதிக் கவிழ்ந்தது. தனது “ரை”யை வெடுக்கெனப் பிய்த்துக் கழற்றியபோது தன் பதவி நினைவிற்கு வந்தது.

“டாமிட்” -ரையை உருவி எறிய, அது குப்புறச் சுருண்டது.

வெளியேறிய நாகேந்திரன் தன் காரை வெளியே எடுத்தார். அதன் பின் கண்ணேடியைக் கல் ஒன்று தாக்கிற்று. விசர் நாயோன்றின் கழுத்தை நெரிப்பதைப் போல அவரின் சப்பாத்துக் கால் ‘‘எக்ஸிலேட்டரை’’ நெரித்தது.

கொழும்புத் தெருக்களில் இப்படியொரு பதட்டத்தை அவர் 58 ஒகஸ்டிலும் கண்டதில்லை.

ஒரு வேட்டிக்காரர் புரட்டிப் புரட்டி உதைக்கப்பட்டார்.

இன்னெருவரைத் துரத்திக் கொண்டு ஒரு சூட்டம் ஓடிற்று.

அவசர அவசரமாகத் தமிழர்கள் கடைகளைப் பூட்டினார்கள்.

“அம்மா...”என்றேரு அலறல் கூஷிணித்தது. நாகேந்திரன் வேகத்தைக் குறைத்து திரும்பிப்பார்த்தபோது கத்தியால் குத்தப்பட்டு வீழ்ந்த ஒரு தயிழ் இளைஞன் சில காடையர்கள் தாக்கினார்கள்.

ஒரு கடைக்கு பெட்ரோல் குண்டு வீசப்பட்டு அது தீக்கொண்டது.

கார், பார்லிமெண்ட் வீதியில் திரும்பி காலி வீதியை நோக்கி விரையும்போது வாகன நெரிசல். நாகேந்திரன் தன் காரையும் சிறிது நிறுத்தினார். இது புறம் நாடானுமன்றக் கட்டிடம். அதோ சேர். பொன். அருணசலத்தின் சிலை. தேசியத் தலைவர். என்றே யாரோ சூட்டிய மாலை அவர் கழுத்தில் கருகிக் கிடந்தது. இத் தேசத்தில் முதன் முதலாக தொழிற் சங்கத்தைக் கட்டியெழுப்பிய தலைவர், ஒரு மூலையில். சிலையாய்! இப்போது நகேந்திரனின் பார நெஞ்சின் சுவாசம் வெளியேயும் கேட்டது.

கார் நகர்ந்தது. எதிரே கடல். ஓடி வரும் கடலலைகள். இந்து மகா சமுத்திரம். அது கை நீட்டி அழைக்கிறதா.....?

“நொன்சன்ஸ்” நாகேந்திரன் வாய்விட்டுச் சொல்லிக் கொண்டார். காலி வீதியில் திரும்பிய கார் தெகிவளையை நோக்கி ஓடிற்று.

கூரை முகட்டிலிருந்த புருக்கள் படபடத்துப் பறந் தன தாக்கப்பட்ட அப்பாவிகளைப்போல.

மேசை மீதிருந்த கடிதத்தைக் காற்றுத் துரத்த அது நாகேந்திரனின் நெஞ்சைத் தழுவிற்று.

மனைவியின் கடிதம்.

‘பள்ளிக்கூட விடுமுறைக்காக திலகத்தையும் பிள்ளைகளையும் ஊருக்கனுப்பியது நல்லதுக்குத்தான்’.

தீயணைக்கும் வண்டி கூவிக்கொண்டோடிற்று.

நாகேந்திரன் கதிரையில் விழுந்தார். யோசிக்க முயன் ரூர்.

மேசைமீது அடுக்கப்பட்டிருந்த பைல்கள் கண்களை உறுத்தின; இதயத்தையும்தான்.

தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்காக அவர் செய்த பணிகள், வேலைகள் - இன் ஒற்றுமைக்கான அவரின் முயற்சிகள் - இன் னும் பலரின் கடிதங்கள், அறிக்கைகள்.....

எல்லாமே ஏருமை மாட்டில் கொட்டிய மழைதானு?

எங்கோ இருந்து ஓடிவந்த பல்லியோன்று பைலுக்கு மேலிருந்த சிறு பூச்சியைக் கெளவி மாறி மாறி இரண்டு தடவைகள் அடித்தது.

தூரத்தில் வெடிச் சத்தமொன்று கேட்டது.

வானேலி, செய்தியில் ‘‘போராட்டமென்றால் போராட்டம், சமாதானமென்றால் சமாதானம்.....’’ என்று ஏதோ சொல்லிற்று.

‘‘பள்ளி ஸ்டூபிட்னஸ்’’

அந்த அலுமாரியையே எரித்துச் சாம்பலாக்கவேண்டும் போலிருந்தது.

இரு சூட்கேஸ்களில் மிக மிக அத்தியாவசியமான வற்றை மட்டும் அடைத்தாயிற்று.

‘எயர் சிலோனி’ லிருந்து எப்போது டெவிபோன் அழைப்பு வருமோ? சீற் இல்லாமலும் போய்விடுமோ?’

தன்னினொத்த மேலதிகாரிகளான நண்பர்கள், தனக் குத் தெரிந்த பெரிய மனிதர்களை மனம் நினைத்துப் பார்த்தது. இப்போது எங்கே அவர்கள்?

‘என்னவானாலும் இனி இங்கிருக்க முடியாது’.

ஷெல்பிலிருந்த நூல்கள் அவரை வெறித்து நோக்கின.

சில சிங்களப் புத்தகங்கள் அவரைப் பார்த்துச் சிரித்தன.

அவர் மொழிபெயர்த்திருந்த பத்திரிகை, சஞ்சிகைக் கட்டிங்குகள் சந்தேகத்தோடு பார்த்தன.

பத்திரிகைச் செய்தி சொல்லிற்று அகதிகளைப்பற்றி.

சொந்த நாட்டிலேயே அகதியா.....?

“சே, எல்லாமே வீண், வீண்”

“மிலேச்சத்தனம்”

அவரின் உதடுகள் ஒரு சிகரட்டைக் கேட்டன. ஓன்றை எடுத்து உதடுகளில் பொருத்தி தீக்குச்சியைத் தட்டினார்.

‘இந்தப் பைல்களும், மொழி பெயர்ப்புகளும், அறிக்கைகளும் எதற்கு? எரித்துவிட்டால் என்ன.....?ஆமாம்’

நெஞ்ச குமைந்தது.

பைல்களை ஆக்ரோஷத்தோடு இழுத்து தரையில் வீசி ஏறிந்தார்.

இன்னெரு தீக்குச்சி சீறிற்று.

“டொக்க.....டொக்க.....டொக்க.....”

கதவு தட்டப்பட்டது.

‘யார்? யாராயிருக்கும்... இந்த நேரத்தில்...?’

“டொக் டொக்க.....டொக் டொக்க.....டொக்டொக்க.....”

நாகேந்திரனுக்கு வியர்வை அரும்பிற்று.

“மாத்தயா.....” -யாரோ ஒருவனின் குரல்.

‘யார் அவன்?’

“இப்போ என்ன செய்வது? என்ன செய்யலாம்?”

“தொற அறின்ன...” குரல்.

ஆறிலும், நாறிலும் ‘அது’ தானே!

அவர் துணிந்து விட்டார்.

கதவைத் திறந்தபோது.....

அவன் சிரித்துக்கொண்டே உள்ளே வந்தான்.

சந்தியில் அவனை அடிக்கடி கண்டிருக்கிறார்; ஒரு நாளும் பேசியதில்லை.

வந்தவன் கேட்டான் சிங்களத்தில்:

“உங்களுக்கேதும் கரச்சல் இல்லையே. பயப்படாதீர்கள் ஜயா, நானிருக்கிறேன். நீங்கள் எங்கும் போய்விடாதீர்கள். இத்தக் காடைப் பயல்களைத் தொலைக்க வேண்டும். எங்கே நோனு, பிள்ளைகவெல்லாம்.....? ”

நாகேந்திரனுக்குப் புல்லரித்தது.

‘நான் என்ன மனிதன், எவ்வளவு பிடித்துத்தான் என்ன, கொஞ்ச நேரத்தில் என்ன செய்ய நினைத்தேன், பெரிய தவறு செய்யவிருந்தேனே....’

அவர் ஒரு சிகரட்டை எடுத்து அவனுக்கு நீட்டினார் அவரே அதைப் பற்றவைத்தும் விட்டார்.

ஓ...மனிதன்...மனிதன்...!

அவர் மனதில் ஒரு அமைதி ஏற்பட்டது.

கீழே வீசியபைல்களை எடுத்து ஒழுங்காக அடுக்கி வைத்தார்.

டெலிபோன் அவரை அழைத்தது—

“ஹலோ, நாகேந்திரன் ஹியர், ஓ எயர் சிலோன்? ஹலோ கென்ஸல் த ரிக்கற், இயஸ் இயஸ்”

அவன் போவதற்குத் திரும்பினான்.

அப்போது.....

திடுதிப்பென ஒரு சூட்டம் உள்ளே நுழைந்தது.

அவன் அந்தக் சூட்டத்தைப் பார்த்து,

“வெளியே போங்கோடா” என்றவாறு ஒருவனைப் பிடித்துத் தள்ளினான்.

“நாங்கள் தமிழ் ரத்தத்தில் குளிக்கப் போகிறோம், நீ நியாயம் பேசுகிறோயா.....” சூட்டம் கர்ச்சித்தது.

அவன் எதிர்த்து நின்றான்.

ஒருபொல்லடி; அவன் தலையில் இரத்த ஊற்று.

கண்ணேடிகள் நொருக்கப்பட்டன, தளபாடங்கள் உடைக்கப்பட்டன. குறை! குறை!

ஒரு காடையன் அவரின் அந்தப் பைல்களை இழுத்தெறிந் தான். ஒருவன் பெற்றேல் ஊற்றினான். ஒருவன் தீக்குச் சியைத் தட்டினான்.

தீ மிலேச்சன்!

அவன் தலையில் இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட தீயை அணைக்கப் போராடினான்.

நாகேந்திரன் எங்கே?

இன்றைய நகர நாகரீகத்தில் நாளாந்தம் நாம் காண்கின்ற பாத்தி ரங்கள் இரண்டை நம் கண் முன்னே கொண்டுவந்து நிறுத்தி, அந்தப் பாத்திரங்கள் வாயிலாகக் கூறப்படுவதே இக் கதை. ஒருவரோடொரு வர் தொடர்பற்ற நங்கையர் இருவரும் வெளிப் பார்வைக்குக் 'கல்யாணிகளாக' வாழவே ஆசைப்படுகின்றனர். மாறுபட்ட குணநலன் கொண்ட இரண்டு கல்பாணிகளையும் மாறி மாறிக் காட்டும் திரைப்பட ரீதியான புதிய உத்தி இக் கதைக்குச் சிறப்பளிக்கிறது.

கதையின் ஆரம்பமே ஏதோ ஒரு புதுக் கவிதையை வாசிக்கிறோமா என்ற பிரமையை ஏற்படுத்துகிறது. குடும்பப் பெண்ணைக் கூருத்தி, உடல் விற்று உயிர்வாழும் இன்னெருத்தி. பிரச்னை மயமான வாழ்க்கைச் சூழலி விருந்து விடுபடத் துடிக்கும் மன அவசங்கள் ஏக்கப் பெருமுச்சுகளாக வெளியேறி வாசகர்களின் இதயங்களைச் சுடுகின்றன.

கதாசிரியரின் தலையீடு இன்றி, முழுக் கதையிலும் கல்யாணிகளின் எண்ணாச் சலவங்களே விரவி வருவதனால் பாத்திரங்கள் நினைவிலே பதிகின்றன. கதையின் ஆரம்பத்தில் வெவ்வேறு தாங்களில் நின்று பேசும் கல்யாணிகள் இறுதிப் பகுதியில் இளாஞ்களால் 'அழைப்பு' விடப்படும்போது இனம்கண்டு கொள்ளச் சிறிது சிரமமாயுள்ளது. பரிசோதனைக் கதையொன்றில் இதனை ஒரு பெருங் குறையாகக் காட்ட முடியாதுள்ளது.

குடும்பப் பெண்ணைக் கிருந்தும்கூட மனச் சபலம் அந்த 'டைப்பிஸ்டை' யும் உலுப்பத் தவறவில்லை. போலியான கற்பு தர்மத்தைச் சூட்டி அல்லது செயற்கையான திபாக முத்திரை குத்தி பெண் பாத்திரங்களை அழுக பார்க்கின்ற 'ரோமாண்டிஸம்' இங்கு தகர்க்கப்படுகிறது. மற்றக் கல்யாணி உடலைத்தான் விற்றுவும், உள்ளத்தின் மூலியிலே புனிதத் தீயில் ஒரு காதல் புகைய... ‘அவனே’ச் சந்தோசப்படுத்த முடிபாமற் படும் அவஸ்தை... - இன்றைய ஏற்றத் தாழ்வான சமுதாயத்தின் அவலத்தைக் காட்ட இரண்டு கல்யாணிகளும் நல்ல குறியீடுகள்.

‘எதையும் படித்துவிட்டு இது சிறுகதை உத்தியல்ல என்று புறக்கணிக்காது, குறித்த உத்தியில் கதாசிரியர் எவ்வளவு வெற்றி பெற்றுள்ளார் என்பதை அவதானிப்பதே திறனுப்பாளர் கடன்’ - இக் கூற்று இக் கதைக்கும் பொருந்தும்.

“கவித்துவ மின்னல் கொண்ட எளிமையான நடை, மறக்க முடியாத பாத்திரப் படைப்பு, யதார்த்தப் பண்பு என்பவற்றை நோக்கும்போது இக் கதை பரிசோதனை தோல்வியுறவில்லை என்று துணிந்து கூறலாம்.

எம். எச். எம். ஷம்ஸ்

கல்யாணிகள்

விசம்பாளின் நீல வதனத்து
செக்கர் கன்னங்களைத் தன் விரல்
களால் படிக்கின
முக்குத்தி யுவன்தான் என்ன
மாய்ச் சிந்துகிறுன் மோகனச்
சிரிப்பை!

150 மினப்

மாலையும் இரவும் பிணையப்
போகும் இவ் வேளையில் காலிமுக
யிரி நூலைச் சூட்டலுக்கெதிராயுள்ள இந் த
பஸ் தரிப்பிடத்திலிருந்து தெரி
யும் அக் காட்சிதான் எவ்வளவு
கல்யாணகரமாயிருக்கிறது!

எனக்கும்தான் பெயர் வைத்
திருக்கிறார்கள் கல்யாணி என்று
விடுவது ஹ...ம...ம.....!

வழக்கம்போல வந்து இதோ
கால்கடுக்க நிற்கிறேன். இன்
றைய இரவை எங்கே சமீக்க
நேருமோ? இன்னமும் தெரிய
வில்லை. எவனுவது வருவான்
எவனும் சந்திக்காவிட்டால்.....
இன்றிரவு பட்டினிதானே? இரவு
மட்டுமா, காலையில்.....? அது
ஒரு கொடுமை! டம்பப் பையில்
ஒன் றறை ற ரூபாய்தான் இருக்
கிறது. ஆனால் என் அலங்கா
ரமோ இதையெல்லாம் சொல்வ
தில்லை.

மல்லிகை

என் அலங்காரத்தைக் கண்டு எத்தனையோ பேர் திரும்பித் திரும்பி பார்க்கிறார்கள். நான் விரும்புவதும் அதைத்தான். அழகான பூக்களிட்ட கிரேப் துணியிலான ‘ப்ரொக்’, செக்லி பாகத்தானிருக்கிறது. வெளிர் பச்சை ‘டயல்’ கொண்ட ‘கருடா’ – அதை எப்போதும் நான் வலது மணிக்கட்டில்தான் கூட்டுவேன். கழுத்தில் மெல்லிய தங்கச் சங்கிலி, இரண்டு பவுண். எவ்வளவு நீண்டகால உழைப்பில் நான் ஆசையோடு வாங்கியவை! ம...! என் உழைப்பு – எத்தனை பேர் தந்த பணம்! சே!

அதோ அந்த டைப்பிஸ்ட் வருகிறார்கள். அமைதியான அழகு. அவளின் வாழ்வுதான் எவ்வளவு நிமிமதியானது. அழகமான சேலைகளை, ப்ரொக்குகளை அவள் அணியும்போது அதுவே ஒரு நிர்மல வசீகரம். அவனுக்கென்ன, மாதம் முடிய சம்பளம். போனஸ். கவலையற்ற சீவியம்.

அப்படியொரு வாழ்க்கை எனக்கும் வாய்த்தால் எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருப்பேன். அவளைப் போல் நல்லதோர் குடும்பப் பெண்ணைக் காமும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்திருந்தால்.....! திருமணம் செய்து, குழந்தைகளுடன்..... கணவரின் வரவை எதிர்நோக்கி..... அதுவே ஒரு மனோகரமான வாழ்க்கைதான்! எனக்காக என் கணவர் எதிர்பார்த்திருப்பார்; என் சுக துக்கங்களில் அவர் பங்குகொள்வார்; அவருடன் சினிமாவிற்குப் போக்காம், பீச்சிற்குப் போகலாம்.....! அப்படியொரு வாழ்க்கை எனக்கு அவமாகவே போய்விட்டதே.

அவள், அந்த ணடபிஸ்ட் என்னை ஏன் இப்படிக் கூர்ந்து, பார்த்துக் கொண்டு வருகிறார்கள்.....

००

ஹா! அற்புதமான மாலை, மயக்கும் யெளாவன நேரம். எவ்வளவு கல்யாணகரமான காட்சி, இதை யெல்லாம் அனுபவிக்க முடியாமலாகிவிட்டதே.

எனக்கும்தான் பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள் கல்யாணி என்று. ஹ...ம...ம.....!

விரல்களெல்லாம் என்னமாய் வலிக்கின்றன. முதுகு ஒரு பக்கம் நோகிறது. தினமும் ‘டைப்’ அடித்தடித்து வேண்டாமென்றுகி விட்டது. இப்படியும் ஒரு செக்குமாட்டு வாழ்க்கையா?

இனி வீட்டிற்கு ஓடோடிப் போகவேண்டும். இரண்டு வயது மகள் போனதும் போகாததுமாகத் தோளில் வந்து ஏறிக்கொள்வாள். நல்ல காலம் குழந்தையைக் கவனித்துக்கொள்ள ஒரு கிழவிகிடைத்தாள். கிழவி குழந்தையைப் பார்க்கிறாளோ இல்லையோ சம்பளம் மட்டும் ஒழுங்காகக் கொடுத்துவிட வேண்டும். என் கணவர் - அது ஒரு பிரகிருதி. எத்தனை மணிக்கு வருமோ தெரியாது. அந்த மனுஷனுக்கு ஒரு ஸ்கூட்டர் இருக்கும் வரை நேர காலத்திற்கு வந்து சேராது, பொறுப்பில்லாத மனுஷன். வேலை செய்கிறேனென்று வெறும் பெயர் தான். நான் எத்தனையெத்தனைப் பிரச்னைகளைச் சமாளிக்க வேண்டியிருக்கிறது. தலைக்குமேல் கடன். நிம்மதியே இல்லை. ஒரு நாளாவது ஆறுதலாக சினிமா, பீச, கோவில் என்று போக முடிகிறதா? வாழ்க்கையா இது?

இதோ இவள் - எவ்வளவு சந்தோஷமாக வாழ்கிறாள். நாளுக்கொரு உடுப்பு. வேலைக்கொரு அலங்காரம். அவள் விரும்புகின்ற இடங்களுக்குப் போகலாம். நினைத்த இன்பங்களையெல்லாம் அடையலாம். பெரிய பெரிய ஹோட்டல்களில் கிளப்களில் விஸ்கி அருந்தலாம், நடனமாடலாம். இத்தனைக்கும் அந்தச் செலவுகளை யாரோ அவளுக்

காகச் செய்வார்கள்; சுளையாகப் பணமும் தருவார்கள். எவ்வளவு சுதந்திரமான வாழ்க்கை!

எனக்கும் இப்படி அமைந்ததே ஒரு வாழ்க்கை. பொதி சுமக்கும் கழுதைபோல இதற்குள்ளேயே சுற்றிச் சுற்றி.....! என்ன குடும்பம், என்ன இல்லறம் வேண்டிக் கிடக்கிறது - எல்லாம் சுத்த ஹம்பக்!

இப்போ அவளுக்கென்ன குறைந்துவிட்டது? அவளைப்போல செயேச்சையாக வாழ்வதுதான் உண்மையான வாழ்க்கை.....

००

ம..... அந்த டைப்பிள்டின் முகத்தில்தான் எத் தனை நிம்மதி! பஸ் எப்போ வருமென பரபரக்கிறஞ். வீட்டிற்குப் போய்விட அத்தனை அக்கறை. ஒரு குடும்பப் பெண்ணை இருப்பதில்தான் எவ்வளவு சுகம். வாழ்க்கை என்பது அதுதான். இப்படியொரு நடைப்பின வாழ்வு எனக்கும் வாய்த்ததே. இது பினா வாழ்க்கையில்லாமல் வேறேன்ன? வாழ வேண்டுமே என்பதற்காகத்தானே இந்தப் பல்லிளிப்பு எல்லாம். நெஞ்சில் ஆயிரம் வேதனைகளிருந்தாலும் முகத்தில் மட்டும் சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. பணம் தருபவனின் மனம் நோக்க கூடாதே. அதற்காகத்தானே கூலி! என்றாலும் எத்தனையோ பேர் பணம் தராமலே ஏமாற்றி விடுகிறஞ்கள். கொடுக்கக் கூடாததைக் கொடுத் தால்தானே பணம் தருவான் என்று போகிறவளை வஞ்சிக்கிறனே, அவன் சொறி நாயிலும் கேவலமானவன். உலகில் இப்படியொரு மோசடி இருக்க முடியாது.

நான் கெட்ட கேட்டிற்கு ‘என்னை வஞ்சித்து விட்டான்’ என்று பொலீசிலா புகார் பண்ண முடி

யும? ஆனாலும் இதில்கூட ‘மௌன்சி’யைக் கடைப் பிடிக்கிறவன்களும் இல்லாமலில்லை. என்றாலும் நோய், நோடி என்று வந்துவிட்டால்..... அதை நினைத்தாலே குலை நடுங்குகிறது. இவ் விஷயத்தில் கவனமாயிருப்பதுதான் கஷ்டமான சங்கதி. எந்த நேரத்தில் எது நடக்குமோ? எந்தப் பாம்பில் எந்த விஷயம் இருக்குமோ? அதனால்தான் கூடியவரை ‘உருப்படியான’வன்களோடு போக முயற்சிக்கிறேன். அப்படியும் நோய்க்குப் பயந்து எவ்வளவு செலவு செய்ய வேண்டி இருக்கிறது! வயிற்றைக் கழுவுவதை விட இதற்காகவே பெரும் பகுதியும் கரைந்து விடுவதுதான் என் தூர்ப்பாக்கியம். சே! இந்தக் கழி சடை வாழ்க்கைக்கு என்றுதான் விடிவோ?

அதோ, அவர்! சிரித்தவாறே வருகிறார்

○○

ச்சா! அவள் சிரிக்கும்போதுதான் எவ்வளவு அழகு! கவலையே இல்லாத சிரிப்பு. வாழ்க்கையே என் காலடியில் என்பதான் சிரிப்பு!

நானும் அப்படி வாழ்ந்தால்.....

முற்று முழுதாக அவளைப் போலவே ஆகா விட்டாலும் ஒன்றிரண்டு.....

ஓரு மாற்றத்திற்காகவாவது.....

ஆம்! எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருக்கும்! நாட்கள் புதிது புதிதாக மொட்டவிழுமே.

ஓ! யார் அது.....? உதகுகள் மெல்லமாய்ச் சிரிக்கத் துடிக்கின்றனவல்லவா.....?

○○

காணும்போதலாம் இப்படியொரு சிரிப்பு அவருக்கு. காதல் சிரிப்பு! எனக்கு அப்படி சிரிக்க முடியவில்லையே. அது அற்புதமானதோர் சிரிப்புத் தான்!

அவர் என்னிடம் எதிர்பார்ப்பது மல்வி கைப்பூப் புன்னக்கையை; மாச படியா மனத்தை. அவர் என்காதலை யாசிப்பதை உணர்கிறேன். அதனால்தான் அவர் சிரிக்கும்போது என்டலே நடுங்குகிறது; இதயம் பதைக்கிறது; பயம் கெளவிக் கொள்கிறது. இவரை என்னால் ஏமாற்ற முடியாது! ஏனெனில் நான் அவரை நேசிக்கிறேன்...

○○

அவன் அழகாகத்தான் இருக்கிறேன். நல்ல சிவப்பு; கவர்ச்சியான உருவம்.

‘ஓரு ஹோட்டலுக்குப் போய் தனியான அறையில் சொக்கலற், ஐஸ் கிறீம், புருட் சலட், என்று சுவைத்தவாறு சுவரில் தொங்கும் வகைவகையான வசீகரக் காட்சிகளை ரஸித்தபடி இதமானதோர் அணைப்பில் காதல் மொழிகளில் மெல்ல மெல்ல சிறு விரித்து, காற்றில் மிதந்து, இமைகளை மூடி, அப்பப்பா.....

○○

‘இன்னமும் பஸ் வரவில்லை போலிருக்கிறது?’ மிகுந்த வாஞ்சையோடு கேள்வி பிறக்கிறது.

நான் பதில் சொல்லவில்லை. அவர் எதையும் எதிர்பார்த்து ஏமாறக் கூடாதே என்று முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு நகர்ந்து விலகி நிற்கிறேன். அதற்காக என் இதயமே பேயாய் அலருகிறது....

ஜயோ! நான் விரும்பும் வாழ்க்கை - அதை அடைய முடியவில்லையே. இந்த உடல் மட்டுமல்ல மனம் கூட அவருக்கு அர்பணிக்கக் கூடியதல்ல.

என் செய்கையைக் கண்டு களங்கமற்ற அவரின் முகம் தான் என்னமாய்ச் சண்டிவிட்டது.

அதோ அவர் போகிறார்.

எத்தனையோ பேரை சந்தோஷப்படுத்திய என்னுல் நான் விரும்பும் ஒருவரைச் சந்தோஷப்படுத்த முடியவில்லையே; நான் பாவி... பாவி..... பாவி!

மனம்விட்டு அழக்கூடக் கொடுத்து வைக்காத ஜென்மம்! நான் அழக்கூடாது. ஆமாம் நான் அழுதால் என் வயிறு இரண்டு நாட்களுக்கு அழுவேண்டி விருக்கும். என்ன குருரம் இது.....

○○

அவன் என்னை நோக்கி மெதுவாக வருகிறான்.
ஸ்டைலான நடை.

○○

இவன் யார்.....? திடகாத்திரமான சரீரம்; செல்வாக்கான ஆடைகள், என்னிடம் தான் வருகிறுன்.

○○

“ஹலோ! உங்களை எங்கோ பார்த்த மாதிரி இருக்கிறது..... நினைவுக்கு வருகுதில்லை.....” கிளேகம் பிடிக்க விழையும் பாஸை.

“நான் அதோ அந்த ஃபெர்மில்தான் டைப்பிஷ்டாக இருக்கிறேன்”.

○○

‘ஹலோ..... கன நேரமாக நிற்கிறீர்களா? எங்கே போக வேண்டும்? நான் மவுன்றலவினியா வுக்குப் போக வேண்டியிருக்கு பஸ்ஸைக் காணேம்’

○○

‘இந்த பஸ்ஸே இப்படித்தான். எவ்வளவு நேரம் காத்துநிற்க வேண்டியிருக்கு. டாக் லி யில் போவோமா?’ நாசுக்கான-நாகரீகமான அழைப்பு.

இதயத்தின் படபடப்பு.

கண்களின் தடுமாற்றம்.....

○○

‘நீங்களும் மவுன்டிற்குத்தானே..... இஃப் ஐ டோன்ட் மைன்ட், கென் ஜோய்ன் மீ’ பாலை எவ்வளவு கொரவமாயிருக்கிறது.

“தா என்று மறுத்துவிட்டால் என்ன?”.....

○○

கம் வில் கோ இன் ஏ டெக்ஸி..... அப்படியே கிறீம் ஹவுஸிற்கும் போய் ‘கஷ்டர்டும்’ குழுகுழு ஜெல்லி கிறீமும் பருகிவிட்டு... செல்வீ... பள்ளிஸ்து....’

○○

மனதை அழுக்கிவிட்டு வயிறு புருபுருக்கிறது.

அவன் தெருவிலிறங்கி கையை நீட்டுகிறான்.....

○○

அவன் மிக மிக அருகில் நெருங்கி.....

மனம்... மனம்... மனம்.

அது தட்டுத் தடுமாறி—

“நோ”

வீடு, குழந்தை, கணவன்... ‘என்னல் முடியாது முடியாது.....’

○○

கிறீச்சிட்டபடி டாக்ஸி ‘பேவ்மன்ட்’யில் உரசிக்க கொண்டு நிற்கிறது.....

○○

‘சர்’ என விரைந்து வந்த பஸ், மோதி நசக்கி விடுவதைப்போல தரிப்பிடத்திற்குச் சிறிது தூரத்திலேயே நிற்கிறது.

○○

மிக ஓயிலாக பின் சீற்றில் அமர்ந்த கல்யாணியின் அடிவயிற்றில் ஒரு ஆறுதல் பெருமுச்சாய் வெளியேறி டாக்ஸியின் இரைச்சலில் கரைகிறது.

○○

ஓடோடிச் சென்று ஏறிக்கொண்ட கல்யாணியின் மனதில் ஒரு அமைதி மேல் முச்சு, கீழ் முச்சாய் வெளியேறி பஸ்லின் இரைச்சலில் கரைகிறது.

எழுத்தாளர்களென்றால் அவர்கள் சிறுகதை ஆசிரியர்களாகவோ அல்லது நாவலாசிரியர்களாகவோ அல்லது கவிஞர்களாகவோ அல்லது நாடகாசிரியர்களாகவோ அல்லது கட்டுரையாளர்களாகவோ அல்லது விமர்சகர்களாகவோ ஏதோ ஒரு தறையில்தான் இருப்பார்கள். பெரும்பாலும் அவர்கள் தமிழால் இயன்ற, தாம் ஈடுபாடு கொண்ட துரையில்தான் தமது படைப்புகளை இலக்கிய உலகிற்குத் தருவார்கள். ஆனால் மேலே குறிப்பிடப் பட்ட சகல இலக்கிபத் துறைகளிலும் தமது எழுத்தாற்றலைப் பதித்து மிலிர்பவர்கள் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் அழுர்வமாக ஒரு சிலர்தான் காணப் படுவார். அந்த ஒரு சிலரில் குறிப்பிடத்தக்க படைப்பாளியாக மு. கனகராசன் திகழ்வது ஈழத்து இலக்கி வளர்ச்சிக்குக் கிடைத்த பேறு என்றும் கூறலாம்.

‘நாய்’ என்றால் அதற்கு அர்த்தங்கள் பல. சமய சந்தர்ப்பங்களுக்கேற்ப நாய் என்ற சொல் பிரயோகிக்கப்படுவதுண்டு. இங்கே மு. க. வின் “நாய்கள்” என்ற சிறுகதை பல அர்த்தங்களைப் பல கோணங்களில் சித்தரிக்கின்றது.

எழுத்தாளர்கள் எல்லோரும் வாசகர்கள்தான். ஆனால் வாசகர்களைல் லோரும் எழுத்தாளர்கள்வர். அதனால்தான் எழுத்தாளனின் சமுதாயக் கடமை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. அந்தக் கடமையை மு. க. இந்த “நாய்கள்” கதையின் மூலம் செவ்வனே செய்துள்ளார்.

அந்தக் கிழவிபையும், நாயையும், அவர்களிருவரும் நடமாடித் திரியும் பகுதியையும் திரைப்படம் போன்று நம் கண்முன்னே கொண்டுவந்து நிறுத்துகிறார் மு. க. கதையோட்டம் கைதேர்ந்த கவிஞரின் கவித்துவத் தைப் பறைசாற்றுகிறது.

சொற்கள் அளவோடு கையாளப்பட்டுள்ளன.

“பிச்சைக்கார நாயே உனக்கே தின்ன வழியில்லாதபோது நாய் ஒரு கேடா? ” என்று சிலர் குருமாகச் சொல்வது கிழவிபைக் குறித்த மட்டு மல்ல, இந்த நாட்டையும் குறித்துத்தான். நண்பர் மு. க. வைப் பொறுத்த மட்டில் அப்படிச் சொல்பவர்களையும் சேர்த்துத்தான்!

நாயை முனிசிபாலிட்டிக்காரன் கொண்டு சென்றுவிட்டான் என்று அறிந்து பதறிய கிழவி கொழும்பு மாநகர சபையை நோக்கி ஓடுகிறார். அவள் ஓடும் பாதையில் அவள் எதிர்கொள்ளும், அவளைக் கடந்து செல்லும் சிற்பங்கள், சிலைகள், தெருக்கள்... ஆம், கனகராசன் அர்த்தமுடன் தான் அவற்றைச் சித்தரிக்கிறார்.

லெ. முருகபுதி

நாய்கள்

ஷங்கால பிலீப்பு மோயிர்வெட்டு குடும்பத்தின் அரசாங்கத்தில் நாய்கள் ஒரு வகையாக இருக்கின்றன. வீதி என்ற அர்த்தத்தில் முன்னர் ‘ஃப்ளவர்’ ரோட். இன்று ‘கவர்’ கொள்ளாத நீண்ட திருநாமம். கறுவாக் காடு எனத் தமிழ்ப்படுத்தப்பட்ட ‘சினமன் கார்டன்’ பகுதியில் அது ஒரு வீதி. 134-ஆம் இலக்க பஸ் ஒடுவதும் அதால்தான். வீதியின் இருமருங்கும் ஓங்கி வளர்ந்த செர்வி ப்ளோசம் மரங்கள். அந்த விருட்சங்களில் பூத்துக் குலுங்கும் சிவப்பு, மஞ்சள் மலர்கள். எழில் கொஞ்சித் திணைக்கும் அக்காட்சி அந்தப் பகுதிக்கேயியில் செல்வத்தின் உருவகம். வெரு அபூர்வமாய்க் கூட ஒரு மாட்டு வண்டியைக் காணுத அவ்வீதியில் ‘பதுமை’களைச் சுமந்தபடி புத்தம் புதுக் கார்கள் பிரமாண்டமாய்ப் பறக்கும்.

பென்னாம் பெரிய பூக் குடை போல் அதோ அந்த மரம். அத்தனை பெரிய மரத்தில் எத்தனை சிறிய பூக்கள். அதன் கீழே குந்தி இருக்கிறுள் அந்தக் கிழவி, கொஞ்சமேனும் பொருத்தமில் வாமல். ஆனாலும் அவன் இருக்கிறுள் சத்தியமாய். ஊசி தைக்க இடமில்லாத படி, தந்தை முழங்காலுக்கும் மல்லினாக காட்டுவது.

சிறிது கீழேவரை மல்லுக்கு நிற்கிறது அவளின் மானத் துடன். இன்று உருத்தெரியாமற் போய்விட்ட அந்த அழுத கலசங்கள்; அதை மறைக்க முயலும் ஒரு சீமாட்டி மிகவும் பெரிய மனதுகொண்டு தந்துவிட்ட ஒரு பீத்தல்.

அவளின் அருடே ஒரு நாய். அதன் கழுத்தைப் பிணைத் திருக்கிறது ஒரு கயிறு. அதன் முனை அவளின் கையில். நாய் குச்சி அல்ல. அடிக்கடி அதற்குக் குளிப்பு உண்டு பைப்பில். அதனால் அது பளபளப்பாய்த்தான் இருக்கிறது. கத்தம் பெரிய வீட்டு நாய்களைவிட.

கிழவி ஒரு பொட்டலத்தை எடுக்கிறார்கள். யாரோ புண் ணியவாளனின் உபயம்; நேற்றைய பாண். அதை அவளின் கைகள் பியக்கின்றன; ‘அன்னழுட்டிய தெய்வ மணிக்கை’ அதைத் தீத்துகிறது நாய்க்கு. இந்த மன்னில் இது அழுர்வகாட்சியல்ல அவனும் தின்பதால்.

கிழவிக்கு நேர் பின்னால், மதிலில், சர்வதேச மாதர் ஆண்டு தினக் கொண்டாட்ட அலங்கார வண்ணச் சுவரொட்டி.

அவனுக்கு நிழல் ஈந்த அவ் விருட்சம் சில மலர்களைச் சொரிகிறது. அவை விண்ணிற் தவழ்ந்து அவளை ஆசீரவதிப்பதைப்போல சிரசில் விழுகின்றன.

ஒன்றைக் கையில் எடுக்கிறார்கள். அன்னார்ந்து பார்க்கிறார்கள்.

நினைவு..... காலச் சுவடு.....;

புருஷன்!

அவன் கிழவியைப் போல இப்படி மூப்பெய்துவதற்கு வெகு காலத்திற்கு முன்பே—

இந்தத் தேசத்தின் எழில்கொண்ட மாடமாளிகை ஒன்றின் நிர்மாண வேலையின்போது— அதோ தெரிகிறதே அதுதான்— மேலே இருந்து உதிர்ந்து, உடல் கிடைத்தால் மரணச் சடங்கு செய்வது மணைவிக்குச் சங்கடமல்லவா என்று உருத்தெரியாமற் போன்று. மெத்தை ஆசனத்தில்

மின் விசிறிக்குக் கீழே, நீதியைப் பயின்றவர்கள் புடைகுழு
வீற்றிருந்த நீதிபதி அது ‘விபத்து மரணம்’ எனத் தீர்ப்
பளித்த பின் அவரின் சங்கான் ஒருமுறை புகை கக்கிற்று.

காலம் போக—

கிழவியின் ஒரேயொரு புத்திரனும் போன்று ‘வேலை
செய்து அரிசி கொண்டுவாரேன்’ என்று.....

அவன் வளர்த்த நாய் இது. அவளின் துணை. அவளின் உறவு. அவளின் சுற்றம், அவளின் அனைத்தும் அந்தப் பிராணிதான். அதைக் கரிசனையோடு பாராட்டி, தனக்கு யாசகமாய்க் கிடைப்பதில் அதற்கும் கொடுத்து வாழும் ஒரு வாழ்வு. எங்கோ ஒரு தெரு முலையில் இரவு அவளைச் சுருட்டும்போது அவளுக்குக் காவலாய் விடிய விடிய விழித் திருக்கும் அவளின் துணை.

ஒரு நாள் இரவு. சாமம் கடந்திருக்கும். அதன் ஒங்காரக் குரைப்பில் கிழவி எழுந்தாள். அருகே—

துண்டங்களாகிக் கிடந்ததொரு விரியன். அப்போதே நாயின் இரத்தக் கறை படிந்த வாயைக் கழுவி இன்னேரிடத் தில் படுத்தாள் அதை அனைத்துபடி.

‘பிச்சைக்கார நாயே, உனக்கே தின்ன விதியில்லாத போது நாய் ஒரு கேடா?’ சிலரின் குருரமான ஏச்சு.

அவள் பதில் சொல்ல மாட்டாள். அந்த வீடுகளில், போதிச்தவரின், கல்வாரி நாயகரின், கைலாயநாதனின் படம் கண்டால் உதிரும் அப்பாவிச் சிரிப்பொன்று.

கிழவி துடிதுடித்துப் போன்று.

இயற்கை உபாதைக்குப் பின் அவள் வந்தபோது—
அவளின் நாயைக் காணவில்லை.

விசர்கொண்டவளை அங்குமிங்கும் ஒடுக்கிறுள்.

நாய்க்கென்று பத்திரப்படுத்திய பழஞ்சோற்றுப் பொட்டலைத்தை எத்தித் திருடிக் கூத்தாடும் காகங்கள்.

ஆத்திர வெறியில் கல்லொன்று பறக்கிறது.

அது சர்வதேச மாதர் ஆண்டுச் சுவரோட்டியைக் கூழிக்கிறது.

‘உஞ்சு உஞ்சு உஞ்சு.....’

‘ஆச்சி, உன் நாயை முனிசிபாலிட்டிகாரன் கொண்டு போயிட்டான்’—லட்சமிலிலாஸ் பையன்.

பதறிப்போகிறாள் கீழவி. வழி கேட்டபடி பாய்கிறன். அரசமரத்தைச் சுற்றி இலங்கை உருவிலான சிற்பங்களில் அன்பு, கருணை, சாந்தம், தயை எனப் பொறிக்கப்பட்டு வைக்கப்பட்டுள்ள கிறீன்பாத் சந்திக்கு ஓடி, சர்வதேசப் புகழ்ட்டிய டாக்டர் ஆனந்த குமாரசாமி வீதியில் திரும்பி; மாவீரன் கழுனுவின் அன்னையின் பெயர் கொண்ட வீஹார மா தேவி பூங்காவிற்குள் நுழைந்து, அங்கு நாகரிகத்தின் பெயரில் நடக்கும் வக்கிரங்களை யெல்லாம் காணுமலே விரைந்து, புத்தரின் சிலையில் மோதி விழுந்து, ஏழுந்து பெளத். தத்தின் புகழ் பரப்பிய அனகாரிக தர்மபால வீதியில் ஏறி மீண்டும் ஓடி நகரசபைக் கட்டிடத்துள் நுழைகிறார்கள் சிழுவி

“என் நாயைத் தா, என் நாயைத் தா...” ஆவேச நர்த் தனம்.

“சீ போ!”

“என் நாயைத் தா போறேன்”

“சீ நாயே, போ வெளியே”

“நான் நாயா? அப்போ என்னையும் பிடி”

அவளை அடக்க முடியவில்லை. வெளியேற்றவும் முடிய வில்லை.

நேரம் விரைகிறது. ஒரு அதிகாரி தோன்றுகிறார்.

“இரு கீழவி உன் நாயைக் காட்டுகிறோம்” அவர் போகிறார்.

கீழவியின் கூப்பாட்டில் நேரமும் கெந்துகிறது.

நாயைப் பிடித்து வந்தவன் வருகிறான்.

“இந்தர கிழவி உன் நாய்” ஒரு நாய் வாலைக் காட்டுகிறுன் அவன்.

அடையாளம் தெரிகிறது. கிழவியின் ஓப்பாரி தலைநகரையே அழைக்கிறது.

“ஸீஸன் இல்லாமல் நாய் வளர்க்கக்கூடாது என்று தெரியாதா? உன் நாயின் கழுத்தில் பட்டி கூட இல்லை. கூட்டுச்சேரா நாடுகளின் மாநாடு நடக்கப்போகுது. நகரம் அசிங்கமாக இருந்தா வரும் தலைவர்மார் என்ன நினைப்பாங்க.....போ.....போ!”

‘நமோநமோ மாதா’ வானேலி தேசிய கிதம் கிழவியை எழுப்புகிறது.

அவன் ஒரு பங்களாவின் முன் பிச்சை கேட்கிறுன்.

‘ஹாஸ்’ எனப் பாய்ந்து வருகிறது. ஒரு நோஞ்சான்.

‘ஹா! என்னுடைய நாய் இருந்தபோது வாலைச் சுருட்டிக்கொண்டு ஒடுவாயே இப்போ என்னையே விரட்டுகிற்றா...ம்...’ கிழவி நன்றாகப் பார்க்கிறுன். அந்த நோஞ்சானின் கழுத்திலும் பட்டி இல்லை.

“காலையிலேயே வந்துவிட்டாயா? போ போ” வெளியே வந்த எஜமானி கத்துகிறுன்.

அந்தப் பணக்காரி முன்னர் எப்போதும் இப்படிக் கத்தியதில்லை. கிழவியின் நாயைக் கண்டால் அவர்களுக்குக் கத்த வராதே.

இப்போதுஎல்லா பங்களாக்களிலும் இது இனித் தொடருமோ?

“போ வெளியே”

கிழவி தலை கவிழ்ந்து நடக்கிறுன்.

‘நா மு உனக்கு சாப்பாடுதேடித் தந்தேன்? நீ எனக்கு உழைத்துப் போட்டிருக்கிறேயே’ நெஞ்சம் விம்மிய போது--

குழறிய கண்ணீர் அவளின் கையிலிருந்த நாய் கட்டிய கயிற்றுடன் சங்கமிக்கிறது.

அந்தக் கயிற்றைக் தெருவிலிட்டு இழுத்துச் செல்கிறுன் கிழவி பழைய நினைவில்.

வியாசருக்குக் கற்பனைத் தினவு; 'மாப்பிள்ளை ஊறல்' போல! கற்பனை ஓட்டத்துக்கு இணையும் எழுத்து வேகம்! விநாயகர் தன் தந்தத்தையே முறித்துக் குந்தினார். பிள்ளையாரும் பாவம். முழுவியளம் பொருந்தாது யானை முகம் பெற்றவர். பயனை வயிறும் வடிய, வியாசரிடம் வகையாக மாட்டி னர். இந்தப் பணியிலே கனகராசனிடம் மாட்டிக்கொண்ட எஸ். பொ. வைப்போல! இந்த ஆக்கினைகளின் விளைவு இலக்கியம்.

கறுத்தப் பூனை ஒன்று—அப்பத்தை இழந்ததோ; கிடையின் தீர்த்தனுக்குப் பின் கண்ணத்தனஞ் செய்ததுவோ—எவி வேட்டையிலே சிரத்தை குவித்துப் பாய, அந்த விரல் நொடிப்பு வேளையில் சண்டாள் மனிதன் குறுக்கால் வர, சுகுன்த் தடை! பூனை முனு முனுக்காது இன்னென்று வேளைக்கான தவம். அது யோகும். வட்டிவகுவிக்கச் சென்ற செட்டிக்கு ‘முழுவியாம்’ சரியில்லை என்ற முனு முனுப்பு வெற்றிலையுடன் குதப்பப்படுகின்றது. இவனை இடைமறித்து கனகராசன் தொடருகின்றார். சுப்புலட்சஸ்மியின் ‘அவர்’ சைக்கிளில் முறையாக ஏறத் தெரியாது ‘கவின்ட்’-தை முழுவியலத் தின் தலையிலே தப்பிக்குத்தப்ப, ‘வெத்திலை வாய் சிவந்து கிடக்கிறது’! கறுத்தப் பூனையைச் சின்னுச்சியாகத் தரிசிக்கும் கனகராசன், ‘வெளைக்காரர் மூட்டை கட்டத் தொடங்கி ஓர் ஆயுளின் பாதிகூட முடிவுதற்கிடையில்’ பூனை வர்க்கத்தினர் கொண்ட மதர்ப்பிலே ‘அகப்பில்லாமல்’ பூரிக்கின்றார். அது அவருக்கே உரிய வர்க்க பாசம்!

சு. லட்சமியின் மருமகள் அ. லட்சமி கோயிலுக்குப் புறப்பட்டு விட டாள். இவள் வள்ளி மகள் பொன்னம்மா. லட்சமீகர வனப்பி. பூணிகள் 'மாணிடம்' அடைந்தன. சமத்துவம் என்பது கட்டுப்பாடற் ற சுயாதீனம் மட்டுமல்ல, மேட்டுக் குடியினரின் ஆசாரங்களுக்குள் அடங்குவதும்.

நம்பிக்கைகள் ஏறேறு சங்கிலி, இறங்கிறங்கு சங்கிலி...அதன் சிறுக்கைக் கோலம் ‘முழுவியளம்’. அறுபதுகளின் தலைமுறையின் நேர்த்தியான சிறுக்கை முனீப்புக்கு, முத்த தலைமுறையின் படைப்பாளின் ரஸைன்யே ஆசியமாம்.

ଟଙ୍କା, ପା.

முழுவியலம்

பொன்னுச்சாமி குருக்கள்

தனது 'ரலி' சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டு விட்டார் சிறுப்பர் கந்தையா வீட்டுத் திவசத்துக்கு.

ஜந்து நிமிடம்.

அதற்கிடையில்

அவரின் மனைவி சுப்புலட்சுமி திட்டிக் கொட்டுகிறார். அந்தக் கூவல் ஒரே யோரு கிடூகு வேவியைப் பியக்க சபாபதிக் குருக்களின் மகள் அன்னலட்சுமியின் காது விரிகிறது, ஏந்தல்-

“உதுகளை வைக்கிற இடத்திலை வைக்காததாலே வாற வினை. தலையைச் சொறிந்ததுகளெல்லாம் மரியாதை இல்லாமல், நடக்குதுகள், கவி முத்திட்டுது.”

அன்னலட்சுமி வேவிப் பொட்டுக்குள் நுழைந்து வருகிறார். அவள் தான் உயர்ந்த சாதி மாம் பழமாய் செக்கச் செவேலென்று எவ்வளவு வடிவு!

“என்ன அத்தை திட்டுறியல்?”

“உந்த எளியசாதி நாய்கள் சீதேவித் தனமெல்லே காட்டுதுகள்...”

“யாரைச் சொல்லுறீங்க எத்தை?”

அஞ்சலி

செப். 1971

“உவள் சின்னாச்சிதான், இவர் சிறுப்பர்ட திவசத்துக் கென்று வெளிக்கிடைக்க முன்னுக்கு வாருள்.....”

“அவளின் முழுவியளமெண்டால் அவ்வளவு தான். முன்னமொருக்கா எல்லாரும் சந்நிதிக்கு வெளிக்கிட்டது. கார் வெளிக்கிடைக்க சின்னாச்சிதான் எதிரில் வந்தவள். அண்டைக்கி கார் அச்சுவேலியிலை எக்ஸிடன்ராகி...அருந்தப்படு, உங்களுக்கும் தெரியுமெல்லே... கெட்ட முதேசி.”

“வேணுமென்டெல்லே நடக்கிறுள்ளை, ராங்கி.”

“மாமா போயிட்டார்தானே?”

“போனவர்.....

—பொன்னுச்சாமி குருக்கள். பிடிக்குள் சைக்கில். ‘பெடல்’ பொருந்தும் புரியில் இடது பாத விளிம்பு. கெந்திக் கெந்தி ஒடுகிறார். அவரின் கெட்டித்தனத்திற்குக் குடுமி பீடறி யிற் தட்டிக்கொடுக்கிறது. ஏறப் போகிறார். ‘பாறில்’ வலது பாதம் உரஞ்சுகிறது. ஏறி ச் ‘‘சீற்’ றில் இருந்துவிட்டார். கான்வாஸ் பை ‘ஹெண்டிலிற்’ கிடந்து என்ன துள்ள துள்ளுகிறது! வரும்போது வயிறு புடைத்துக் கிடக்குமே என்ற ‘கெவி’ அதற்கு. பாதையிற் கல் ஓன்று. ஒரு உலாஞ்சல். அதோ சின்னாச்சி. அவளின் தலையில் கடகம். பெடல் உதைபட, முன் சில்லு கல்லை மிதிக்க, அது கெம்பித் தாவி ஆக்ரோஷத்தோடு கம்பிகளைப் படபடவெனச் சாடிவிட்டு ‘போக்’கிற குள் சிக்கிபலவீனப்பட்டது

கம்பியா, கல்லா? அல்லது.....
தடால்!

“.....திரும்பி வந்து உள்ளுக்கை இருக்கிறார். அறுந்
தவள், குறுக்கால போவாளாலே.....”

“அத்தை, எங்கட ஆக்கள் இடம் கொடுத்திட்டாங்கள்,
இட்ப பிடுங்க ஏருதுகள். கோயிலுக்கு எவ்வளவு தாராள
மாகப் போகுதுகள் என்கிறியன்? அதாலைதானே அப்பா
கோயிலுக்குப் போறத்தையே விட்டிட்டார்.”

குளத்தோடு கோபித்துக்கொண்டு.....

“இனி கொஞ்சம் செல்லத்தான் போகவேணும்.”

வெற்றிலையைக் குதப்பும் அன்னலட்சுமியின் நெஞ்சு
கண்களுக்குள் தாவுகிறது:

- 1948, 50 என்று வைத்துக்கொண்டாலும்... கனகன், சின்னன்
பொன்னன், கந்தன் எல்லாருமே
தலைத்துண்டைக் கசக்கி, கக்கத்தில்
இடுக்கி, ரோட்டோரத்தில் சழிந்து,
உயரும் கையைக் குரங்கின் நகங்
களாக்கி - “ஈ.....ஈ.....” ஓ, எத்
படி விடப்பட்டிருப்பதை வெளியிட்டன?
தொடங்கி ஒரு ஆயுளின் பாதிகூட
முடியவில்லையே, அதற்குள்.....

சருவக் குடத்துள் யாரோ நீந்
தத் துடிப்பதைப் போல..... “சலக்
.....சலக்...” சுப்புலட்சுமி.

கண்கள்: கறுத்த உடம்புகள்
தமது உள்ளின் பசுமையைச் சொடு

உச் சொட்டாக பூமிக்கு வார்த்து விட்டு, தாகமாகி, படலையோரத்தில் தேங்கி, முள்ளந்தன்னு தெறிக்கும் நாணைக, கைகளைப் பிச்சையாக்கி -- “அம்மா...” சருவக் குடம் தலைக்கு மேலே போய்த் தண்ணீர் கொட்ட, உதட்டைப் புதைத்துக்கொண்டே “ஹேவ... அம் மா வின் சீதேவி மனசுக்கு மகராசியா இருக்க வேணும்.....” அந்தப் பொற் காலம் இனியும்.....?

“பளிச்!” - வெத்திலை வாய்.

ஸ்ரீ விக்கிரமராஜசிங்கனின் அருகில் கூட எப்போதுமே பெரிய எச்சிற் படிக்கம் இருக்கும். இன்று நூதன சாலையே கதி. அவன் சுதந்திரத்துக்குப் பாடுபட்டால் எச்சிற் படிக்கத்திற்கு.....? துப்பித் துப்பியே.....

மினுக்கி எடுத்தால் வெண்கலந்தான்!

சுப்புலட்சுமி கீழே பலகையில் குந்துகிறார்கள். வாய் சிவந்து கிடக்கிறது.

அசை! ‘உந்தக் கழிசறைகளை இந்தப் பக்கமே விடப் படாது. ‘ஐயா, சாமி’ என்று காலைக் கும்பிட்டதுகள் இப்ப தோனுக்கு மேலாலை ஏறப்பாக்குதுகள். காலம், காலம்.

முடித்து இரண்டாவதோ, மூன்றாவதோ நாள். அன்றைக்கு:

கல்யாணம் முடித்து, திரேகத்தில் மாப்பிள்ளை ஊறல். சோடியாக முருகனைத் தரிசித்துவிட்டு மீள். பட்டின் சரக், சரக்.

நம்முள்ள பாலை தான் ‘உனைக் கண்டு மயங்காத.....’ - ஒரு வஞ்சலி பாலை நம்மலாயன் கிராமபோன்.

‘... யாகவுடு குரைப்பு ச்சா! கிராப்பை நாகுக்குப் பண் அறாவிட்டு பாலை தான் வாய்க்காலி குதிரையில் ஏறி வகானைப் பற்றி, சொடுக்கியவாறு, கம்பீரமாக ‘டட்டடக்க, டட்டடக்க.....’

பாகவதரே! ம், இங்கே எல்லாம் தரையைக் காவில் மிதித்துக் கொண்டேதான்.

எதிரே,

வேலன் வருகிறோன். கந்தல் வேட்டி, ஒரு பழஞ் சேர்ட்.

தினமும் அவன் பொன்னுச்சாமி குருக்களின் தென்னை களை நெஞ்சிலேபோட்டுக் கொண்டு, அந்தச் சிராய்ப்பின் ஆத்திரம் நீர் அவற்றின் தலைகளை மிதித்த படியே, பாளை களைத் தட்டி, குத்தி, துடைத்து, கட்டி, சீவி.....

அவருக்குக் காசுதான் வேண்டும்.

அவன் சீவரை காணவில்லை. யாருடனே கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

புதுத் தம்பதிகள்.

“டேய் வேலன்,” அவனை இழுத்து, விழுத்தி, முக்கிலும், முதுகிலும், வயிறிலுமாக அடித்து நொருக்கி...

தொட்டால்தான் தீட்டோ, அடித்தால்.....?

“இவன்களுக்கு சேர்ட் வேண்டிக் கிடக்கிறதோ சேர்ட்? கொஞ்சமும் மரியாதை இல்லாமல்...”

‘ஹம்! இன்றைக்கு இப்படி வந்து உட்கார்ந்திருக்கிறோர்...’

“அம்மா, அம்மா! அம்... மோய்... வாருங்கோவன்...”
அழைப்பா, சூச்சலா? அன்னலட்சுமியின் வளவுக்குள்தான்.

“அன்னம் ஆர் கூப்பிடுறது?”

“வள்ளியை வரச் சொன்னான். வந்திட்டாள் போலக் கிடக்கு இருங்கோ வாறன்”.

அவரும் ‘அவள்’ தான்.

“நாச்சியார், வரச்சொன்னீங்களே?”

“ஓமடி. நாளைக்குப் பிள்ளையாரிட்ட போக மோதகத் துக்கு மா இடிக்கவேணும். கனக்க இல்ல, ஒரு கொஞ்சந் தான். உரலைத் துடை கொண்டாறன்”.

இடிக்க மட்டும்!

‘தங்...தங்...!’ உரல் சத்தம். நாளங்களில் இரத்த வேகம். தோலில் வியர்வை. சலிப்பது அன்னலட்சுமிதான். மா குழிக்குள். உலக்கையும் கையும் மேலே. வியர்வை அந்தரத்தில். மாவுக்கு ருசி சேர்க்கும் உப்பு. ஓ!

அன்னலட்சுமி கோவிலுக்கு வெளிக்கிட்டுவிட்டாள்.
அவருக்கு -

சொல்ல,

நினைக்க,

ஏங்க,

அழை,

கேட்க

எல்லாவற்றுக்குமாக எம்பிரான்!

கோவிலுக்குப் போக அந்தக் குச்சொழுங்கைதான் குறுக்கு
வழி.

பெரிய ரோட்டில் மிதக்கும் தறுவாயில் ஒரு குடிசை
வீட்டின் படலை திறக்கிறது. கறுத்த முகம். நெற்றி குங்கும
நாணய மின்னல். பொலிவு. லட்சுமீகரம். அவள் பொன்
னம்மா, வள்ளியின் மருமகள்!

அவள் எங்கோ பயணம் போக புறப்பட்டு -

அப்போதுதான் அன்னலட்சுமியும் அந்தப் படலையடியைக் கடக்க -

ஒரு சுழிப்பில் பொன்னம்மா தலையை உள்ளிமுக்கிறாள்.

‘படார்!’ படலை வந்து மோதி, தகரம் வெலவெலத்து
நடுங்கிற்று.

அன்னலட்சுமியின் மனம்.....

தகரத்தின் அவலத்தைப் போர்த்துக்கொண்டு பொன்
னம்மாளின் நாக்கு உள்ளிருந்து -

“அறுதலி மூதேசி, வெளிக்கிடைக்க முன்னால் வருது
புருசனைத் தின்னி...”

அதிர்வு! அந்த நெஞ்சை, சொற்கள் கற்களாய்த் தாக்க,
நாயோன்று ‘ளோல்’ எனக் கிறீச்சிட்டோடும் குரல்.
மனம் பின்னேக்கித் தாவுகிறது:

கலி முத்திட்டுது.....

சிதேவித்தனமெல்லே.....

கெட்ட முதேசி.....

வேணுமெண்டெல்லே.....

குறுக்கால போவாளாலே.....

கோயிலுக்குப் போறதையே.....

அழுகல் இடிட பலவு கூடுதலாக கீடுப் பாதுகாப்பி சலக், சலக்..... அங்காக்கி மாறால் அறுதலி.....

ப்ளிச்.....

ரோட்டில் இதோ,

அழுகிய கை துவளளோடு அசைந்து — இல்லை நடுங்கி,
தடுமாறி, நெற்றியில், கழுத்தில் ஊர்ந்து.....

நெஞ்சமெல்லாம் மசுக்குட்டிகளாய்...
விரல்களும் அழுமா?

கால்கள் திரும்புகின்றன!

இரு பின்னுரை

“நான் கதை எழுதுகிறவன்...

“இலக்கியத்தில் கலையம்சம் என்பது ஜீவத் துடிப்பில் தான் இருக்கிறது...

“கருத்தின் வேகத்தையே பிரதானமாகக் கொண்டு, தாவித் தாவிச் செல்லும் நடையொன்றை நான் அமைத் தேன். அது நானுகே எனக்கு வகுத்துக்கொண்ட ஒரு பாதை... கருத்துகள் நமது தேசத்து மன உலைச்சல்களின் உருவகமாக இருந்தாலும் என் போக்கு உலக இலக்கியத்தின் பொதுப் போக்கோடு சேர்ந்து (இருக்கிறது)...

“என் கதைகளிலே ஏற்றத்தாழ்வு உண்டு. அவற்றிற் குக் காரணம் வார்ப்புப் பிசு அல்ல; அதை எழுதத் தாண்டிய மன அவசரத்தின் உத்வேகத்தைப் பொறுத்தது கதையில் காணும் ஏற்றத் தாழ்வு... ஆனால் ஒன்று: எழுத்து ரூபத்தில் அமையும் வரை மனில் உறுத்திக்கொண்டு கிடக்கும் நிலையில் இந்தக் கதைகள் யாவும் இவற்றைவிடச் சிறந்த ரூபத்தில் இருந்தன என்பது என் நம்பிக்கை...

“இலக்கியம் என்பது மன அவசரத்தின் எழுச்சிதானே... நடைமுறை விவகாரங்களைப்பற்றி எழுதுவதில் கௌரவக்குறைச்சல் எதுவும் இல்லை...

“என் கதைகளில் ஓவ்வொன்றும் ஒரு விவகாரத்தைப் பற்றியதாக இருக்கும்...

“விமரிசக மக்களுக்கு ஒரு வார்த்தை.....அவை உங்கள் அளவு கோல்களுக்கு அடைப்பாதிருந்தால் நானும் பொறுப்பாளி அல்ல, நான் பிறப்பித்து விளையாட விட்டுள்ள ஜீவராசிகளும் பொறுப்பாளிகள்ல; உங்கள் அளவு கோல்களைத்தான் என் கதைகளின் அருகில் வைத்து அளந்து பார்த்துக்கொள்ளுகிறீர்கள் என்று உங்களுக்குச் சொல்லி விட விரும்புகிறேன்”.

○
என்னிடம் இல்லாமலிருந்த கதைகளைத் தேடித் தந்த இனிய நண்பர்கள் பொ. சண்முநாதன், நவாலியூர் க. நடேசன் இருவருக்கும் எனது தனி ப்பட்ட நன்றிகள்.

○
இத் தொகுதியிலுள்ள “உயிர்ப்பு,” “புடம்” ஆகிய கதைகள் முறையே “சவப்பெட்டி,” “தெளிந்த நெஞ்சம்” என்ற பெயர்களிலேயே குறிப்பிடப்பட்ட சஞ்சிகைகளில் பிரசரமாயின.

○

மு. கணகராசனின் நூல்கள்:

“கழுனுவின் காதலி” (நாடகம்) 1970.

“முட்கள்” (புதுக் கவிதைகள்), 1975.

“பகவானின் பாதங்களில்” (சிறுகதைகள்) 1980.

○

படைப்புகள் இடம் பெற்ற நூல்கள்:

“கங்கு மட்டைட்” (பரிசு பெற்ற கதைகள்) 1971. ஈழநாடு வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.

“விடிய இன்னும் நேரமிருக்கு”

(பரிசு பெற்ற நாடகங்கள்) 1971.

�ழநாடு வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.

○
କାନ୍ତିରାଜ ପାତାଳାମାର୍ଦ୍ଦା । ୩
କାନ୍ତି (ପାତାଳ) "ପାତାଳାମାର୍ଦ୍ଦା"
କାନ୍ତି (ପାତାଳାମାର୍ଦ୍ଦା) "ପାତାଳାମାର୍ଦ୍ଦା"
(ପାତାଳାମାର୍ଦ୍ଦା) "ପାତାଳାମାର୍ଦ୍ଦା"
୧୯୬୧

○
କାନ୍ତିରାଜ ପାତାଳାମାର୍ଦ୍ଦା । ୪
କାନ୍ତିରାଜ (ପାତାଳାମାର୍ଦ୍ଦା) "ପାତାଳାମାର୍ଦ୍ଦା"
କାନ୍ତିରାଜ (ପାତାଳାମାର୍ଦ୍ଦା) "ପାତାଳାମାର୍ଦ୍ଦା"
"ପାତାଳାମାର୍ଦ୍ଦା" "ପାତାଳାମାର୍ଦ୍ଦା"
କାନ୍ତି (ପାତାଳାମାର୍ଦ୍ଦା) "ପାତାଳାମାର୍ଦ୍ଦା"
କାନ୍ତିରାଜ (ପାତାଳାମାର୍ଦ୍ଦା) "ପାତାଳାମାର୍ଦ୍ଦା"

ம யில்

நான் ஓவியனுமாயில்லையே என்ற
ஆதங்கத்தோடு -

○

“மயில்”! இங்கே அது ஒரு பட் சியல்ல.

அதன் கழுத்தில் சுருக்கு! அது வெறும் “கயிறு” மல்ல.

“மயிலை” எத்தனையோ பேர் ஆட்கொள்ள எத்தனித்திருக்கிறார்கள். இன்றும் அப்படியே.

“மயில்” அழகின் களஞ்சியம்; இலட்சமீகரத்தின் கருவறை.

அது “எனக்கு மட்டும்தான்” என்று கூற எவருக்கும் உரிமையில்லை. அது நம் அனைவரினதும் பிதுரார்ஜிதம்.

“மயில்”, என்றுமே நிம்மதியாக இருந்ததில்லை; பூரண மகிழ்ச்சியோடு தலை நிமிர்ந்து வாழ்ந்ததில்லை.

அதன் கழுத்தை இறுக்கும் “கயிறு”, பல நார்களால் ஆனது. அந்த “நார்” களிற் சில இங்கே பகவானின் பாதங்களில்!

பகவானின் பாதங்களில் “மயில்” தலைநிமிராதா என்ற ஆவஸ்தி!

“சுருக்கு”, - எல்லா விதத்திலும் - அகற்றப்பட்டேயாக வேண்டும்.

அன்றே நாம் மயிலைப்போலப் பெருமையுடன் வாழ ஆரம்பிக்கலாம்; ஆம், As proud as a Peacock!

மு. கனகராசன்

சித்திரம்: ஹாட்டு